

Ölüm Orucu Direnişi sürüyor!..

- ✓ **F tipi hücreler kapatılsın!**
- ✓ **“Üçlü Protokol” iptal edilsin!**
- ✓ **Anti-terör yasası kaldırılsın!**
- ✓ **DGM’ler kaldırılsın!**
- ✓ **İşkenceciler ve katliamcılar yargılsın!**
- ✓ **Zorla tıbbi müdahale işkencesine son!**
- ✓ **Yaralı tutsaklara acil tedavi!**

Zaferi direniş kazanacak!

Devrimin öncü misyonunu hücrelerinizin karanlığında boğmayı başaramayacaksınız

Ölüm Orucu Direnişi emekçilerin mücadelesine yol gösteriyor!

Devrimci mücadelenin yükseldiği her yer ve durumda olduğu gibi ülkemizde de son aylarda sınıflar mücadelesinin belirleyeni, devrim ile karşı-devrim arasındaki çatışma oldu. Devrimci tutsakların Ölüm Orucu Direnişi, düzen cephesi tarafından kanlı bir saldırı ile kırılmaya, talepleri F tipi zindanların hücrelerine gömülmeye çalışıldı. Ancak bu mümkün olmadı, hevesler kursaklarda kaldı. Devrimciler, “ancak cesetleri çiğnenerek” götürüldükleri hücrelerde de direnişi sürdürüyorlar. Çatışmanın bu safhasını, bedeli ne kadar büyük olursa olsun, politik ve moral açıdan devrimciler kazanmış bulunuyorlar.

Direnin sürüyor olması bu kazanımın ifadesi olmakla kalmıyor, fakat direnişin asli taleplerinin de aynen korunduğunu gösteriyor. Kanlı sermaye iktidarının katliam sonrasında çok özel çabalarla yeniden egemen kıldığı “susunluk fesadı” bu yakıcı gerçeği bir nebze olsun örtmez ve ortadan kaldıramaz. Kanlı katiller cephesi bir kez daha pazarlık masasına oturmak ve devrimci tutsaklarla bu çerçevede görüşmek zorundadır. Direnişteki ölümüne kararlılık sonunda onları buna mecbur edecek, bunu bir kez daha birlikte göreceğiz. Daha vakit varken herkes bunca şehidin boşuna verilmediğini, bunca kanın boşuna akmadığını, hücre duvarları arasında sürmekte olan ölümüne kararlılığın boşuna sergilenmediğini anlamak zorunda.

Kanlı katiller cephesinin görünürdeki kararlılığı kimseyi yanıltmasın. Gerçekte katliam öncesinden daha ağır bir sıkıntıyı omuzlarında taşıyorlar. 32 ceset, rezil bir politik ve moral yenilgi ve alçaklık pahasına F tipi hücreleri faaliyete geçirdi. Ama tam da bu sayede, bu ölüm hücrelerinden beklediği “tecrit ve teslim alma” umudunu kendi eliyle kırmış oldu. Döktüğü kanla teslimiyetin kapısını açmayı, bunu tecrit hücrelerinde derinleştirmeyi ve giderek devrimci hareketi bitirmeyi umuyordu. Bunu açıktan ifade ve ilan ediyordu.

Rejimin bu hevesi de çatışmanın ilk safhasında boşa çıkmış bulunuyor. Dolayısıyla bu karşı-devrimci hedef ve amaç da şimdilik orta yerde durmaya devam ediyor.

Direnin sürmekte olan talepleri ve rejimin korunan karanlık hedef ve amaçları, bir kez daha çatışmanın henüz bitmediğini gösteriyor, buna tanıklık ediyor.

Rejim açısından durumun hiçbir umut vaatmediği, hatta giderek daha da içinden çıkılmaz hale geldiği açık bir olgudur.

Öncelikle; devrimci tutsaklara yönelik katliam saldırısıyla birlikte, dışardaki muhalefete karşı da şiddetin dozajını

artırmakla, çatışmanın devrim cephesini giderek genişletmektedir.

İkincisi; sınıfa yönelik iktisadi-sosyal ve siyasal saldırılarının dozajını artırarak, böylece devrimci emekçi muhalefetinin zeminini güçlendirmektedir.

Üçüncü ve son olarak ise; peşpeşe patlayan krizler, açığa çıkan yolsuzluk ve hırsızlıklar da hem onu fazlasıyla uğraştırmakta, hem de içyüzünü sergileyerek teşhirini derinleştirmekte, dolayısıyla yine devrim cephesini güçlendirmektedir. Zaten düzenin devrimci hareketi bitirme arzu ve hırsını artıran da, bu yapısal bozukluk zeminini, bunun kaçınılmaz sonuçlarını bilmesidir.

Hücre karşıtı mücadelenin dışardaki ayağına yönelik artan devlet terörünün bir süredir önemli güç kayıplarına yol açtığı açıktır. Ancak bu, esasta sadece maddi güce/niceliğe tekabül ediyor. Eylemlere yönelik sistemli bir gözaltı ve tutuklama furyası, kurumların kapatılması vb., dışardaki mücadelede bir zayıflama görüntüsü yaratıyor. Fakat mücadelenin dışarda da en az içerideki kararlılığın koruduğu da bir o kadar açıktır.

Maddi/nicel güç kayıplarının yarattığı zayıflık görüntüsü geçici ve talidir. Daha doğrusu, bunu hızla telafi etmek, ısrar ve kararlılıkta kendini ifade eden moral ve politik gücü hızla yeniden maddi güce dönüştürmek mümkün ve zorunludur. Bu yalnızca bir önderlik çabası ve kısmen de zaman sorunudur.

Bunu başarmak zorunludur; zira Ölüm Orucu eyleminin zaferle sonuçlanıp taleplerin kazanılmasında, artık çok şey mücadelenin dışardaki durumuna bağlıdır. İki nedenle bu böyledir:

Birincisi, devrimci tutsakların hücrelerde, tecrit koşullarında bulunmasıdır. Onlar buna rağmen en ileri düzeyde direnerek bize gerekli politik ve moral önkoşulları sağlıyorlar. Biz bunu dışarının tamamlayıcı sorumluluğu ile birleştirmek zorundayız.

İkincisi ise, Ölüm Orucu Direnişi’ne konu olan taleplerin, giderek azgımlaşan saldırılarla birlikte, artık içeriden çok dışarının sıkıca sarılması gereken talepler olduğunun daha da ortaya çıkmış olmasıdır. Bu, artık, özellikle saldırı hedefine konulan kurum ve çevrelerin asli sorunu haline gelmiş durumdadır.

Bunu başarmak mümkündür; zira sistemin giderek genişleyen bir yelpazeyi hedef alarak cephesini genişlettiği saldırıları, tepkileri de artırmakta, dolayısıyla mücadelenin alanını ve imkanlarını genişletmektedir. Devrimci hareket, saldırıların yol açtığı maddi kayıplara rağmen bu imkanı yeterince değerlendirebilirse eğer, hem mücadeleyi yükseltme ve hem de maddi kayıplarını telafi etme olanağı bulabilecektir.

Kuşkusuz rejimin çok yönlü ve çok hedefli sistematik saldırılarla amaçladığı, dış desteğini keserek direnişi hücrelerde boğmaktır. Ancak hesaplamadıkları, hesaplasalar da çözümsüz kaldıkları konu, içerideki devrimci azim ve kararlılığın dışarıyı da büyük oranda etkilediği/belirlediğidir. Bu açıdan bakıldığında ise, bugün için sadece devrimci eylemin değil, demokratik kitle mücadelesinin de bir bakıma “içeriden yönetildiği”dir. Elbette bu devletin üzerine katliam öncesine kadar demagoji yaptığı türden değil, fakat daha çok bir moral yönlendirmeyi, siyasal kararlılıkta ifadesini bulan bir örnek tutumu, bu anlamda bir yol göstericiliği ifade ediyor. Bu da işin doğasını, yani devrimin öncü karakterini ortaya koyuyor.

Devrimin, süreci kazanmak, talepleri koparıp almak konusundaki avantajı, salt kendi moral üstünlüğü ve güçlenen demokratik muhalefet zemini de değildir. Sınıf ve kitle hareketi zemininin avantajları da giderek artmaktadır. Bu cephede her ne kadar süregiden bir durgunluk sözkonusu ise de, 1 Aralık türünden çıkışların da gösterdiği gibi, her an patlamaya hazır bir dinamiğin giderek büyüdüğü de ortadadır. Bu dinamiği büyüten ise, bizzat sistemin kendisidir. Sadece İMF-TÜSİAD yıkım programının iktisadi-sosyal hak gasplarıyla değil, bunları hayata geçirebilmesi için zorunlu gördüğü siyasal saldırıyla, demokratik hak gasplarıyla da, sermaye düzeni giderek daha geniş kitleleri daha etkin biçimde karşısına alıyor. Kitleleri düzenden uzaklaştıran/karşısına geçiren, sadece sistemin karşı saldırısı da değildir. Her gün daha bir açığa dökülen iç yapısı, çürüme ve kokuşmasıdır da aynı zamanda. Kriz yönetimi adına aldığı her önlem, sistemdeki bozukluğu, onun emeğe-insanı insan yapan değerlere-nasıl da yabancılaştırdığını/düşman hale geldiğini ortaya koyuyor.

Hırsızları, soyguncuları, katilleri koruyup-gözetin/besleyip-büyüten bir çark, kitlelerin gözü önünde, emekçinin alınteri-devrimcinin kanıyla döndürülmeye zorlanıyor. Batık bankaları kurtarmaya akıttığı korkunç meblağları gizlemeye bile ihtiyaç duymuyor; aynı zamanda işçi ve memur ücretleri için sıfır zam dayatmaktan da çekinmiyorlar. Son derece sınırlı taleplerle gerçekleştirilen 1 Aralık eylemine, cezalandırma tehditleri eşliğinde açtıkları soruşturma terörüyle yanıt veriyorlar.

Enerji, iletişim, ulaşım gibi bir ülkenin bağımsızlığının temsili ve garantisi konumundaki sektörleri, rezerv açısından dünyada ikinci sırada gelen (birinci ABD) boraks gibi önemli madenleri, emperyalist tekellere göz göre göre peşkeş çekmek istiyorlar.

Sınıf ve kitle hareketindeki durgunluk, hiç de sınıfın ve emekçilerin bu gelişmelerden bihaber, bunlara karşı duyarsız olduğunun göstergesi değildir. Bor madenlerinin özelleştirilmesine karşı Bandırma’da yapılan miting ve öncesindeki tüm özelleştirme karşıtı eylemler, bu eylemlerin şiarları (devrimci önderlikten yoksun olmasına rağmen anti-emperyalist bir siyasete tekabül eden bu şiarlar); 1 Aralık genel eylemiyle ortaya konulan düşük ücret politikasına tepki ve siyasal gelişmelere (zindanlardan yükselen demokratik talepler) duyarlılık tablosu; ve nihayet, Ölüm Oruçları devrimci eyleminin ayrıştırcılığında öne çıkan, örgütlü emeğin onurunu savunan ve temsil eden demokratik kitle örgütleri ve meslek örgütleri...

Tüm bu gelişmeler, süregiden durgunluğun altında devrimci bir mayalanmanın nasıl günden güne geliştiğini göstermeye yeterlidir. Tüm bu göstergelere rağmen durgunluk bir türlü kırılmıyorsa eğer, bu, sınıf hareketi cephesindeki sendikal ihanetin bir türlü kırılmaması yüzündendir. Geline nokta “cinayet” kelimesinin bile karşılamakta aciz kalacağı bu aşağılık ihanetin simgesi ve temsilcisi konumundaki Türk-İş’in geçtiğimiz günlerde toplanan Başkanlar Kurulu’ndan, çıka çıka hükümetle görüşme kararı çıktı. Ne açıktan ilan edilen kamu sözleşmelerinde sıfır zam tehdidine yanıt, ne bor maden işçilerinin özelleştirme karşıtı mücadelesini sahiplenme, ne başka bir şey...

Sınıfın sorun ve ihtiyaçlarıyla taban tabana zıt, sendikaların tepesine yerleşmiş bu kastı dağıtacak tek güç, yine sınıfın aşağıdan doğru gelişecek bir eylem fırtınası olabilecektir. Bunun örgütlenmesi ve yönlendirilmesi ise, devrimcilerin, özeldede sınıf devrimcilerinin sorumluluğundadır. Daha uzun vadeli bir görev alanını tanımlayan bu sorumluluğun, günü ilgilendiren yanında ise, sınıfta ve emekçi kitlelerde sisteme karşı artan güvensizlik ve tepkiye siyasal kanallara açabilmek vardır. Bu çerçevede ve bugün için, emekçilerin mücadelesini Ölüm Orucu Direnişi’nin talepleriyle buluşturmaktır vardır. Bu talepleri, sınıf ve kitlelerin diğer talepleriyle bağlantısı içinde, bıkıp usanmadan sınıfa ve emekçilere anlatmayı sürdürmeliyiz. Tabii, hücrelerdeki direnişin güç ve onurunu, onu sahiplenmenin önem ve sorumluluğuna da.

Kritik günlere dayanan Ölüm Oruçları’nın daha ne kadar bedele mal olacağı, önemli oranda, dışardaki sahiplenmenin gücüne bağlıdır. Görev ve sorumluluklara bu bilinçle sarılmak durumundayız.

Faşist rejim dizginsiz bir baskı ve terörle ilerici muhalefeti boğmaya çalışıyor...

Direniş ruhunu alanlara taşıyarak saldırıları püskürtelim!

19 Aralık katliamının ardından sermaye devleti, zindanlarda ve dışarıda pervasız saldırılarına devam ediyor. Dışarıdaki saldırının boyutu, saldırının asıl amacının toplumsal muhalefeti teslim almak olduğu yönündeki tespitlerin ne denli isabetli olduğunu gösteriyor.

Ulucanlar katliamından bu yana devletin hayata geçirmek için somut adımlar attığı F tipi projesi, devrimci tutsakların başlattığı Ölüm Orucu Direnişi'ne çarpmıştı. Bu kararlı direnişin dışarıdaki toplumsal muhalefeti geliştirici etkisi somut olarak ortaya çıkmıştı. Hücre karşıtı muhalefet kitleleşmeye başlamış, ilerici kesimler eylemlilik sürecine dahil olurken, direniş tüm kamuoyunun gündemine oturmuştu. Devrimcilerin ve onların taleplerinin toplumun gündemine girmesi, dahası saflaşma yaratması, devrimcilerin buradaki özne olma gücü, saldırının başladığı evreyle karşılaştırılamayacak bir düzeye ulaştı.

Bu gelişme, toplumsal muhalefete, onun en ileri temsilcisi olan devrimci harekete karşı bir imha ve tasfiye operasyonu planlayan sermaye devletinin katliamcı yüzünü göstermesi için ciddi sebeplerden biriydi. Direnişin dışarıdaki muhalefet hareketine verdiği güç ve moral sermaye devleti tarafından çok iyi görülebiliyordu. İşçi ve emekçilere yönelik yıkım saldırısının hayata geçirilebilmesi için öncelikle yapılması gerekenin F tipi hücreleri hayata geçirmek olduğunu bizzat kendileri itiraf etmişlerdi. İçerideki direniş ruhunun işçi-emekçi hareketiyle birleşmesi onlar için en büyük tehlikeydi ve bu sürecin önu açılmıştı. Bunun önünü kesmenin onun için tek yolu, zindanlara katliam, dışarıda ise katliamın verdiği gözdağı ile birleştirilmiş baskı ve terör uygulamaktı.

Demokratikleşme hayalleriyle kendilerini aldatanların şaşkın bakışları arasında 19 Aralık katliamı gerçekleştirildi. Buna dışarıda ilerici muhalefete yönelen azgın ve sınırsız terör eşlik etti. Sorunun sadece F tipi uygulamasında geri adım atmak olmadığı, çatışmanın devletle devrimciler arasındaki bir çatışmadan ibaret olmadığı, aynı zamanda toplumsal muhalefeti hedeflediği tüm açıklığıyla ortaya çıktı. Sorunun toplumsal muhalefetin en dirençli halkasına saldırıp, onun nezdinde bütün toplumu sindirmek ve teslim almak olduğu bir kez daha görüldü.

Zindanlarda aleni katliam, dışarıda dizginsiz baskı ve terör

19 Aralık katliamı Türkiye gibi devletin katliamcı geleneğinin güçlü olduğu bir ülke için çok şaşırtıcı değildir. Ölümüne bir kararlılıkla süren zindan direnişinin dışarıda güçlü bir yankı yaratması, ilerici muhalefete büyük bir güç, moral ve cesaret aşılması karşısında, katliam, devlet cephesinden kazanmak için son çare, gerçekte aczin bir ürünü olmuştur. Dolayısıyla dışarıya yönelen pervasız baskı ve terörün de şaşırtıcı bir yanı yoktur. Devlet yalnızca katliamı ve hücrelerde süren işkenceleri değil, dışarıya dönük saldırıları da o denli kaba ve pervasız bir tarzda gerçekleştirmektedir ki, emrindeki medya ordusuna rağmen yaptıklarına meşruiyet kılıfı geçirmeyi başaramamaktadır. Kuşkusuz bu onun için önemli olmakla birlikte, sorun faşist rejim için meşruiyet sağlamanın ötesinde hayati bir öneme sahiptir. Bunun içindir ki, içeride ve dışarıda sergilenen kaba ve pervasız tutumun gerisinde aynı zamanda, ezme mesajını en sert tarzda ortaya koyma mantığı vardır. Boyun eğmeyenlerin, sindirilemeyenlerin acımasızca, kuralsızca ezileceği, gerektiğinde vahşi katliamlardan

geçirileceği mesajıdır bu. Binlerce gözaltı, yüzlerce hukuksuz tutuklama, kapatılan demokratik kurumlar, İHD şubelerine saldırılar, tutuklanan yasal parti yöneticileri... F tipi cezaevlerine karşı çıkan herkesin, hatta binlerce üyesi olan meslek kuruluşlarının topun ağzına konulması... En küçük bir demokratik tepkinin vahşi bir polis saldırısıyla yanıtlanması... Avukatların saldırı hedefi haline getirilmesi... 32 tutsağın katledildiği operasyona rağmen F tiplerinde süren işkenceler... Bütün bunlar büyük bir pervasızlıkla ve hiç de inandırıcı olma ihtiyacı duyulmayan kaba yalanlar eşliğinde yapılıyor. Peki hesaplanan nedir?

1- Direniş işkence, sessiz katliamlar ve tecritle kırılacak, tutsaklar hücrelerde tutulacak.

2- Katliamın yarattığı gözdağı ve onu izleyen terörle Ölüm Orucu'na destek veren veya F tipine muhalefet gösteren demokratik kitle örgütleri ve yasal partiler sindirilecek. Ayak direyenler sürekli baskı altına alınıp etkinlik alanları kısıtlanacak.

3- Yarattılan terör ortamında zindanlara yönelik her türlü eyleme alanlar kapatılırken, Ankara KESK eyleminin en somut örneğini teşkil ettiği gibi, uygulanan terör bu sınırlarda kalamayacak, her türlü hak arama eyleminde kendini gösterecek. Böylece işçi ve emekçilerin alanlara çıkmasının önüne geçilecek.

4- Ölüm Orucu'nun sarsıcı etkisi ile harekete geçen, alanlara çıkan sallantılı ara güçler sindirilerek devrimci hareketin etkinlik alanı sınırlandırılacak.

5- Yıkılan moral değerler ve fiziki saldırı arkasından estirilecek sahte "demokratikleşme" rüzgarlarıyla devrimci harekete tasfiyeci dalgalanmalara yol açılacak.

Direnişin gücü katliamcıların hesaplarını bozuyor

Zindanlardaki devrimci direniş katliam yoluyla kırma ve bunun üzerinden toplumsal muhalefete gözdağı verme hesabı tutsakların görkemli direnişi ile daha baştan tuz-buz oldu. Katliam direnişi bitirmek bir yana, onun hızla yayılmasına sebep oldu. İçerideki direniş bitirmek için zorla tıbbi müdahale dışında devletin elinde bir silah kalmadı. Böyle bir durumda dışardaki toplumsal muhalefeti ezme, direnişin dışardaki etkisini kırarak destek güçleri süreçten yalıtılmak için çok daha önemli hale geldi.

Ölüm Orucu'nun belli bir aşamasından sonra sürecin aktif bir parçası olan demokratik kitle örgütleri hızla saldırıdan nasiplerini aldılar. Aralarında binlerce üyeli meslek örgütlerinin de bulunduğu kurumlar Ölüm Orucu ve F tipi cezaevi konusundaki tavırlarını değiştirmeye zorlandılar. Holding medyasını da harekete geçiren devlet, önce zorla müdahaleye karşı çıktığı için Tabipler Odası'nı, sonra da Ölüm Orucuları'nı yaydığı iddiasıyla avukatları hedef gösterdi. Yargı-Sen ve TMMOB da baskılardan payını alırken, sürecin başından beri içinde olan İHD'nin birçok şubesi kapatıldı. Sermaye devleti böylece yasal demokratik kurumları bile çok rahat yasadışı ilan edeceği mesajını

verdi. Bu kuruluşlara yönelen saldırıların ana eksenini fiziki saldırıdan çok yürütülen karalama kampanyası oluşturdu. Onları bu propagandalarla etkisizleştirmek, geri adım atmalarını sağlamak için yoğun bir kampanya yürütüldü. Bunun yeterli gelmediği noktada ise her zaman olduğu gibi baskı ve terör devreye sokuldu.

Tabipler Odası ve avukatlar bu saldırıya cepheden direnmiyorlar. İHD şube şube farklı tutumlar almakla birlikte, özellikle İstanbul, İzmir ve Ankara şubeleri üzerinden katliama karşı anlamlı bir tutum geliştirdi. Devletin tüm baskı ve terörüne rağmen, kitle örgütleri istenilen hizaya çekilemedi. Ancak saldırının genel olarak tüm hak ve özgürlüklere yöneldiği bir aşamada bu örgütlülükler saldırıları püskürtme, birlikte bir mücadele hattı örmeyi başaramadılar. Legal reformist partiler ise kitle örgütleri kadar bile bir direnç ortaya koyamadılar. Devletin dışını

göstermesiyle birlikte sokaklardan çekildiler.

Devletin toplumsal muhalefeti alanlardan atmak, yedek güçleri süreçten yalıtarak devrimcileri marjinalleştirmek hesabı katliamın ilk günlerinde boşa çıkarılsa da, ilerleyen günlerde daha da yoğunlaşan terörün etkisiyle belli bir başarı sağladı. Ancak F tiplerinde her türlü işkenceye ve teslim alma çabasına karşın süren direniş yarattığı saygınlık, devrimcilerin kitlelerle buluşmasının olanaklarını fazlasıyla sunuyor. Katliam öncesi sürece göre kitlelilik olarak daha zayıf olsa da, kolluk güçlerinin yoğun şiddetine, yüzlerce gözaltı ve tutuklamaya rağmen kararlılık eylemleri gerçekleştiriliyor. Bu, içerideki direniş sürdüğü ölçüde devletin bu başarısının geçici olacağına bir göstergesidir.

Dışarıda büyütülecek devrimci direniş ruhuyla bu ablukayı dağıtılacak

Devletin zaten kısmi olan demokratik hak ve özgürlüklere yönelik topyekun saldırısı gerçekte ne denli büyük açmazlarla yüzyüze olduğunun, nasıl bir aczi yaşadığının somut bir göstergesidir. İMF patentli ekonomik programa karşı oluşan tepkilerin devrimci direniş ruhuyla birleşmesini engellemek, sermaye iktidarı açısından düne göre daha zor bir hale gelmiştir. İşçi ve emekçi kitleler yalnızca vahşi katliama değil, bunun karşısında ölümüne direnen devrimciler gerçeğine tanık olmuşlardır. Demokratik kitle örgütleri ve ilerici muhalefet, bugün kitlesele bir tutum geliştirmeyi başaramasalar da, yaşanan saflaşmada devrimcilerden yana tutum almışlardır. Bunlar direnişin en önemli kazanımlarıdır.

Devrimcilerin önünde duran öncelikli görev, şu an dağınıklık içinde bulunan toplumsal muhalefeti birleştirmeyi başarabilmek, direniş ruhunu yeniden kitlesele bir tarzda alanlara taşımaktır. Bugün her türlü hak ve özgürlüklerin savunulup geliştirilmesinin yolu, devletin cezaevi saldırısını püskürtmekten geçmektedir. Bunun yolu ise sürmekte olan Ölüm Orucu Direnişi'ne sahip çıkmaktan... Tüm güç, enerji ve çaba bugün buna kilitlenmek zorundadır.

Ölüm Orucu direnişçisi Haydar Baran:**“Bu saldırı dalgasını ölümsüzleşen bedenlerimizle püskürteceğiz!”****“Omuzlarımızdaki tarihsel yükün gereğini yerine getirmek boynumuzun borcudur!..”**

Merhaba;

Ölüm Orucu direnişimizin sizlere yazıyorum. Süreç politik öngörülerimizin dışında olmayan bir noktaya doğru evriliyor. dışarı ayağını belli oranda Sokakları işçi sınıfı ve emekçilere kapatmaya hiçbir zaman olmadığı kadar ihtiyaçları var. Zira tarihin en kapsamlı sosyal-ekonomik yıkım programı ancak böyle hayat bulabilir. Asli hedefleri ise

Bunun için bizlerin teslim alınması onlar için çok önemli. İlk halkada yakalayacakları politik başarı, hiç olmadığı kadar cesaretlerini artıracak. Bundan ötürü omuzlarımızdaki tarihsel yükün gereğini yerine getirmek boynumuzun borcudur!..

Dışarıda ortaya çıkan sessizliği, terör dalgası altında ezilmişliği, sinmişliği aşma görevi de bugün omuzlarımızda. Biz biliyoruz ki, bu saldırı dalgasını ölümsüzleşen bedenlerimizle püskürteceğiz. Yüreğimize gömdüğümüz 30 kardelenimiz zaferi kazanmamıza yetmedi. Boran kuşu misali havalanmaya hazır yüzlerce can var burada.

Biz görelim ya da görmeyelim, mutlaka biz kazanacağız!

Sağlığıma ilişkin bir şey yazma gereği duymuyorum. Hala okuyabiliyor ve yazabiliyoruz. Bizim için son derece sevindirici olan bu. Hepinizi devrimci duygularımın olanca sıcaklığı ile özlemle kucaklıyor, alınlarımızdan öpüyorum.

Kendinize, birbirinize iyi bakın!..

Haydar Baran
TKİP davası tutsağı/Sincan
11 Ocak '01

(Boşluklar Sincan hücre cezaevi yönetimince sansürlenmiştir../Kızıl Bayrak)

Ankara'da faşist kuşatma sürüyor..**Faşist ablukayı dağıtacak,
katliamın hesabını soracağız!**

Faşist devletin zindanlardaki katliama paralel olarak dışarıda yürüttüğü terör yoğunlaşarak devam ediyor. Bilindiği gibi, kanlı operasyonla aynı saatlerde Ankara'da evler basılmış, onlarca insan işkence merkezlerine götürülmüşlerdi. Katliamla beraber start alan bu terör, izleyen günlerde süreklileşti. Kızılay civarındaki cafeler basıldı, yolda yürüyen insanlar yaka paça gözaltına alındılar. Kitle örgütleri, sendikalar ve partilerin basılması olağan bir hale getirildi. Amaç, katliam öncesinde önemli bir güce ulaşmış bulunan hücre karşıtı muhalefeti teslim alabilmektir.

Zindanlardaki katliam gibi dışarıda uygulanan terör de en ince ayrıntısına kadar planlanmıştı. Öyle ki terörün yasal kılıfı günler öncesinden hazırlanmıştı. Ankara Valiliği katliamdan birkaç gün önce yaptığı bir duyuruyla, Kızılay ve çevresinde eylem yapılmasını yasakladığını açıkladı. Katliam sonrasında bu gerekçeyle her eyleme saldırıldı. Evlerinden ve yapılan eylemlerden alınanları sayısı bini bulmaktadır. Bu bile Ankara'da sergilenen terörün düzeyini gösteriyor. Estirilen terör sadece gözaltı ve işkencelerle de sınırlı değil. Gözaltına alınanlar işkenceden geçirildikten sonra, hiçbir somut gerekçe ileri sürülmeden tutuklandılar. Tutuklananlar doğrudan F tipi hücrelere götürüldüler. Şu ana kadar tutuklananları sayısı 50'yi aşmış durumdadır. Faşist devlet böylece, hem hücre karşıtı cephenin en diri güçlerini biçmeyi, hem de tutuklama ile geniş kitlelere sopa sallamayı amaçlamaktadır.

Dışarıya yönelik bu azgın terörün ilk hedeflerinden birini komünist güçler oluşturuyordu. Çünkü komünistler zindanlarda olduğu gibi dışarıda da direnişin merkezinde yer alıyorlardı. Ankara'da yapılan eylemliliklerde önemli bir inisiyatif ve güce sahiptiler. Aileler cephesinden gençliğe ve mahallelere kadar bir dizi alanda etkinlik gösteriyorlardı. Ortak eylemlerin yanısıra, bağımsız olarak düzenledikleri eylemlerle zindan direnişini dışarıda anlamına yakışır biçimde büyütüyorlardı. Tam da bu nedenle, katliamla beraber faşist terör komünistleri özel bir hedef olarak seçmiştir. Onlarca arkadaşımız gözaltına alınmış, işkencelerden geçirilmişlerdir. Şu an 9 arkadaşımız tutuklanmış bulunmaktadır. Tutuklamalar katliamdan günlerce sonra da devam etmiştir. Çünkü faşist terörle bizleri susturamamışlardır. Komünistler, azgın teröre ve tutuklama tehditlerine rağmen alanlara çıkmaya devam etmektedirler. Hele hele hücre karşıtı muhalefetin sindirilememesine karşın dağıtıldığı bir ortamda, komünistler kendi rollerinin gereklerini yapmaktan asla kaçınmayacaklardır.

Bugün katliama karşın azımsanmayacak oranda bir tepki mevcuttur. Ama bu tepkiye akacağı bir kanal açmak, güven verici bir önderlikle sokaklara taşımak acil bir görevdir. Komünistler her türlü bedeli göze alarak bu görevlerini yerine getirme sorumluluğuyla hareket ediyorlar. Bugün için az sayıda ve kendi güçleriyle de olsa, ileri kitle eylemlerinin yolunu açacak her eylemi zorluyorlar. Örneğin, polis yasak koyduğu alanlardan biri olan Yüksel Caddesi'ndeki eylemleri süreklileştirmek için çağrı yapıyorlar. Beraberinde sınırlı güçlerle polis kuşatmasındaki alana çıkıyorlar. Gözaltı ve tutuklama elbetteki devletin bu duruşa verdiği yanıt. Ama biz komünistlerin şiarı, zindanlardaki yoldaşlarımızın kanlarıyla yükselttikleri, ölmek pahasına teslim olmayacağız şiarıdır. Bu bilinç ve ruhla faşist ablukayı dağıtacak, katliamın hesabını soracağız.

Ankara'dan komünistler

**Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, Ulucanlar
katliamını “görev gereği” saydı!..****Devletin katliam
yapması meşrulaştırılıp
olağanlaştırılıyor!**

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, Ulucanlar katliamında görev alan 161 jandarma hakkında sürdürdüğü soruşturmada, "İsyanda mahkum öldürmek ceza gerektirmez" gerekçesiyle cezaya gerek olmadığına karar verdi. Böylelikle toplumsal muhalefetin basıncı ve ÖO direnişinin gücüyle açılan bu göstermelik soruşturma, 19 Aralık katliamıyla sergilenen pervasızlığın bir parçası olarak ortadan kaldırılmış oldu.

Bu karar devletin katliamcı faşist kimliğinin yeni bir tescili olmuştur.

Faşist devlet kanlı yüzünü gizlemek için böyle bir manevraya ihtiyaç duymuştu. Daha önce Ulucanlar katliamında görev alanlar herhangi bir adli soruşturmaya tabi tutulmazlarken, ÖO direnişinin başlamasıyla beraber bir çırpıda bu soruşturma açılmıştı. Çünkü Ulucanlar katliamı gizlenememiş, toplum çapında geniş bir duyarlılık yaratılmasının önüne geçilememişti. Buna rağmen katil devlet kendisine bu konuda yönelen tepkilere prim vermez bir hava içerisindeydi. Ta ki ÖO direnişine kadar.

ÖO direnişiyile birlikte, devletin zindanlara yönelik planlarına karşı tutsaklar cephesinden toplum nezdinde kendisini berrak bir biçimde gösteren bir yanıt verildiği gibi, direniş Ulucanlar'ın yarattığı duyarlılığa da yaslanmıştı. İşte katliamın inceden inceye planlarını yapan devlet, direnişin bu güçlü dayanağını ortadan kaldırmak için böylesi bir soruşturma açma gereği duydu. Nasıl ki direnişin önemli dayanaklarından olan aydınlar direniş saflarından düşürüldülerse, aynı yöntem burada da uygulandı. Katil devlet aydınların hümanizmlerini sahiplenerek onları saflarına çekti. Ulucanların görevli katliamcıları hakkında soruşturma açılarak katliamcı kimliğini saklamaya çalıştı. Devlet katliam yapmazdı, bazı görevlilerin kan dökmesi ise ona fatura edilemezdi. Bu eksende öylesine sistemli bir kampanya yürütüldü ki, ellerinde Ulucanlar'da dökülen kanı taşıyan Adalet Bakanı'nın insancılığından bile dem vurulmaya başlandı.

Katliamla beraber artık insan hakları, insan hayatı vs. lafazanlıklarına ve yalanlarına gerek kalmamıştır. Bunun için nasıl ki F tiplerinin erteleneneğine, toplumsal duyarlılık dikkate alınacağına ilişkin sözler arsızca bir yana itildiye, Ulucanlar soruşturması da açık bir katliam itirafıyla bir yana itilmiştir. Bu durum, dikkate alınacak toplumsal duyarlılığın faşist bir zora tabi tutulmasıyla aynı biçime sahiptir. Savcılık, katliamı tescillemeyle kalmamış, onu doğallaştırıp meşrulaştırmak da istemiştir. Buna göre, bu ülkede devletin toplu katliam yapması “görev gereği”dir ve herhangi bir ceza gerektirmemektedir! Verilen kararı gerekçelendiren sözler şöyledir: "Olaylarda bir mi, iki mi mermi atıldığı, nereye atıldığı önemsizdir. Jandarmalar görev gereği verilen emri yerine getirmiştir."

İşte katliamcılık, işte faşist barbarlık budur! Bu, bu devletin gerçek yüzüdür!..

Şimdi herkes bu barbarlığı görmeli, devrimci tutsakların direnişinin ne kadar haklı olduğunu düşünmelidir.

Bu devlet katildir ve bunun hesabını döktüğü kanda boğularak ödeyecektir.

Tıbbi müdahale işkencesi

19 Aralık'ta gerçekleştirilen katliam operasyonunda 30 aşkın devrimci tutsak katledildi, yüzlercesi yaralandı. Ardından hastanelerde ve F tiplerinde işkenceler devam etti. Operasyonun ardından gerçekleşen F tipine sevkler ile, operasyonun gerçek amacı anlaşılmış oldu.

Devlet, fiziki terör, karalama ve yalanlarla gerçekleştirdiği operasyon ile cezaevlerini boşaltmış olmasına ve F tipi cezaevlerini fiilen hayata geçirmesine rağmen, içerideki direnişi kıramadığı gibi, daha da büyümesine ve yayılmasına yolaçtı. Direnişin devam etmesi, Türkiye ve dünya ilerici kamuoyunda hayranlık uyandırdı. Bu direnişin gücündendir ki, acz içinde kalan devlet, tutsakları yalnızlaştırmak için, dışarının tepkisini ortadan kaldırmak amacıyla azgınca saldırdı. Faşist terörün ürünü gözaltı-tutuklama-yasaklar ile bunu belli oranlarda da başardı. Tecrit koşulları ile tutsakların dışarıyla bağını kopardığını düşünen devlet, direnişin güçlenerek büyümesi karşısında bu kez yeni suçluları da bulmuş oldu: "Aileler ve avukatlar"!

Devlet çeşitli yalan ya da gerekçelerle direnişi karalaya dursun, zindanlarda gördüğü ancak bir türlü kabullenemediği kahredici gerçek "devrimci irade ve kararlılık" idi.

Devlet, direniş karşısında yaşadığı çaresizlikle eylemi kırmanın yolu olarak bu kez zorla tıbbi müdahaleyi görüyordu. Ölüm Orucu'ndakilere müdahale gerekçesi ile gerçekleştirilen birinci "hayata dönüş" operasyonu ile 32 insan katledilmişti. Operasyonun ardından da ikinci müdahalenin hazırlıklarını son hızla tamamladı. İlk olarak toplumsal bilincin yalan haber ve demagojilerle bulandırılması gerekiyordu. Ölüm Orucu'nun örgüt baskısı ile sürdürüldüğü yalanı, direnişin hücrelerde artarak devam etmesinin ardından parçalandı. Devreye yeniden operasyona alkış tutan köşe yazarları ve aydınlar girdiler. Ve hümanizm edebiyatıyla ölüm orucu ile intiharı aynı kefeye koymaya çalıştılar. Tüm bu tartışmaların içerisinde meslek onuruna sahip çıkan ve tıbbi müdahalenin meslek etiğine aykırı olduğunu belirten TTB, saldırının hedefi haline getirildi. Hakkında karalama başlatıldı. Görevi insanları yaşatmak olması gereken hekimleri ölümü savunmakla suçladılar, tüm katliam destekçileri.

Bugüne kadar Ölüm Orucu'nda olan onlarca devrimci tutsak tedavi için birkaç kez hastaneye götürülmüş ve bilinçleri açık olup tedavinin reddedilmesi sonucunda tekrar geriye cezaevine getirilmiştir. Bazı tutsaklar ise halen hastanelerde tutulmaktalar, muhtemeldir ki bunlara zaman zaman zorla müdahale işkencesi uygulanmaktadır.

Ancak Çanakkale Cezaevi'nden Kütahya'ya sevk edilen Semra Askeri'nin durumu, olayın ciddiyetini göstermektedir. Semra Askeri'ye bilincinin kapanmasının ardından zorla müdahale edilmiş, fakat bilincinin yerine gelmesiyle birlikte serumu çıkarıp atmış ve bu işlem birkaç kez tekrarlanmıştır. Semra Askeri şu an hafıza yitimi yaşamış durumda ve hayatının belli bir evresinden sonrasını hatırlamamaktadır. Böylelikle içerideki direnişi kıramayan devlet, tıbbi müdahale yoluyla, Ölüm Orucu'nu bitirmeyi hedeflediği gibi sakat bırakmaya da çalışmaktadır. Tüm bu müdahaleler ise, başlı başına tutsaklar için işkence niteliği

taşımaktadır.

Tıbbi müdahale konusundaki kritik noktalardan birini ise ailelerin tutumu oluşturmaktadır. Devrimci tutsakların kararlılığıyla başa çıkamayan devlet, müdahale için ailelere müdahaleye izin veren belgeler imzalatmaktadır. Örneğin Sincan F Tipi cezaevinde bulunan Tuncer Karakaya'nın babası Torun Karakaya'nın imzaladığı belge sonucu, Tuncer Karakaya'ya zorla müdahale edilmeye çalışılmış ve kabul etmeyip direndiği için işkenceye maruz kalmıştır. Bu süreçte tutsak ailelerinin bu konuda da uyanık davranıp devletin bu oyunlarını boşa çıkarması gerekmektedir.

Devrimci tutsaklar, zindanlarda, ölümüne-sakat kalma pahasına da olsa direnecek ve teslim olmayacaklardır. Ancak sürekli belirttiğimiz gibi, ödenecek bedelleri azaltmak, dışarısının, işçi-emekçilerin, devrimcilerin, tutsak yakınlarının elindedir.

Devrimci tutsakların Ölüm Orucu Direnişi'ne başlarken ortaya koydukları talepler geçerliliğini aynen koruyor. Yanısıra katliamın hesabının sorulması ve sorumluların yargılanması da bunlara eklenmiş bulunuyor. Bu durumun yarattığı sorumluluğa uygun hareket etmek ailelerin ve emekçilerin temel bir görevidir.

Istanbul Tabip Odası İnsan Hakları Kolu üyesi

İlhan Ak ile görüştük...

Hekimler belli bir politik tercihe göre baskı altına alınmak isteniyor

- *Cezaevlerinde gerçekleştirilen müdahale sonrası tutuklu ve hükümlülerin, özellikle Ölüm Orucu'nda olanların, sağlık durumlarına ilişkin edindiğiniz bilgiler nelerdir?*

İlhan Ak: Bu soru iki açıdan düşünülmeli. Birincisi, devam eden AG ve ÖO açısından; mevcut bilgiler bize bu açıdan son derece riskli günler içerisinde olduğunu gösteriyor. Kalıcı sağlık sorunları veya ölüm riskinin mevcut olduğu günlere ulaşılmış durumdadır. İkincisi; tutuklu ve hükümlülerin, AG ve ÖO eylemi yapanlarda daha fazla olmak üzere, oluşan travmalardan etkilenmeleri açısından. Gerek TBMM İnsan Hakları Komisyonu üyesi Mehmet Bekaroğlu'nun açıklamalarından, gerek son süreçte cezaevleri şartlarında tutuklu ve hükümlüleri görebilen Tabip Odaları yetkilileri veya avukatlardan ulaşan bilgiler gaz zehirlenmesi, yanıklar ve çeşitli travmalar sonucu oluşan yara-bere-kırık gibi sağlık sorunları olduğu yönünde. Tutuklu ve hükümlülerin çeşitli hastanelerde gerçekleşen tıbbi takiplerinde de benzer veriler oluşmuş durumda.

Bu tablo içinde öne çıkan sorunlar özellikle operasyonda kullanılan gazın ne gazı olduğunun tespit edilip uygun tıbbi takibin gerçekleştirilmemesi, travma etkilerinin tıbben tam olarak takip edilememesi ve gene bu travmatik hasarların zamanında ve uygun biçimde adli rapor düzenlenmek suretiyle tespit edilememesidir. Hepsinin üzerine F tipi cezaevleriyle ilgili kamuoyunda ve hükümet/bakanlık tarafından da kabul edilmiş olan kaygıları eklemek gerekir. F tipi cezaevlerinde herhangi bir fiziki-teknik değişiklik oluşmadığına göre, tutuklu ve hükümlülerin şartları ve hukuki sorunları bir değişikliğe uğramadığına göre, sorun yaşanır halde devam etmektedir. Tek fark bir cezaevi operasyonu yaşanmasıdır. Cezaevleri, daha önce açıklandığı gibi demokratik kitle örgütlerinin ve kamuoyunun denetim ve katkıları ile, sağlık sorunları ve ölümlere tanıklık eden mekanlar olmaktan kurtarılmalıdır.

- *"Hayata dönüş" operasyonundan sonra direnişe devam eden tutuklulara yönelik ikinci bir operasyon anlamına gelen zorla tıbbi müdahale hakkında ne düşünüyorsunuz?*

İlhan Ak: Tıbbi müdahaleye bakışımız meslek örgütümüzün defalarca ifade ettiği üzere, bütünüyle hekimlik ilke ve değerleri ışığında davranmaktan kaynaklı bir tutumdur. Bu tutum cezaevi operasyonu öncesinde neyse şimdi de odur. Bu tutumun, evrensel ölçütlerle belirlendiği ve Dünya Tabipler Birliği'nin insanlık ve hekimlik tarihi içerisinde oluşturduğu rafine sonuçlar olduğu düşünülürse, başka bir koşul ve başka bir ülkede de aynı ile geçerlidir.

Hekim, kendinden hekimlik talep eden ve kişinin rızasıyla gerekli müdahaleyi gerçekleştirmek suretiyle hastasının hayatını ve sağlığını koruyan-geliştiren kişidir. Eğer kişinin hekimlik anlayışı zorla beslemekten yana ve hastanın irade beyanı buna engel ise, hekim hastasını bir meslektaşına devretmelidir. Uluslararası belgeler hekimlere bunu öğütlemektedir. Hekim üçüncü taraflarca hekimlik değerleri dışında başka politik ve idari olguların tarafı veya mağduru haline getirilmemelidir.

Böylesine tartışmalı ve çeşitli görüşlerin taraftar bulduğu bir sorunda hekimler kendileri, kendi vicdanları ve mesleklerinin her boyutuyla temsil edildiği ulusal ve uluslararası meslek örgütleri ile çözüme ulaşmalıdır. Bazı iddialarda düşünüldüğü gibi, meslek örgütleri baskı unsuru üçüncü taraf olarak düşünülemez. Bu insanlığın ve hekimliğin bütün tarihsel seyri ve oluşturduğu değerleri bilmemek veya yok saymak anlamına gelir.

- *Resmi ağızlarca basına yansıyan TTB'ye yönelik saldırılar sizce neden kaynaklanıyor?*

İlhan Ak: Bilgisizliğe bağlıyorum. TTB, ancak iyi hekimlik yapmamak, etik değerleri bilmemek/korunmamak, meslektaşlarına ve meslek ilkelerine sahip çıkmamak tüm boyutları ile halk sağlığına sahip çıkmamak ve tüm bunları kendini tarif eden özerkliği içinde yapmamak gibi nedenlerle eleştirilebilir. Ve ancak böylesine kaygılar ve argümanlar üzerinden oluşturulan eleştiriler, ülkemiz ve halkımıza olumlu sonuçlar geliştirebilecek doğruluklara hizmet eder.

Hekimler ve meslek örgütleri bir politik tartışmanın öznesi haline getirilmek isteniyor. Elbette bu istek bir politik tercih ve bu tercihin uygulanabilir kılınması adına yapıyor.

TBMM İnsan Hakları Komisyonu...**Katliam ve işkenceye
“insan hakları” örtüsü**

TBMM İnsan Hakları Komisyonu oluşturduğu bir alt komisyonla 5-6-7 Ocak günlerinde Sincan, Edirne ve Kandıra F tipi hücreleri ziyaret ettiler. Bu ziyaretlerin amacı herkesin tahmin edebileceği üzere F tiplerini mazur göstermek, “İnsan Hakları Komisyonu” imajını kullanarak kafaları karıştırmak, dezenformasyon ve karalama kampanyasına kendi cephelerinden katkı sağlamaktı. Bu kontra komisyonun konumu ve misyonu konusunda önden bir fikir edinmek için; gerçeklerin küçücük bir kısmını kamuoyuna yansıttı diye eski başkanlarının (Pişkinsüt) azledildiğini, onun yerine “insan hakları” kavramıyla alay edercesine bir MHP’li faşistin getirildiğini, komisyonun MHP’li bir üyesinin (daha sonra istifa etti) Ölüm Orucu Direnişi için “Bırakalım gebersinler!” şeklinde ifadeler kullanmakta bir sakınca görmediğini, hatırlatmak yerinde olur. Komisyon üyesi Mehmet Bekaroğlu’nun, komisyonun kuruluş amacından saptığını, insan haklarını savunmak yerine katliamı meşrulaştırmak görevini yüklediğini vurgulayarak alt komisyon üyeliğinden istifa etmesini de buna ekleyelim.

Devlet özellikle 19-22 Aralık katliamından bu yana çok kapsamlı bir psikolojik savaş da başlatmış bulunuyor. Bu savaşta devletin başlıca silahı yalanlar. Bu kapsamda bir girişim de TBMM İnsan Hakları Komisyonu’ndan geldi. F tipi cezaevlerinin meşruluğunu sağlamak üzere 3 F (hücre) tipi cezaevini gezdiler ve yaptıkları açıklamalarla Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun’un iddialarını doğruladılar.

Bu iddialara göre; Ölüm Orucu’ndakiler de dahil tutsakların durumu iyiymiş (!); su ve ısınma sorunu yokmuş (!); eyleme son verenler tek kişilik koğu istiyorlarmış (!); Ölüm Orucu ve Açlık Grevi Direnişi’nden vazgeçenler ortak kullanım alanlarından yararlanacaklarmış (!); Ölüm Orucu’nda ölümlere izin vermeyeceklermiş (!); hatta DSP’li komisyon üyesinin anlattığına bakılırsa, içeri girerken onları aramamışlar bile, dolayısıyla görüşe gelenlerin defalarca tacize varan aramalardan geçmeleri, gerçeği yansıtmayan iddialardan ibaretmiş (!)

Sonuç olarak, devrimci tutsakların “F tipi dışında” bir şikayetleri yokmuş!

Ama birkaç gün öncesine kadar alt komisyon üyesi olan ve Sincan hücrelerini bu kontra komisyonun başkanıyla birlikte gezen Mehmet Bekaroğlu bu konuda tümüyle başka şeyler söylüyor. Bekaroğlu’nun raporu sistematik işkenceyi ve ağır tecrit koşullarını belgeliyor. Bu rapor hayli dikkatli ve ılımlı bir dille kaleme alınmış olsa bile, görüşe giden tutsak yakınlarının ve avukatların gözlem ve görüşlerini doğruluyor.

Ölüm Orucu’nda ölümlere izin verilmeyeceği açıklaması ise, zorla müdahale işkencesinin açık ilanından başka bir şey değildir. Sözde hayat kurtarma adına insanlara işkence yapılıyor, böylece ölümler geciktiği için de “Ölüm Orucu sahte” imajı verilmeye çalışılıyor. Yarın yaşanacak çok sayıda ölümün sorumluluğunu zorla müdahaleyi uygulayanlar dışında, buna “hayat kurtarma” adına destek olanlar da paylaşacaklardır.

Süreç şöyle işlemektedir: Ölüm sınırına gelmiş direnişçiler zorla müdahale amacıyla hastanelere kaldırılmakta, bilincini kaybettiğinde serum takılmakta, bilinci yerine geldiğinde direnişçi serumu söküp atmakta ve tedaviyi kabul etmemektedir. Bunun üzerine yeniden cezaevine sevk edilen tutsak, bilincini kaybettiğinde yeniden aynı süreç başlamaktadır. Bu süreç işlerken, direnişlerinin farklı farklı günlerindeki devrimci tutsaklar da ölüm sınırına gelmekte, onlar da aynı sürece dahil olmaktadır. Bu durumdaki direnişçilerden yansıyan bazı gözlemler, bu işkencenin boyutlarını da gözler önüne sermektedir. Hayalle gerçeği ayırtedememe, sınırlarda yoğun zayıflama, halisünasyonlar, hafıza kaybı, vb. İşte bu sonuçlara yolaçan ve katliamın boyutlarını günden güne büyüten zorla müdahale işkencesini uygulayacaklarını vurguluyor Ertosun. Buna da “ölümlere izin vermeyecekleri” kılıfını uyduruyor.

Kontra komisyon ayrıca, direnişçilere devletin artık F tiplerinden vazgeçmeyeceğini, kendilerinin de boşu boşuna ölüme gitmemelerini istemiş. Bu faşizmin “teslim olun” çağrısının değişik tarzda dile getirilmesinden başka bir şey değildir. Devletin devrimci tutsaklarla başa çıkamayacağını artık anlamış olması gerekir. Tutsaklar bu hücrelerde yaşamayacaklar. Ya buradan çıkacaklar, ya burada ölecekler.

İnsanlık onuru hücreleri yıkacak!

Direnış de saldırı da büyüyor...**Saldırının hedefi
şimdi de avukatlar**

Adalet Bakanı Sami Türk avukatlara ve barolara yönelik tehditler savuruyor, içerdeki direnişin büyümesinden bu sefer de onları sorumlu tutuyor. Katliama rağmen direnişin yaygınlaşması bir kabus gibi benliğini kuşatmış durumda. Ne kafatasçı bürokrasisi, ne siyanürcü müdürleri, ne gebersinler diye hırlayan vekilleri, ne sokak terörünü azgınlaştıran polisi, ne de çirkeflik ve yalan merkezi medya tekelleri onu rahatlatabiliyor.

Katliam vahşetine ve binlerce devrimciyi zorla hücrelere atarak tecrit etmelerine rağmen, ölüm oruçlarının ve açlık grevlerinin devam etmesini sağlayan inanç, irade ve kararlılık karşısında ne yapacaklarını şaşırıyorlar. Yalanlarla kamuoyunu aldatmaya, baskı ve terörle duyarlı kesimleri

sindirmeye çalışıyorlar.

Elbette avukatların bu kadar ön sırada hedef yapılmasının nedeni ve amacı anlaşılabilir değil. Devlet F tipi hücrelerde tam tecrit koşullarında, sürekli fiziki ve psikolojik işkenceye tabi tutarak devrimci tutsakları yıldırma hedefliyorlardı. Bu yolla kısa sürede sonuç alacaklarını düşünüyorlardı.

Tecrit koşullarını ağırlaştırmak için aile görüşleri bile saat saat parçalandı, sınırlandı, ilk bir hafta hiç görüş yaptırılmadı.

Avukatlarla da yaklaşık on gün sonra sınırlı bir görüşme başlatıldı. Avukat görüşüne kollarına girilerek tek tek getirilen tutsaklar, en fazla 15 dakika görüştürülüyorlar. Bazı yerlerde kamerayla da kaydedilen bu görüşmelerin dinlendiğine de

şüphe yok.

Avukatlar bu koşullarda ve onur kırıcı aramalar ve uygulamalar sonrasında, sadece kağıt kalem ile yapabildikleri görüşmelerde devrimci tutsakların sorunlarını bile tam olarak dinleyemiyorken, bu saldırı ve telâşın nedeni iyi düşünülmelidir.

Avukatlara yönelen saldırının katliamın planlı bir adımı olduğu açıktır. Tüm kitle ve meslek örgütlerine dönük olarak yürütülen ve 12 Eylül faşizmini bile aşan baskılar bunun içindir. Şimdi sıra avukatların tecrit edilmesine gelmiştir. Bu yöntem özü itibarıyla yeni de değildir. 1996 Ölüm Oruçları sürecinde Ağar ve Kazan da aynı yolu denemişti.

Bu tecrit ve işkence mekanlarının gerçeklerini yansıtmak en küçük bir sese bile

tahammülleri yok. İsteniyor ki, imha planı sessiz bir şekilde gerçekleştirilsin. Zira böylesine vahşi bir katliamın ve süreklileştirilen katletme hareketinin gizlenmesinden başka çıkar yolları yok.

Avukatlar içerideki durumu sınırlı da olsa doğrudan öğrenme olanağına ve kamuoyunun yaptıkları açıklamalara güven duyabilecekleri bir kimlik ve konuma sahipler. Daha da önemlisi, tam tecrit koşullarındaki tutsakların diğer cezaevlerinde ne olup bittiğine dair güvenilir bilgi alabilecekleri tek kaynak durumundalar. Amaç bu kaynağı kurutmak, bilgi akışını tamamen kesmek.

S. Türk Ulucanlar katliamından bu yana katliamların üzerini örtmek konusunda epeyce tecrübe kazanmış durumda. Hiçbir sözüne güvenilmeyecek pozisyona gelmesine rağmen, ipleri çekildikçe oynamayı ve konuşmayı sürdüreceğini görünüyor.

Sami Türk:**“Avukatlara işlem yapacağız”**

Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, İstanbul Adli Tıp Kurumu bünyesinde yaptırılan Morg İhtisas Dairesi'nin açılışının ardından, basın mensuplarının sorularını yanıtladı. Bir gazetecinin “Cezaevleri operasyonuna rağmen hala açlık grevleri devam ediyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?” şeklindeki sorusu üzerine Türk, bu konuda kendilerinin yapacağı tek şeyin, tıbbi bakımdan gerekli tedbirleri almak olduğunu belirtti.

“Son günlerde dikkatimizi çeken bir olgu var. Cezaevlerinde avukat ziyaretlerinden sonra ölüm orucuna karar verenlerin sayısında artış görülmüştür. Bunu da dikkatle izliyoruz. Gerekirse avukatlar hakkında işlem yapacağız.”

Bir başka gazetecinin “Ölüm oruçlarını avukatlar mı teşvik ediyor?” sorusu üzerine de Türk, “Bundan böyle bir sonuç çıkabilir. Onun için inceleyeceğiz” dedi.

(12 Ocak '01/AA)

Faşist baskı ve teröre inat çalışmalarımızı güçlendirerek sürdürüyoruz

Sermayenin saldırı programlarının ve onunla eş zamanlı olarak faşizmin terörünün içeride ve dışarıda yoğun olarak hayata geçirildiği bir dönemden geçiyoruz.

İçerde, cezaevlerinde, 19 Aralık ölüm operasyonu ile 30'un üzerinde devrimci katledilmiş, yüzlerce de ağır yaralı olarak "F" tipi cezaevlerine kapatılmıştır.

Hemen aynı günlerde, dışarıda, bir yanda devrimcilere ve kitle örgütlerine yönelik yoğun ve yaygın bir faşist terör estirilirken, bir yandan da işçi ve emekçilere yeni saldırı paketleri gündeme getirilmiştir. İMF'ye verilen uşakça sözlerin gereği olarak, özelleştirme yağması hızlandırılmış, yeni vergiler ve zamlar işçi ve emekçilerin üzerine yağmur gibi yağmaya başlamıştır.

Bu eksende gelişen olayların sorumluluk bilinciyle bölgemizde yaygın bir pratik çalışma içerisine girdik. Elimizdeki materyallerin, imkanlarımız çerçevesinde yaygın ve amacına uygun bir şekilde dağıtımını gerçekleştirdik. Başta emekçi semtler olmak üzere cezaevleri gündemli (bildiri, kuş) materyallerimizi yaygın bir şekilde kullandık.

"*Direniş ruhunu fabrikalarda, alanlarda büyütelim*" başlıklı bildirimizi Gülsuyu semtinde 1.500, Kurtköy, Şehli, UyduKent bölgelerinde de 2 bin olmak üzere 3.500 adet dağıttık. "*İçerde dışarıda hücreleri parçala, katliamın hesabını sor*" başlıklı devrimci hareketlerin imzasını taşıyan ortak bildiriden de toplam 2 bin 700 adet, Gülsuyu semtinde, mahallenin gençleriyle birlikte dağıttık. Aynı zamanda gazetemizin de yoğun olarak satışını yaptık. Gülsuyu'nda gerçekleştirdiğimiz gazete satışı esnasında cezaevleri ile ilgili kuşlarımızı belli noktalara yaptık ve son olarak Gülsuyu'nun merkezini yoğun olarak bu kuşlarla donatıp çekildik.

Semtlerde gazete satışı süresince emekçilerle yaptığımız kısa görüşmelerde gündemle ilgili sohbetler yaptık. Son gelişen saldırıların anlamı üzerinden fikir alış-verişinde bulunduk. İlginçtir, bir emekçi, cezaevlerinde tutsaklara saldırılar esnasında tecavüz edilip edilmediğini sordu. Bu sorudan önce devletin vahşi kimliğine yabancı olmadığımız, yıllardan beri yaşadığı, gördüğü katliamlar sonucunda bu noktada bir tereddütü olmadığını anladık. Fakat yine de tecavüz etme noktasındaki gerçekliği bir türlü kafasında canlandıramadığı, bunu anlamakta güçlük çektiği anlaşılıyordu, bunu bize ifade etti. Biz de ona devletin tecavüzcü kimliğinin tıpkı katliamcı ve baskıcı kimliği gibi yeni olmadığını, Kürdistan'da yaşanan katliam ve tecavüz örneklerini vererek anlattık. Son olarak, bizim bile şu an bu gazeteyi dağıttığımızdan dolayı aynı teröre maruz kalabileceğimizi, ama bunun karşısında yılmamamız gerektiğini söyleyerek ayrıldık.

Devletin katliamdan sonra duyarlı emekçi semtlerinde gerçekleştirdiği terör ve ablukaya rağmen, düşmana inat çalışmalarımızı yoğunlaştırmamız, çalışma yaptığımız bölgenin emekçi ve işçilerinde belli bir sempati uyandırmıştır. Buna içerideki ölümüne direnişin sempatisi de birleşince, işçi ve emekçilerle bütünleşmemiz düne göre biraz daha kolaylaşmış durumda. Sorun, bu süreci güçler ve olanaklar doğrultusunda değerlendirip, azami bir pratik çaba içinde olmak, gerekli devrimci enerjiyi harcamaktır.

İstanbul Anadolu yakasından komünistler

Onurumuz ve geleceğimiz olan devrimci tutsakların direnişine desteğimizi, faşist devlet terörüne karşın tam bir kararlılıkla sürdürmeye devam ediyoruz!..

Yeni katliamları durdurmak ellerimizde

Devrimci tutsakların "öleceğiz, ama hücrelere girmeyeceğiz" diyerek zindanlarda direniş ateşini yakmalarının ardından direniş içeride katliam operasyonuna, dışarıda yoğun devlet terörüne rağmen sürüyor. Dışarıdaki mücadelenin liseli gençlik ayağında olan bizler de 3 aydır süren direniş desteklemek, F tipine karşı muhalefeti örgütlemek ve gençliğin duyarlı kesimine devrimci tutsakların meşru, haklı mücadelesini duyurmak için çalışıyoruz.

Ölüm Orucu Direniş boyunca bizler liselerde ve dersanelerde materyallerimizle ve sözlü ajitasyonlarımızla, var olan eylemlere pankartımızla katılımı örgütledik. Katliam operasyonunun ardından ise, her yerde olduğu gibi Ankara'da da, bu vahşi saldırının dışarıda kitlesel bir şekilde lanetlenmesini önlemek için uygulanan faşist baskı ve terörle karşı karşıya kaldık. Önceleri kararlılığımızla sürekliliğini sağladığımız eylemlerimizi yapamıyor, sürekli gözaltılar ve tutuklamalarla yıldırılmaya çalışılıyor. Böylesi bir ortamda kitlelerin katliam öncesi olduğu gibi büyük bir kararlılıkla sokaklara çekilmesi doğal olarak daha da zorlaştı. Alanları dolduran kitlenin büyük bir bölümünün gençlik olduğunu düşünürsek, bugün, bulunduğumuz alanda belli zorluklarla ve avantajlarla birarada mücadele ediyoruz.

Liseli gençliğin hem aile-okul gibi kaygılarıyla hareket etmesi, hem de bu süreçte eylemlerde sürekli gözaltıların olması (1 ayda Ankara'da gözaltı sayısı 2500'ü bulmuş durumda), katliama karşı öfkenin sokaklara dökülmesinin önünde bir engele dönüşebiliyor. Yine de gençliğin bu sürece olan duyarlılığı, bizlerin de daha yoğun çalışmasına neden oluyor. Biz ALGP'liler olarak tüm zorluklara karşı direniş selamlamak ve katliamın teşirini yapmak için var gücümüzle çalışıyoruz. Liseli birimlerimiz, 7

Sokaklarda direniş ateşini yakmaya devam edeceğiz...

Her türlü faşist baskıya ve hücrelere karşı mücadele edeceğiz!

Hücreleri yıkmak için bedenlerini ölüme yatan devrimci tutsakların direnişine desteği örgütlemeye ve kamuoyu oluşturmaya, katliam ardından da kararlılıkla devam ediyoruz. 19 Aralık'ta vahşi bir operasyonla 30'dan fazla devrimciyi katleden devlet, dışarıdaki muhalefetin de önüne set çekmek amacıyla evlere baskınlar düzenledi. Ardından Kızılay Meydanı'nı ablukaya alan devlet, binlerce katil polisini devrimcilere kararlılıkla sahip çıkan insanların üzerine saldı. Kafelere, barlara dahi sürekli baskınlar düzenledi. Devrimcilerin onurlu mücadelesinin militan bir karşı koyuşla desteklenmesini bir türlü sindiremeyen katil Ecevit'in şu sözleri hala akıllarda: "Ölüm orucuna destek dışarıda sürdürdükçe içeridekiler direnişlerini bitirmezler". Nazileri aratmayacak katliamların yaratıcısı bu devlet, binlerce insanın, ülkenin dört bir yanında devrimcilerin yanında yer almasını hazmedemedi. Şimdi aylardır biriktirdiği öfkeyi üzerimize kusuyor. Ankara'da o günden beri süren, açıktan adı konmayan, gizli bir sıkıyönetim uygulanıyor. Ancak yine çaresizliğiyle başbaşa kalıyor. Çünkü faşist terörün içeride de dışarıda da direniş bitiremediğini görüyor.

Bugüne kadar 2 binden fazla gözaltının yaşandığı

liselerde, "*Katliamlara ve F tipine karşı direniş sürüyor, katliamları durdurmak ellerimizde*" başlıklı bildiri dağıttı. Dersane birimiz önceden çalışmalarımızın olduğu 8 dersanede bildiri dağıtımının ardından, duyarlılığın yüksek olduğu belli dersanelerde sürekli olarak konuşmalar yaptı.

Tabii bu çalışmalarımızın ardından devrimci tutsakların direnişine dışarıda verilen desteğe tahammül edemeyen, elinde binlerce devrimcinin kanını taşıyan devletin resmi terör çeteleri, okullarımıza gelip bizleri yıldırıma çalışıyorlar. Ancak bizler, içinde yaşadığımız zorlu sürecin önemini bilerek mücadeleye daha sıkı sarılıyor, bulunduğumuz her lisede ve dersanede bu yönde çalışma yürütüyoruz.

Belki bugün çalışmamızın meyvelerini kitlesel olarak alana dökemiyoruz. Ama belli bir dağılımın yaşandığı böylesi bir süreçte, gençlik olarak yine de gereken müdahaleyi yapabiliyoruz.

Gün bulunduğumuz her alanın kendi öz örgütlülükleriyle direniş desteği örgütlemesinin günüdür. Bizler vakıf paralarıyla, tek tip kıyafetle, faşist disiplin yönetmelikleriyle, fırsat eşitsizliğinin diz boyu olduğu sınav sistemiyle, gelecekte işsizlikle ve nice sorunla kuşatıyoruz. "Hücreler ölümdür, izin vermeyeceğiz, yıkacağız!" derken bu saydıklarımızın hepsine karşı mücadele ediyoruz. Düzenin tüm kalıntılarıyla tarihe gömüleceği gün için mücadele eden ve bu yüzden imha edilmeye çalışılan devrimci tutsakların direnişine kararlılıkla sahip çıkmaya devam edeceğiz. Onların direnişini ve bizlerin kararlılığını hiçbir baskı ve zulüm kıramayacak.

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Ankara Liseli Gençlik Platformu

Ankara'da, Mamak Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi'nden 4 arkadaşımız ev baskınlarında gözaltına alınıp tutuklanarak Sincan F tipi cezaevine kondular. Biz katliamın ardından baskıların daha da arttığı, sürekli gözaltıların yaşandığı mahallemizde çalışmalarımıza devam ediyoruz. Katliamdan sonra Tuzluca'yı ve Ege mahallesinde toplam 700 adet bildiri dağıttık. Geçen hafta ise sınırlı sayıda güçlerle de olsa, Tuzluca'yı merkezinde, sloganlarla lastik yakıp yol keserek 15 dakika süren bir eylem gerçekleştirdik. Katliamın ardından artan devlet terörü nedeniyle kitlesel eylemliliklerin sayısı azalırken, örgütlediğimiz bu eylemle tepkimizi sokaklara dökme kararlılığımızı gösterdik. Son günlerde eylem konamayan Tuzluca'yı da da belli bir etki yaratabildik.

Katliam sonrası işçi-emekçilerin yoğun olarak oturduğu Mamak'ta sayısız gözaltı ve ev baskını yaşandı. Ancak tüm bunlara karşın, tüm gücümüzle direniş selamlamaya, katliama ve hücrelere karşı tepkiyi çoğaltmaya devam edeceğiz. Sokaklarda direniş ateşini yakacağız. Baskılar, gözaltılar, tehditler, tutuklamalar ve F tipleri bizleri yıldırılmayacak.

Mamak Ölüm Orucu Komitesi'nden bir Kızıl Bayrak okuru

Kamu emekçileri mücadelesinin son bir yıllık deneyimleri ışığında KESK Genel Kurulu...

Tabanın iradesi ve inisiyatifi örgütlenip harekete geçirilmelidir!

2000 yılı, işçi ve emekçiler cephesinden ekonomik ve sosyal hakların sürekli budandığı bir yıl oldu.

Kamu emekçileri, İMF programları çerçevesinde belirlenen zam oranlarıyla sefalet ücretine mahkum olmakla kalmadılar, yanısıra milyonlarca işçi ve emekçiyle birlikte zorunlu tasarrufları da gaspedildi.

2001 yılı itibarıyla hızla özelleştirme kapsamına alınan enerji ve iletişim sektörlerinin yanısıra, eğitim ve sağlık hizmetlerinin zamana yayılarak özelleştirilmesi adımları da, sonuçları itibarıyla sadece kamu çalışanlarını değil milyonlarca işçi ve emekçiyi ilgilendiren bir nitelik taşımaktadır.

Kamu emekçilerinin 10 yılı bulan grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için yürüttüğü mücadeleye en ağır darbeyi vuran ise, iş güvencesini ortadan kaldıran KHK saldırısı oldu. 2001 yılında hayata geçirilmesi planlanan sosyal kurumların tasfiyesi ise kamu emekçilerini olduğu kadar tüm çalışanları hedef almaktadır.

Saldırıların 2001 yılında da artarak devam edeceği ortadadır. Saldırıları püskürtmenin tek yolu ise işçi ve emekçi cephesinden yükseltilecek birleşik-militan mücadeledir. Ancak, bu mücadelenin tarzı belirlenirken, 2000 yılının olumlu ve olumsuz deneyimleri dikkate alınmak, gerekli dersler çıkarılmak durumundadır.

Bu çerçevede 2000 yılı deneyimlerine bakıldığı zaman, bir yıl boyunca alanlara çıkarak hak gaspları ve saldırılara karşı taleplerini öne süren kamu emekçilerinin somut olarak hiçbir kazanım elde edemedikleri görülmektedir. Kamu emekçileri hareketi hak alma mücadelesinde merkezi eylemler dışında işçi sınıfıyla ortaklaşamadıkları gibi, kamu çalışanlarını doğrudan ilgilendiren saldırılar karşısında da mücadeleyi ortaklaştırma noktasında eksik kalmışlardır. Özelleştirme ve sosyal hakların tasfiyesi emekçi sınıfların tüm bileşenlerini kestiği halde, sağlık emekçilerinin sağlıkta özelleştirmeye, eğitim emekçilerinin norm kadro ve eğitimde özelleştirmeye karşı gerçekleştirdiği eylemler diğer kamu sendikaları tarafından yalnız bırakılmıştır. SES ve Eğitim-Sen tarafından hayata geçirilen basın açıklaması gibi pasif eylem biçimleri dışında, enerji emekçilerinin dönemsel olarak ekonomik, özlük ve sosyal hakları için iş bırakarak alana çıkmaları destek bulmadığı için yalnız kalmış ve etkisi zayıflamıştır.

Yıllardır grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için mücadele veren kamu emekçileri, 2000 yılında da mücadelelerini sürdürdüler. "Sadaka değil toplu sözleşme!" ve "Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!" alanlara yansıyan talepler arasında yerini aldı. Bunun yanısıra kamu emekçileri politik bir talep olarak İMF'ye karşı tepkilerini de alana taşıdılar ve bağımsızlık özlüklerini dile getirdiler. İşbirlikçi sermaye ve onun hükümetine karşı gösterilen tepkiler de, bir diğer politik refleks olarak alanlara yansıdı. Siyasi bilinç düzeyi işçi sınıfına göre daha ileri olan kamu emekçileri, çözümü ortak mücadelede görmelerinin bir ifadesi olarak, "İşçi-memur elele!" şiarıyla ortak mücadelenin gerekliliği ve zorunluluğunu dile getirdiler.

Kamu emekçileri grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı mücadelesinde en ufak bir kazanım dahi elde edemezken, KHK saldırısına karşı da anlamlı bir tepki yükseltmediler. Bu tepkisizliğe KESK önderliğinin

pasif-uzlaşmacı tavrının yol açtığı açıktır. Ancak, AB'ye giriş sürecinin tabanda yarattığı sosyal ve demokratik haklarda iyileşme beklentisi de bir diğer etkindir.

Fakat bu beklenti, sendika yönetimlerinde konumlanan reformist ve teslimiyetçi anlayışların politik bakış ve kavrayışlarından bağımsız şekillenmediği gibi, bu durum, tabanın sendika yönetimleri üzerinde basınç oluşturmaması da engelledi. Bu politik bakış ve kavrayış sonucunda kamu emekçileri mücadelesi yeni hak kazanımları bir yana, kazanılmış hakların korunması açısından da olumsuz bir yıl yaşadı. Bu kayıp yalnızca ekonomik ve sosyal hak kazanımları üzerinden yaşanmamış, kamu emekçilerinin bilinen siyasal duyarlılığını da törpülemiştir.

Pratik mücadele biçimleri politik bakış ve kavrayıştan bağımsız şekillenmediği için, KESK önderliği şahsında kamu emekçileri hareketi 2000 yılını kayıplar yılı olarak geçirmiştir. Tüm bu olumsuzluklara rağmen 1 Aralık'ta gerçekleşen bir günlük iş bırakma eyleminde olduğu gibi, artan saldırıların kamu emekçilerinde ne denli büyük bir mücadele potansiyeli biriktirdiği de zaman zaman açığa çıkmıştır.

Yüzbinlerin alanlara çıktığı 1 Aralık iş bırakma kararı Emek Platformu tarafından alınmasına rağmen, eyleme kamu emekçileri damgasını vurdu. Kamu emekçileri cephesinden 1 Aralık eylemine yansıyan talepler arasında grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı ağırlıklı olarak öne çıkarken, özelleştirmelere ve İMF'ye karşı yükselen tepkiler de dile getirilmiştir. KESK reformistlerinin, kamu emekçileri mücadelesine örgütsüz kesimleri de katmak adına, "sendikal mücadeleyi ekonomik taleplerle sınırlı tutmak gerektiği" iddiasının aksine, eylemde ekonomik talepler tali planda kalmıştır. Yükseltilecek ekonomik talepler ise, 2001 bütçesi mimarı İMF ve uygulayıcısı hükümete karşı şiarlarla birleşerek politik bir renk kazanmıştır.

Kamu emekçileri hareketi, 1 Aralık eylemine katılım düzeyi ve kitleliliği ile, 2000 yılında mevzi direniş ve eylemlerle inişli-çıkışlı bir seyir izleyen sınıf hareketinin tikanıklık yaşadığı bir noktada sınıf hareketine nefes aldırması ve moral sağlamıştır. Emek Platformu'nun diğer bileşenlerinin eyleme göstermelik katılımı, tabanın Emek Platformu ve KESK'in bu platformdaki yeri ve işlevi tartışmasını bir kez daha gündeme getirmiştir. 1 Aralık değerlendirmesi toplantılarında Emek Platformu'nu eleştirenlere sendika yönetimlerinin yanıtı, "Emek Platformu olarak eyleme çağrı ile KESK olarak eyleme çağrı" arasındaki fark olmuştur. Bu yanıt KESK bürokratlarının, kendilerine olan güvensizliğe tabana maletme eğilimlerinin bir

göstergesi olmuştur.

2000 yılında, 1 Aralık'ın yanısıra, 9 Nisan'da İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu ve KESK Şubeler Platformu tarafından düzenlenen "İMF programına, özelleştirmelere ve sahte sendika yasasına hayır!" mitinginde alana çıkan onbini aşkın emekçi, 24 Haziran'da İstanbul'da Emek Platformu tarafından düzenlenen "Zorunlu tasarrufların gaspı, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı ve işgüvencesi" için 7 bin işçi ve emekçinin katıldığı miting, Gebze'de KESK Şubeler Platformu'nun düzenlediği ve 4 bin emekçinin katıldığı İMF karşıtı eylem, 11 Kasım'da Ankara'da KESK'in "2001 bütçesi, zorunlu tasarrufların ödenmesi ve grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı" için düzenlediği ve 60 bin emekçinin katıldığı eylem, kamu emekçileri cephesinden yıla damgasını vuran belli başlı eylemler oldu.

Kamu emekçileri hareketi açısından, sendika bürokratlarının reformist politik kavrayışı ve bu kavrayışın pratik yansıması olarak şekillenen pasif eylem biçimleri ve devrimci önderlik boşluğuna rağmen, kamu emekçilerinin hak alıcı eylem biçimleriyle mücadele kararlılığı 2000 yılının özeti olmuştur.

Saldırıların karşısında oluşan tepki ve dönem dönem kendiliğinden yükselen mücadele eğilimi ortada dururken, bu tepkinin reformist KESK bürokratları tarafından örgütlenerek derlenip-toparlanmasını beklemek, devrimcilik iddiası taşıyan kamu emekçilerinin en büyük eksikliği olmuştur. Sermaye devleti ve emperyalist bağımlılığa yönelik tüm eleştirilerini masabaşı söylemlere hapseden KESK bürokratları, saldırıların içeriği ve sonuçları konusunda tabanı bilinçlendirmek bir yana, tabanın mücadele eğilimini postahane binaları ve faks makinaları arasında eritme yolunu seçmiştir. Süreci işyerlerinden başlayarak örgütlemesi gereken devrimci kamu emekçilerinin atılığın ise, sendika şubelerinden başlayarak sendika yönetimlerine, tabanın değil reformist ve teslimiyetçilerin iradesinin taşınmasına yolaçmıştır.

2001 yılı Ocak ayı sonunda KESK'in yeni yönetimi belirlenecek. Bu kongrede de, sendika yönetimlerinin reformist-teslimiyetçi anlayışlarının KESK MYK'sına taşınacağı açıktır. Bu ise, kamu emekçi hareketinin 2001 yılında da reformist barikata takılacağına bir göstergesidir. Artan saldırılara yanıt verebilecek güçte bir mücadelenin ortaya konulabilmesi için bu barikat aşılacak zorundadır. Bu zorunluluk ise, bir kez daha, devrimci kamu çalışanlarının görev ve sorumluluklarına işaret etmektedir. Taban irade ve inisiyatifi örgütlemek ve harekete geçirmek. Sendika yönetimlerine taban örgütlülüklerinin gücüyle yüklenerek eylem kararlarına zorlamak. Başlama noktası bunlardır. Başlamak içinse fazla zaman yoktur.

KESK bürokratları

Bakırçay'da 2001'e saldırılarla girdik!

Öncü işçiler ortak mücadele ekseninde birliği sağlamalıdır!

PETKİM'in özelleştirilmesi adımları hızlandırılıyor. Geçen hafta içerisinde Aliğa'daki komplekste 60'ın üzerinde işçi zorunlu emekliliğe ayrıldı. Bu sayının önümüzdeki dönemde daha da artacağı söyleniyor. Emeklilik yaşı düşürülerek yapılıyor bu uygulama.

HABAŞ'taki taşeron firmalar ve limandaki taşeron işçiler arasında TÜMTİS Sendikası'nda örgütlenmeye çalışan bir grup işçi işten atıldı. İşçiler bu saldırıyı fabrika önünde protesto ediyorlar. Şimdi fabrika önünde duran servislerin yerleri değiştirilip fabrikanın içine alınıyor. Böylece dışardan yapılacak bir müdahalenin önü alınmaya çalışılıyor...

ÇEBİTAŞ her yıl yaptığı gibi ücretsiz izin uygulamasına bu sene de devam ediyor.

VİKİNG kağıt fabrikasındaki bir grup kadrolu ve eski sendikacı işçi, sakal bırakma eylemlerini, müdürün işten atma tehdidi üzerine sonuç alamadan bitirdiler...

Menemen'deki F tipi (hücre) cezaevlerini protesto eylemi saldırı ve tutuklamalarla sonuçlandı...

Özelleştirme saldırısı, işten atılmalar, sendikacı örgütlenmelerin engellenmesi, var olan örgütlenmelerin işlevsizleştirilmesi, bölgedeki mücadeleciler kesimlere dönük saldırılar vb. sürüyor.

Bu denli zorlu bir süreçte bölgedeki öncü kesimlerin ve işçilerin mücadeleyi her zamankinden daha çok yükseltmesi gerekiyor. Bu bir zorunluluk olduğu kadar, mücadelede samimi herkesin farkında olduğu bir gerçekliktir.

Yeni yıl yeni saldırılarla geliyor, mücadeleye hazırlanmalıyız!

Bölgemizdeki öncü işçilerin temel ve öncelikli sorunu ve sorumluluğu, ortak mücadele ekseninde birlikteliği sağlamaktır. Bu konuda samimi olanlar adım atmakta tereddüt göstermemelidir.

İşçilerin örgütlü mücadelesi sadece fabrikada yaşanan saldırılara karşı mücadele ve tepkiyle sınırlı olmamalıdır. Kaldı ki bu çerçevede bir mücadelenin dahi, planlı ve örgütlü bir çalışmayla birleştirilemediği zaman sonuç vermediği ortadadır. Eğer mücadelede ortaya çıkan dayanışmazlık ve şekilsizlik en sıradan işçiler tarafından bile dile getiriliyorsa, bu aşılması gereken ciddi bir sorundur.

Öncü ve bilinçli işçiler olarak işe buradan başlamalıyız. Biz bilinçli işçiler olarak kendi aramızda iletişim kurmaktan yoksunsak, sınıf mücadelesi konusunda henüz deneyimsiz ve bilinçsiz kesimlerden ne bekleyebiliriz ki? Devrimci olduklarını iddia eden, mücadele etmek gerektiğinin farkında olan dört işçinin yan yana gelemediği bir yerde mücadele, direniş, patlama beklemeye ne hakkımız var? Dar grupçuluk yaparak ayrı sınıfların insanlarımızı gibi davranmak bize ne getirir? Eğer öncü ve bilinçli işçiler hep birlikte hareket etmeyi başarırlarsa, Demir Çelik işçilerinin mücadelesi de güç kazanır, Türk Metal bu kadar işçi düşmanlığı yapamaz.

Mücadele eden her işçi arkasında sınıfın gücünü görür ve hissederse, daha cesur ve yürekli olacaktır. Deri ve gemi sökümlerindeki örgütlenmeler de, PETKİM'deki özelleştirme karşıtı mücadeleler de böyle güçlenecektir. Birliğimizi bozan, mücadelemizi engelleyen gerici yapıtların karşılığını görürse, bir daha bozgunculuk yapmaya, ekmeğimizle oynamaya cesaret edebilir mi? Son söz olarak, bizim kendimizden başka medet umacağımız kimse yoktur dersek, doğru söylemiş olmaz mıyız?

Menemen'den bir işçi

İzmir'den işçi kıyımı haberleri...

HABAŞ'ta sendikalaşmaya karşı işçi kıyımı

İzmir'de kurulu büyük bir demir-çelik fabrikası olan HABAŞ büyesinde, yine HABAŞ'ta yapılan üretime paralel olarak başka taşeron firmalar da bulunmakta. Bunlardan biri de 450-500 işçi çalıştıran, HABAŞ limanında gemi boşaltımı yapan ve boşalttığı maddeleri fabrikaya taşıyan, Avcılar Petrol Tahmil Tahliye Nakliyat Şirketi adlı taşeron firmadır.

Uzun bir zamandır burada günde 12 saat süreyle hiçbir sosyal hakkı olmadan ayda 120-130 milyon ücret karşılığı çalışan işçiler, yaklaşık üç aydır bu sektörde örgütlenen TÜMTİS'te sendikalaşma çalışması yapmaktaydı. İşçilerin sendikaya üye olmalarından haberdar olan işveren, TÜMTİS'e üye olan 25 civarında işçiyi işten atarak sendikalaşma faaliyetini engellemeye çalışmaktadır. Ayrıca işçilere sendikadan istifa etmeleri yönünde sürekli baskı yapılmaktadır.

İşçilerin en ağır koşullarda çalışmak zorunda bırakıldığı HABAŞ fabrikası, aynı zamanda, İzmir'de iş kazaları-cinayetleriyle de pek ünlüdür. 2 yıl önce gerçekleşen bir iş kazasında üç işçi buhar kazanlarının altında kalarak yaşamını yitirmişti. İş kazaları riskinin en fazla olduğu HABAŞ'ta, buna rağmen bu yönde hâlâ hiçbir olumlu adım atılmamaktadır. HABAŞ'ın demir-çelik bölümünde faşist Türk-Metal Sendikası yetkili durumda olduğundan, işçilerin emeği kapitalist patron ve bu çete tarafından en kölece koşullarda "hortumlanmakta"dır.

Bu gelişmeler üzerine, HABAŞ'ın nakliye bölümünde örgütlenmeye çalışan TÜMTİS tarafından, 11 Ocak Perşembe günü, HABAŞ önünde bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında, TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Hasan Yayık tarafından sürecin kısa bir özeti yapıldı. Eyleme yaklaşık 50-60 işçi katılırken, ambar işçilerinin yoğunluğu dikkat çekiyordu.

Konak Belediyesi'nde sendikalaşmaya karşı işçi kıyımı

Konak Belediyesi'nin taşeron şirketi olan Konbel'de işçiler Belediye-İş'te örgütlenme çalışması yapmaktaydı. 400'e yakın işçinin çalıştığı Konbel'de belediye yönetimi sendika istememektedir. Bu nedenle, 31 Aralık'ta, görev süresinin dolduğunu gerekçe göstererek, Konbel'in yaptığı temizlik işini yine taşeron bir şirket olan Merbel firmasına verdi. Böylece 1 yıldır temizlik işlerini yapan Konbel işçileri hem sendikacı çalışmalarıyla, hem de işlerinden olmaya başladılar. Bu tasfiye süreci yaşanırken, sendika üyesi bir kısım işçi işten atılırken, diğerleri de zorla sendikadan istifa ettiriliyordu.

Kızıl Bayrak/İzmir

Seyhan Belediyesi'nde işten atılan 64 işçinin oturma eylemlerinin 16. gününde gözaltına alınan işçilerle görüştük...

“Tüm haksızlıklara karşı birlikte mücadele etmek gerekiyor”

- Hakkı talepleriniz için vermiş olduğunuz mücadeleye polis saldırarak sizleri gözaltına aldı. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

1. işçi: Sabah her zamanki gibi toplandık. Basın geldi, Başkan konuşma yaptıktan sonra gitti. Daha sonra bir otobüs çevik geldi. Sendika başkanı ve diğer yöneticileri almak istedi. "Siz dağılın" dediler. Biz de sendikacı arkadaşlarımızı yalnız bırakmayacağımızı söyledik. Hepimizi Emniyet'e götürdüler. Başkan içeri aldılar. Biz arabada bekletildik. Polis bize "sizin de gelmenizi hiç beklemiyorduk" dedi. Daha sonra bizi tekrar sendikanın yakınına indirdiler.

- Ne tür eylemlilikler düşünüyorsunuz?

1. işçi: Eylemlerimiz devam edecektir. Sonuna kadar, mücadeleyi kazanıncaya kadar sendikanın belirlediği eylemlere devam edeceğiz.

- Devlet cezaevlerine saldırıp 30 tutsağı katledip, F tipine attı. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

1. işçi: Devletin bütün saldırılarına karşıyım. Bütün halkın duyarlı olup mücadele etmesi gerekiyor.

2. işçi: Devletin politikası tutsakları F tipine atmaktı. Dozerlerle saldırarak onları F tipine attı. Tüm haksızlıklara karşı birlikte mücadele etmek gerekiyor.

Seyhan Belediye Başkanı Yıldırım Arıkan'ın işten attığı 64 işçi oturma eylemlerinin 16. gününde, esnafı rahatsız ettikleri gerekçesiyle gözaltına alınmışlardır. Şube başkanı işverenle görüşerek sonucu işçilere açıkladı. Yapılan açıklamada görüşmenin olumsuz geçtiği söylendi. "Biz şimdiye kadar size hiç ihanet etmedik. Şimdi de etmeyeceğiz. Birlikte mücadele edeceğiz. Sonucunda cop da yiyebiliriz, gözaltına da alınabiliriz. Mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceğiz. Yarın da iş bırakma eylemimizi başlatıyoruz" diyerek konuşmasını bitirdi.

Ertesi gün iş bırakma eylemi yapılmadı.

Kızıl Bayrak/Adana

KESK İstanbul Şubeler Platformu'ndan saldırılara karşı eylem

KESK İstanbul Şubeler Platformu, sermaye iktidarının kamu emekçilerine yönelttiği ekonomik ve siyasal saldırılara karşı basın açıklaması gerçekleştirildi. 15 Ocak Pazartesi günü saat 13:00'te Saraçhane Parkı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasına 100 kadar emekçi katıldı. "Bizden aldılar hırsızlara verdiler", "Kahrolsun İMF, Bağımsız Demokratik Türkiye", "İMF'ye değil, emekçiye bütçe", "Genel grev, genel direniş", "Yaşasın 1 Aralık direnişimiz" sloganları atıldı.

Genel Sekreter Selvi Erol'un basın açıklamasını okumasının ardından kitle sloganlarla dağıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Genel Sekreter Sevil Erol'un basın açıklamasından...

İktidarın yanıtı soruşturma, açığa alma ve sürgün oldu!

Hükümet, 2000 yılını biz emekçilere ve yoksul halka "zehir etti". İMF ve hükümet sayesinde istikrarlı bir şekilde yoksullaştık. İMF politikaları cenderesinde ülkemizin hayat damarları tıkanı. Kamu emekçileri, emekliler, esnaf, çiftçiler, gençler, işsizler İMF güdümlü hükümet politikaları altında ezildiler, ezilmeye devam ediyorlar.

Hükümetin halk karşıtı yüzü, 2001 yılı bütçesiyle bir kez daha açığa çıktı. Eğitim, sağlık ve yatırım yine gözardı edildi. Ama rantıye, yine bütçenin en büyük payını aldı. Vergilerimiz bir avuç tefeciye ve devleti ustalıkla dolandıranların cebine gitti. Hükümet ekonomide değil, ekonominin krizinde istikrar sağladı.

Yıllardır enflasyona ezdirilmeyeceği iddia edilen biz kamu emekçileri "boğaz tokluğuna" bile çalışmıyoruz. 2 milyona yakın kamu emekçisi ve aileleri, yoksulluk sınırının altında geçimlerini sürdürmeye çalışıyor. Ücretlerimize, 2000 yılında ortalama 23.3 oranında zam yaptılar. Yani bir kez daha biz kamu emekçilerini enflasyona ezdirdiler, bir kez daha açlığa ve sefaletle mahkum ettiler. Bu yetmezmiş gibi 2001 yılı ilk altı ayında yüzde 10'luk sefalet zammını dayattılar. Hükümetin 2000 yılında halkı yoksullaştırmada gösterdiği başarı, 2001 yılında da devam edecek gibi görünüyor. (...)

İş bırakma eyleminden dolayı yurdun dört bir yanındaki kamu emekçileri hakkında idari ve adli soruşturmalar açıldı. İzmir'den Diyarbakır'a, İstanbul'dan Urfa'ya kadar binlerce kamu emekçi hakkında idari ve adli soruşturma açıldı. Açlık sınırında yaşamaya zorladıkları kamu emekçilerini şimdi de gözdağı vererek, soruşturma açarak sindirmeye çalışıyorlar. Hak aramak suç ise, 1 milyon emekçi hakkında soruşturma açın! Hak aramak suçsa ve bu suç destekleyenler suçluysa, bazı siyasi partiler, dernekler, aydınlar, yazarlar ve gazeteciler, kısacası milyonlarca yurttaş hakkında soruşturma açın!

Cengiz, Tekstil işçilerinden çağrı:

"Bir an önce örgütlenelim ve mücadele edelim!"

Esenyurtlu işçiler, emekçiler!

Cengiz Tekstil işçileri olarak, 2 aylık ücretlerimizi, ikramiyelerimizi, mesai farklarımızı, tazminat paralarımızı almak için, 18 Aralık'tan beri mücadele ediyoruz. Patron yurtdışına kaçtı! Ve böyle bir olay konfeksiyon atölyelerinde sıkça yaşanıyor.

Bütün işçiler hak ve çıkarlarını korumalıdır. Patronlar işçilerin hakkını vermiyorlar. Ücretler düşüktür, sigorta primleri ödenmiyor. İşçilerden habersiz giriş-çıkış yapıyorlar. İş güvencesi yoktur. İşçinin geleceği, patronun veya müdürlerin iki dudağı arasındadır.

160 Cengiz Tekstil işçisi olarak bizler, bu gidişi durdurmak, işçilik onurumuzu, şerefimizi korumak için örgütlendik, sendikaya üye olduk.

Sendikaya üye olarak çok iyi yaptık. Çünkü patron Bayram Cengiz artık sigortasız işçi çalıştırmadı, giriş-çıkış yapamadı. Zorunlu mesailerini keyfine göre ayarlayamadı. Parası ödenmeden günde 15 dakika fazla çalışıyorduk, buna son verdik ve yemek paydosunu 15 dakika uzattık. İşçinin hakkını savunacak üç işçi arkadaşını temsilci seçtik. İşyerinde bir sendika odamız oldu.

Bütün bu kazançlarımız karşısında patron kaçıp gitmeyi, işçiye de para vermemeyi seçti. Sendikalı işyeri az olunca, patronlar da sendikasız işçi çalıştırmak için sendikaların yetkisini düşürmeye çalışıyorlar. Zarar ettik diyerek, suçu sendikaya ve işçiye atıyorlar. İşçiler birleşip bütün işyerlerinde örgütlenip, sendika getirirse, patronlar nereye kaçabilir?

İşçileri 2 ay para vermeden bekletecek kadar vicdandan, şereften, namustan uzak olan patronlar için, ne söylene azdır. Ancak yılmadık. Üç haftadır patronun peşindeyiz. Onu bulup ortaya çıkaracağız ve paralarımızı alacağız.

Bu mücadelemizde bizlere destek olun, maddi ve manevi yardım edin. Biz daha uzun süre mücadele edebilelim. Patronların yaptıkları yanlarına kalsın.

Eğer bizler, bu mücadelede başarılı olursak, sizlerin de çıkarlarını savunmuş olacağız. Mücadelemizi duyan her işçi hak ararken kendini daha güçlü hissedecektir. Mücadelemizi duyan her patron ise, işçilere baskı yapmaktan çekinecektir. Patronlar hakkını arayan işçi istemiyorlar.

Er ya da geç, işçiler birleşecek ve patronlardan bugüne kadar yaptıklarının hesabını soracaktır. Buna inanıyoruz. Haklarımızı almak için daha ne bekliyoruz? Kaybedecek neyimiz kaldı? Bir an önce örgütlenelim ve mücadele edelim.

Bizimle buluşmak isterseniz, her gün saat 08:00'de Tabela'da Cengiz Tekstil'in önünde toplanıyoruz. 24 saat fabrikanın çevresinde nöbet tutuyoruz.

Gelin elele vererek bugün Esenyurt'ta, yarın diğer yerlerde işçilerin bütün haklarını almaları için birleşelim.

Düzenleyeceğimiz dayanışma gecesine katılalım!!!

10 Ocak 2001

DİSK/Tekstil-İş Sendikası

1 No'lu Şube üyesi

Cengiz Tekstil İşçileri

Direnifl bayra€› Ditafl iflçisinin elinde!

Ditaş işçileri, çalışma koşullarını iyileştirmek ve insanca yaşayabileceği ücret almak amacıyla, örgütlenerek Birleşik Metal-İş sendikasına üye oldular. İşyerinde sendikal örgütlenmeyi hazmedemeyen Ditaş patronları ise 400 işçinin iş akitlerini fesh ederek çıkışlarını verdi.

Daha önceki yıllarda da sendikalaşma çalışması yapan işçileri işten çıkartan patron böylece sendikalaşmanın önünü kesmişti. Bundan deneyimler çıkaran işçiler bugün tek vücut tek yumruk halinde hareket ederek, işyerinde direniş çadırı kurdular. Kışın soğuğuna rağmen işyerini terketmeyen Ditaş işçisi direniyor.

Kemerhisar belediye işçileri, Niğde Belediyesi işçileri ve Eğitim-Sen Niğde Şubesi, Ditaş direnişçilerini ziyaret ederek haklı ve meşru mücadelelerini desteklediler. İşçi sınıfına yönelen saldırılar karşısında sınıf dayanışması güçlendirilmelidir. Birko işçileri, çimento işçileri ve şeker işçileri de Ditaş işçileriyle dayanışma içerisinde olmalıdır.

Ditaş işçisinin sendikalaşma mücadelesi Niğde işçi sınıfı için büyük önem taşımaktadır. Ditaş'ta kazanılacak mücadele, Organize Sanayi'de sendikalaşma mücadelesinin önünü açacaktır. Ditaş işçisi bu sorumlulukla hareket etmeli, bu mücadeleyi mutlaka kazanmalıdır.

Ditaş işçisi işçilerden oluşacak grev komitesini oluşturmalı, eylemin organizasyonu bu komite tarafından örgütlenmelidir. Yine bu komite Niğde'de dayanışma etkinlikleri düzenleyerek dayanışma ruhunu geliştirmelidir. Grevi kırmak amacıyla işverenin yeni işçi almasının önü kesilmelidir. Bu konuda bütün duyarlı kamuoyu harekete geçmelidir.

Ditaş işçisi yalnız değildir!

Kızıl Bayrak/Niğde

Bandırma'daki protesto mitingine binlerce işçi katıldı**Bor madenleri de özelleştirme yağmasına açılıyor**

Özelleştirme saldırısında enerji, ulaşım, iletişim gibi altyapı sektörlerinden sonra sıra stratejik madenlere gelmiş bulunuyor. Bu çerçevede hükümet ETİ Holding'e bağlı Etibor AŞ. tarafından işletilen bor madenlerinin tekellere devri için harekete geçti.

18 Aralık'ta İMF'ye verilen niyet mektubuna uygun olarak Özelleştirme Yüksek Kurulu 20 Aralık tarihli bir karar aldı ve ETİBOR AŞ.'ye bağlı beş (Kırka, Bigadiç, Kestelek, Emet ve Bandırma) maden işletmesinin bu yıl içinde özelleştirileceğini açıkladı. Kurumun özelleştirmeye hazırlanmasının en geç altı ayda bitirilmesi planlanıyor.

Bor stratejik bir maden, ETİ Holding stratejik bir kurumdur

Bor, endüstriyel üretimin hemen her alanında yaygın olarak kullanılan ve çoğu kere de alternatif olmayan bir elementtir. Bugünün ve geleceğin kritik alanlarında; uzay araştırmalarında, nükleer teknolojide, elektronikte, tarımda ve diğer birçok alanda vazgeçilmez olduğu ölçüde stratejik değeri olan bir madendir.

Dünya bor rezervlerinin dörtte üçüne yakın Türkiye topraklarındadır. Cumhuriyetin ilk yıllarında kurulan ETİBANK'ın temel görevlerinden birisi de ülkenin sahip olduğu bor madenlerinin bulunup işletilmesiydi. Zaman içinde ETİBANK, dünyanın en büyük bor üreticilerinden biri ve ihracatçısı durumuna geldi.

'90'lı yıllarda uygulanan neo-liberal politikalar çerçevesinde ETİBANK ikiye bölündü. ETİ Holding kuruldu ve diğer madenlerin yanı sıra bor yataklarının işletilmesi de bu kuruma devredildi.

Bugün ETİ Holding bünyesinde yaklaşık 12 bin kişi çalışmaktadır. ETİ Holding'e bağlı ETİBOR AŞ. ise dünyanın en büyük iki bor üreticisinden biridir.

Uluslararası maden tekellerinin sürekli çabalarına rağmen bor işletmeleri stratejik öneminden dolayı şimdiye kadar özelleştirme kapsamına alınamamıştı.

Gerek uluslararası tahkimin Anayasa'ya sokulması türünden hukuksal düzenlemeler, gerekse dünya maden tekeli RTZ'nin ısrarlı çabaları neticesinde, bor işletmeleri ve bunlara bağlı bor yatakları 2001 yılı özelleştirme programına alındı.

Bor işletmelerinin özelleştirilmesi emperyalizme tam teslimiyetin yeniden tescilidir

Sermaye politikacıları işlerine geldiği zaman bağımsızlık, vatan, millet nutukları atmayı pek severler. Örneğin cezaevlerinde süren ölüm oruçlarını bile "dışardan yönetiliyor" diyerek karalamaya çalışmaktadırlar.

Fakat TELEKOM, TEKEL, PETKİM, TÜPRAŞ, POAŞ, elektrik santralleri ve nihayet bor yataklarının uluslararası tekellere yok pahasına peşkeş çekilmesi, sermayenin bağımsızlıktan ve milliyetçilikten ne anladığının çarpıcı bir göstergesidir. Stratejik önemde tüm temel sanayi kuruluşlarının ve altyapı kurumlarının emperyalist tekellerin yağma ve

sömürüsüne açılmasına en "milliyetçi" düzen partisinden bile sözde muhalefet yükselememektedir. Çünkü burjuvazi çürümüş ve kokuşmuş düzenini ayakta tutmanın yolunu emperyalizmle kölelik ilişkileri temelinde bütünleşmekte görmek ve buna uygun davranmaktadır.

İMF politikalarına teslim olmanın, işçi ve emekçilerin sırtından yaratılan tüm değerlerin, bir bütün olarak da ülkenin emperyalistlere yağmalatılması anlamına geldiği bugün artık geniş yığınlarca görülür hale gelmiştir. Tüm işçi ve emekçi eylemlerinde IMF politikalarına duyulan öfke dile getirilmektedir.

Bor madenlerinin özelleştirilmesine karşı miting

Bor işletmelerinin özelleştirilmesine karşı 13 Ocak'ta Bandırma'da yapılan miting, emperyalizme karşı emekçi yığınlarda biriken öfkenin bir kez daha dışa vurulmasına vesile olmuştur.

Sendikalar, meslek odaları ve KİGEM'den oluşan platformun düzenlediği "Türkiye'nin Petrolü Bor Madenlerimize Sahip Çıkalım" mitingine 3 bin civarında işçi ve emekçi katılmıştır. Mitingde, "Madenler halkındır satılamaz!", "Hey hükümet İMF'ye uyma, bor madenlerini soydurma!", "Çetelerden hesabı emekçiler soracak!" benzeri sloganlar yaygınca atılmıştır.

Bor işçileri birleşik mücadele için harekete geçmelidir!

Bandırma'da yapılan miting, bor işçilerinin özelleştirmeye karşı mücadele kararlılığını göstermektedir.

Şimdiye kadar özelleştirmeleri sadece "hukuk savaşı" ile engelleyeceğini sanan sendikacıların ve KİGEM yöneticilerinin bu kez işçilerle birlikte alana çıkmaları, anayasaya ve hukuka sırtlarını dayamadan konuşmaları ve emperyalizme karşı mücadele çağrısında bulunmaları, mitingün kayda değer bir başka yanını oluşturmaktadır.

Fakat diğer sektörlerde yaşanan deneyimler de göstermiştir ki, sadece sendikacıların, reformist partilerin ve KİGEM'in inisiyatifinde yürütülecek bir mücadele, sermayenin sert saldırıları karşısında soluksuz kalmaya mahkumdur. Petrol-İş'te örgütlü olan POAŞ işçileri bunun en dolaysız tanığıdır.

Bor işletmelerinde çalışan işçiler mücadelenin örgütlenmesinde inisiyatifi kendi ellerine alabilmek için zaman geçirmeden işe koyulmalıdır. Yanısıra, özelleştirme saldırısının hedefindeki enerji, iletişim, ulaşım, tarımsal KİT sektörlerindeki işletmelerde çalışan sınıf kardeşleriyle birlikte birleşik mücadeleyi örmek, bunun olanaklarını yaratmak maden işçilerinin bir diğer görevidir.

Sermaye saldırmak için gerek duyduğu gücü, işçi ve emekçilerin örgütsüz ve bilinçsiz olmasından almaktadır. Dolayısıyla başta özelleştirmeler olmak üzere emperyalizmin ve sermayenin saldırılarını püskürtebilmenin tek yolu işçi ve emekçilerin birleşik-militan mücadelesinin örgütlenmesidir.

Kombassan Petlas'ta üretimi durdurdu!

Üzerinde binbir oyun oynanan Petlas, gün geçmiyor ki yeni bir işten çıkarma olayıyla gündeme gelmesin.

Daha kurulduğu günlerde, ülkede lastik sanayii alanında dev olma yolunda ilerleyen Sabancı'nın oyunları ile karşılaştı. İhale, teknoloji bakımından daha ileri düzeyde olan Japon firması yerine Çekoslovakya firmasına verildi. Kuruluşu binbir skandal, yalan ve dolanla gerçekleşen Petlas ancak 15-16 yıl sonra faaliyete geçebildi. Bu gecikme, Sabancı'nın firması Brissa'nın ülkenin lastik tekeli haline gelebilmesi için yaşanmıştır.

Petlas 1991 yılında faaliyete geçirildi. Daha sonra işçiler işten atılarak fabrikada esnek üretim, taşeronlaştırma ve sendikasılaştırma çalışmalarına hız verildi. 500'e yakın işçinin iş akitlerinin feshedilmesi büyük tepkilere yolaçtı. Tepkiyi azaltmak için faşist MHP'li bakan atılan işçilerin istihdam edileceğini söyledi. 1-1.5 yıl gecikmenin ardından istihdam edilen işçilerin gözleri, aynı sonu paylaştıkları eski çalışma arkadaşlarını görmekte gecikmedi. İMF ve Dünya Bankası'nın yeniden yapılandırma programları çerçevesindeki saldırılardan payını aldı. Türkiye'deki tüm özelleştirmeler gibi Petlas'ın özelleştirilmesinde de aynı gerekçeler (zarar ediyor, çok istihdam var, vs.) ileri sürüldü. Ve nihayet Kombassan'a arsa fiyatını bile bulmayan bir fiyata peşkeş çekildi. Fabrikanın alacaklarına da konan Kombassan, işletmeyi 1 trilyon lira iskontoyla aldı.

Kombassan son süreçte sendikayı fabrikadan atarak, işçilerin TİS süreçlerinde pazarlık haklarını ellerinden alma planları yapmaktadır. Sosyal güvence ve hakların gaspı, esnek çalıştırma ve taşeronlaştırma gibi saldırılarla işçiler açlığa ve sefaletle sürüklenmektedir.

Fabrikanın zarar etmeye başladığı yalanı arkasına sığınan Kombassan, Ocak ayı başında 70 kadar işçiyi işten atmak istedi. Sendikalı işçilerin baskısıyla, Petrol-İş Başkanı ve Devlet Bakanı R. Mirzaoğlu'nun katıldığı bir görüşme gerçekleştirildi. Petlas Genel Müdürü fabrikanın zarar etmesi nedeniyle bu işçilerin iş akitlerinin sona erdirildiğini öne sürdü. Sendika temsilcilerinin de zorlamasıyla Petlas Genel Müdürü işçileri işten atmayacağını açıklamış, ancak bir ay süreyle tüm işçilerin ücretsiz izne ayrılması koşuluyla düze çıkabileceklerini söyleyerek uzlaşmaya varılmıştır.

"Fabrika zarar ediyor, bu nedenle işçi çıkarmam lazım" sözleri, açıktır ki utanmazca söylenen bir yalandır. Yapılmak istenen, işçileri sendikasılaştırarak taşeron firma sokarak, esnek üretimle açlığa ve sefaletle mahkum etmektir. İşten attığı işçilerin yerine daha düşük ücretle taşeron firma (bu firmalar da Kombassan'ın gövdesindeki firmalardır) sokmaktadır. İşten attığı işçileri daha düşük ücretle ve sendikaya üye olmamak kaydıyla tekrar işe almayı amaçlamaktadır. Petlas'ta 20 gündür işçilerinin tamamı ücretsiz izne çıkartılmış ve üretim durdurulmuştur. Kimseyi işten atmayacağını söyleyen işveren, 10'ar-20'şerli gruplar halinde işçileri işten atmaktadır.

Sefalet, yoksulluk ve işsizlik olarak yaşanan özelleştirmeler, işçilerin kendi öz güçlerine dayanmalarının, taban örgütlülüklerini oluşturarak örgütlü mücadeleyi yükseltmelerinin aciliyetini ve önemini bir kez daha göstermektedir.

“Yolsuzluklarla mücadele” ya da sermayenin yalan kampanyası

“Beyaz Enerji Operasyonu” tartışmaları bütün hızıyla sürüyor. Buna bir yandan özelleştirmelerin hızlandırılması için yapılan hazırlıklar, diğer yandan ise yeni pisliklerin, soygun ve yolsuzluk örneklerinin ortaya saçılması eşlik ediyor.

Şimdiye kadar enerji sektöründeki yolsuzluklardan sadece bir kısmı ortaya çıktı. Pisliğin yalnızca ucu görüldü. Buna rağmen düzen cephesindeki herkesi bir telaş sarmış durumda. Bunun nedeni açık. Yolsuzlukların enerjideki özelleştirme planlarını sekteye uğratmasından kaygılanıyorlar. Özellikle hükümettekiler, bunu önlemek için başından beri hummalı bir çaba içerisindedir. Yeri geldiğinde en basit gerçekleri bile gizleyip çarpıtarak, yeri geldiğinde en utanmazca yalanlara başvurarak işçi ve emekçileri oyalamaya, onların İMF programına duyduğu tepkiyi hafifletmeye uğraşıyorlar.

ANAP’a oynayan sermaye gruplarının, bu partinin milletvekili ve bakanlarının enerji sektöründeki yağma ve talandan büyük paylar aldıkları herkesçe biliniyor. ANAP, şimdi de sektördeki pisliklerin üzerini örtme işini üstlenmiş bulunuyor. Mesut Yılmaz hem İMF patentli “istikrar programı”nı korumak, hem de kendisine ve partisine yönelen suçlamaları yavuz hırsız misali bastırmak için var gücüyle çalışıyor. “Dürüst” olmasıyla ünlü başbakan Ecevit, Yılmaz kadar öne çıkmaya da bu konuda ona ve Enerji Bakanı’na tam destek veriyor. Bu desteğin nedeni belli. ANAP’ın ayağının kaydırılması hükümetin düşmesine, bu da İMF istikrar programının aksamasına neden olabilir. Ecevit bir yandan da hem nalına hem mihına türünden açıklamalarla, tartışan taraflar arasında bir denge kurmaya çalışıyor.

Demokrasi kahramanlarının balonu çabuk söndü

İlk başta bir jandarma komutanının “düşmeye bakan değil biz bastık” sözlerinden hareketle, hükümet konuyu, “askeri rejim-demokratik rejim” sahte eksenine çekmeye çalıştı. B. Ecevit ve M. Yılmaz birden bire demokrasi havarisi kesilerek, Enerji Bakanı’nı savunan, kimliği belirsiz jandarma komutanını ise eleştiren demerler verdiler. “Düşmeye asker bastı” diyenlerin demokrasi düşmanı olduğunu ilan ederek sert çıkışlar yaptılar. Hatta M. Yılmaz işi daha ileri götürerek, askeri yönetim dönemlerinde daha çok yolsuzluk yapıldığını, bu nedenle de yolsuzluklara karşı askerlerden medet ummanın doğru olmadığını söyledi. Ama hemen bir gün sonra, “kaş yapayım derken göz çıkardığı” ordu tarafından kendisine açık bir şekilde hatırlatıldı. Genelkurmay’ın sert açıklaması “demokrasi kahramanı” Yılmaz’ı zor duruma düşürdü. ANAP’lılar, “biz askeri yönetimlerde daha çok yolsuzluk yapıyor derken Saddam yönetimini kastetmiştik” diyerek, son derece gülünç bir duruma düştüler.

İşlerin sarpa sardığını gören Ecevit, “Bu tartışmalar ekonomide de istikrarı sarsabilir” uyarısında bulundu.

Sermayenin yeni taktiği: Yolsuzlukları istemiyorsanız özelleştirmeleri destekle

İMF saldırı programıyla yolsuzluklar arasındaki ilişkiyi gizlemek için orduya karşı sahte çıkışlar

yapmanın çok da tercih edilir bir şey olmadığını gören sermaye partronları şimdi yeni oyunlar peşindedir.

Özellikle sermaye örgütlerinin temsilcileri yolsuzlukların ortadan kaldırılması için “yapısal reformlar”ın zaman geçirilmeden yapılması gerektiğini söylemeye başladılar. Böylelikle, aslında ikiz kardeş olan yolsuzluklarla özelleştirmeleri sanki birbirine karşı şeylermiş gibi göstermeye, yolsuzluklara karşı oluşan kamuoyu tepkisini özelleştirmelerin destekçisi yapmaya çalışıyorlar.

Örneğin Yabancı Sermaye Derneği (YASED) Başkanı Yöneymen, yabancı sermayenin yolsuzluk operasyonlarından nasıl etkilendiğinin sorulması üzerine, hükümetin bu konudaki uygulamalarını desteklediklerini, yolsuzluklara karşı olduklarını söyledi ve “yolsuzlukları, enerji yatırımlarında herhangi bir şekilde yabancı yatırımcıların ilgisini azaltacak bir faktör olarak görmüyoruz” dedi.

TÜSIAD Başkanı Erkut Yücaoğlu da tartışmalara ilişkin benzer şeyler söyledi; “Tartışma ortamında şu gözüküyor; biz enerjimizin neredeyse yüzde yüzünü buna ayırmış durumdayız. Halbuki Türkiye’nin çok iş yapması lazım. Yöneticilerin, siyasilerin tamamen Türkiye’nin önüne açtığı iki boyutlu, birisi Avrupa istikametinde, birisi ekonomik program istikametinde

olmasa bile, gerçekte en büyük yağma ve soygun demek olan özelleştirmeler ise sonuna kadar savunuluyor.

Bunda şaşılacak bir şey yok. Yağma ve soygun kapitalizmin doğasında vardır. Kapitalist sistem işçi ve emekçiyi sömürmeden, onun sırtından yaratılan her türlü değeri yağmalamadan yaşayamaz. Bunun biçimi ise yerine ve zamanına göre değişir. Günümüzde en kârlı soygun ve yağma biçimlerinden biri özelleştirmelerdir. Yolsuzluk ve rüşvet gibi pislikler ise, hem özelleştirme uygulamalarının hem de bizzat kapitalist sistemin ayrılmaz parçalarıdır. Sömürü ve soygun mekanizması bunlar olmadan işlemez. Bu bakımdan sermayenin iştahını kabartan en kârlı özelleştirmelerin ve en rezil yolsuzlukların enerji sektöründe olması bir rastlantı değildir.

Zaten tartışmalar şu gerçeği bir kez daha gözler önüne sermiştir. Enerji sektörü emperyalist tekeller ve yerli sermaye grupları için en kârlı yağma, rant ve soygun alanlarından biridir. Bir yandan özelleştirmeler, bir yandan santral ve iletim hatları yapım ihaleleri yoluyla sermayeye milyar dolarlarla ifade edilen kârlar aktarılmaktadır. Şu ana kadar ortaya dökülen yolsuzluklar, enerji sektöründe yaşanan yağmanın ancak çok küçük bir kısmıdır.

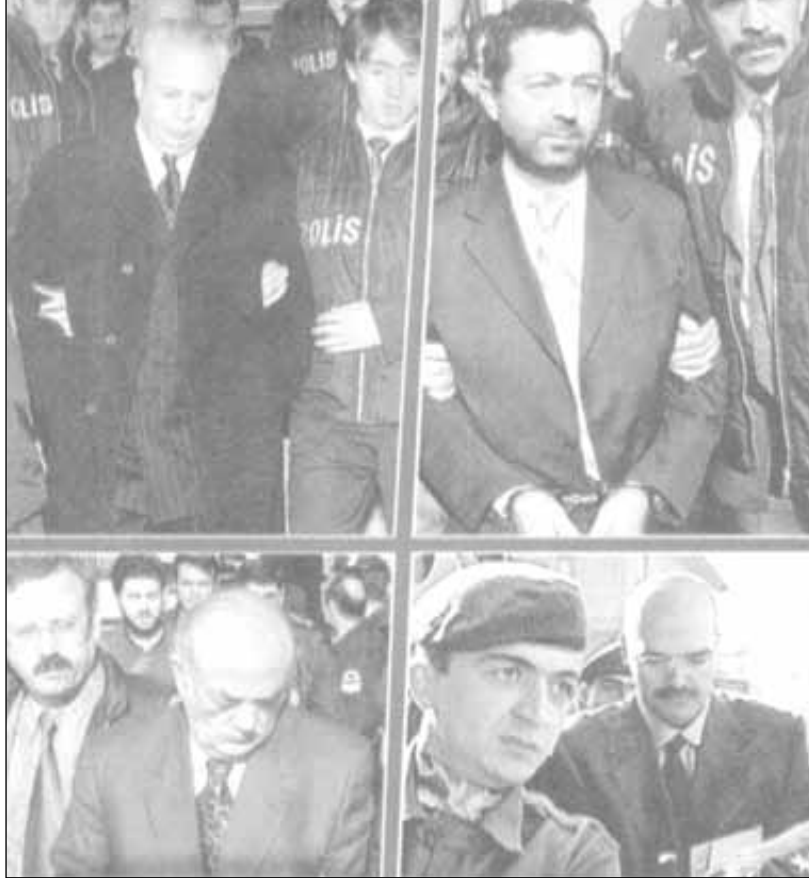
İşte hükümetin ve büyük sermayenin yolsuzluklara karşı ateşli çıkışlarını da bu çerçevede değerlendirmek gerekmektedir. İşçi ve emekçiler sermayenin bu ikiyüzlülüğünü iyi görmelidir. Onlar üç beş bürokrati feda ederek asıl büyük yolsuzluğun, özelleştirmenin en büyük yağma ve soygun demek olduğu gerçeğinin üstünü örtmek istiyorlar.

Kapitalizmin pisliğini işçi sınıfı temizleyecek

Düzen partilerinin yolsuzluk, rüşvet vb. pisliklerle mücadele etme gibi bir sorunlarının olmadığı artık tüm emekçilerin yeterli açıklıkta bildiği bir gerçekliktir. Bugün başta ANAP ve DYP olmak üzere tüm düzen partileri pisliğin içine batmış durumdadırlar. Yolsuzlukların gerçekten ortaya çıkarılması ve sorumlularının cezalandırılması halinde, geride Türkiye burjuvazisine hizmet edecek tek bir siyasetçi bile kalmayacaktır.

“Ucu kime giderse gitsin yolsuzlukların üzerine yürüyeceğiz” sözleri ise tam bir ikiyüzlülüktür. Yolsuzlukların üzerine sonuna kadar gitmek, kapitalizmin inkarı demektir. Hiçbir düzen partisinin buna soyunamayacağı ortadadır. En fazla üç-beş bürokrat ya da siyasetçiyi daha feda edebilir, faturayı onlara kesebilirler. Yeter ki özelleştirme saldırısı kesintiye uğramasın, yeter ki sistem işçi ve emekçilerin gözünde bir parça aklansın, yeter ki çark dönsün. Bunun dışında yapabilecekleri bir şey yoktur. Onların samimi oldukları tek şey, yağma ve sömürü düzeninin selametini sağlamaktır.

Kapitalizm yeryüzünde kaldığı sürece her türlü pisliği üretmeye devam edecektir. Yolsuzluk, rüşvet, soygun vb. pislikler burjuvazinin gündeminden hiç eksik olmayacaktır. Ancak her geçen gün yeni boyutlar kazanan bu çürüme ve kokuşma düzenin çöküşünü de hızlandıracaktır. Devrimci partisinin önderliğinde savaştaki işçi sınıfı, tüm pislikleriyle beraber kapitalizmi tarihin çöplüğüne gömecektir.

süratle ilerlemesi gerekiyor. Toplumun beklentisi, Türkiye’nin doğru gündemine oturması ve reform sürecini süratle yürütmesi.”

Buna paralel olarak muhalefet ve hükümetiyle tüm sermaye siyasetçileri yolsuzluk karşıtı kesildiler. Yılmaz, savcılara “tüm yolsuzlukların üzerine sonuna kadar gidilsin” çağrısı yaparken, sicili yolsuzluklarla dolu Çiller, Enerji Bakanı hakkında gensoru önergesi verdi. Hükümetle şu günlerde arasından su sızmayan FP de yolsuzluklara karşı mücadelesinde hükümeti desteklediğini açıkladı.

Kapitalizm pislik ve kokuşmuşluk düzenidir

Sermaye örgütlerinin ve meclisteki partilerin hepsi yolsuzluk düşmanı görünüşte. İhalelerde yolsuzluk

Reformizmin direniş cephesine büyük ihaneti

E. Yankı

"Kendi davası için dövüşmeyen, dövüşür düşmanın için"
(Bertolt Brecht)

Savaş sanatının en önemli ilkelerinden biri, düşman karşısında bütünlüğün korunması gerekliliğidir. Zira bütünlüğün bozulması; iradede bir parçalanma ve zayıflama, dolayısıyla düşman saldırısına açık bir pozisyon demektir.

Ölüm Orucu Direnişi zindanlarda tüm kararlılığıyla sürerken, bu direnişle dayanışma amaçlı örülen muhalefet cephesi ise bütünlüğünü koruyamamış, bu ise düşmana geniş bir manevra alanı açmıştır. Esas olarak reformist cepheden gelen bu dağılma, salt bir zayıflıktan öte, kısmen suça bile girmektedir. Zira bu davranış, nesnel olarak devletin katliamını, fizik ve psikolojik terörünü kolaylaştıran fiili bazı çabalarla birleşmektedir.

Gittikçe ısınan kavga alanları, devlet terörünün dışını göstermesiyle doğal bir ayrışmaya sahne olmuştur. Devrimciler birbirlerine daha çok kenetlenmişler, ancak özellikle yasal sol reformist partiler sürecin dışına doğru çıkmışlardır. Polis yürüyüşünün ardından ÖDP merkezi olarak eylemlere katılmama kararı alırken, kapısının önünde dayak yiyen analara "Komünist Parti" yaftası taşıyan SİP kapılarını kapatmış, EMEP de sonuçta bu ikisinden farklı bir pratik sergilememiştir. Elbette eylemsel ayrışmayı koşullayan siyasal kimlikte bir ayrışmaydı ve bu süreç içerisinde söylemde de bir ayrışma olarak kendini açığa vurmuştu.

Adalet Bakanı'nın F tiplerinin süresiz ertelendiğini açıklamasına kadar söylemsel olarak birleşik bir hatta yükselen muhalefet cephesi, yazık ki bu açıklamanın reel gerici amacına uygun olarak parçalanmıştır. Bu açıklamanın görünen amacı, tutsakları

aldatıp Ölüm Orucu Direnişi'ni sona erdirmektir. Ancak devrimci tutsakları yeterince iyi tanıyan devlet için bu asıl amaç olamaz. Hem zaten görüşmeler sürerken bu açıklamanın ilk elden tutsaklara yapılması ve oradan bir cevap gelmesi beklenirdi bu durumda. Ancak açıklama doğrudan kitlelere yapılmış, tutsakların bu oyuna gelmemesi karşısında ise, "işte devlet, onlar ölmesin diye elinden geleni yaptı, ama onlar uzlaşmaya yanaşmıyorlar" şeklinde bir propagandayla dışarıdaki muhalefet cephesi parçalanmak istenmiştir.

Öyle de oldu. Reformist yapılar, "ölümü savunmama" maskesi altında, kendilerine direnişin dışında ve fiilen devletin lehinde bir alan açtılar. Hele ki katliamın bir gün öncesinde yaptıkları ortak açıklamayla tutsakları Ölüm Orucu'nu bırakmaya çağırma, son derece dikkate değer bir davranış olmuştur. Öyle ki, insanlar bir yandan ellerindeki gazetelerden "devlet elinden geleni yapmış, uygun ortam oluşmuştur" içerikli bu açıklamayı okurken, aynı anda televizyonlardan katliam haberlerini seyretmekteydiler. Parçalanmışlığın böylesine açık bir ifadesi, hücre karşıtı muhalefet tabanında da doğal olarak kafa karışıklığına neden olmuştur. Bu ise, 19-22 Aralık katliamının yolunu döşeyen taşlardan birini oluşturmuştur. Zira tam da o sırada devletin de temel argümanı, insancıl görünümü "biz elimizden geleni yaptık, ölümleri seyredemedik" biçiminde idi.

Reformist partiler bu manevralarla devlet terörünün hedefinden çıkmaya uğraşıyorlardı işin aslında. Ama bu onlar için başka olanaklar anlamına da geliyordu. Kitleler şu dönemde bir şekilde politize olmuşlardı. Onları politize eden temel etken ise; F tipi hücrelerin ne kadar insanlık dışı olduğu ve oraya tutsakların zorla atılmaya çalışılması, buna karşı yükselen kararlı bir

devrimci direniş, son olarak da yüzlerce insanın ölümüne yürümesiydi. Devletin amansız terörü ve yoğun manipülasyonları sözkonusuydu. Onlarsa kendilerine bu terörün dışında, ama yine de güya "sol" da bir konum belirlemişlerdi. Devletin bu azgın terörünün, yalnızca fiziksel olarak devrimciler üzerinde değil, bilinçsel olarak kitleler üzerinde de hüküm süreceğini hesaplayan reformist partiler, kendilerince bundan faydalanma yoluna gittiler.

Solda kalma adına F tiplerine teorik olarak karşı çıkmaya devam ettiler de, yine teorik olarak devrimi savunmaları kadar temelsiz ve samimiyetsiz bu söylemleri. Direnişi ise seçtikleri konumları nedeniyle savunamıyorlardı. Bunun üzerine ise onu karalama yoluna gittiler. Üstelik ölümüne yürünmesinin kitleler üzerindeki etkisini, insancıl duyguları kullanarak. Direnişi "ölüm üzerinden siyaset yapmak" olarak karaladılar. Bunu bizzat genel başkanları üzerinden yaptılar. ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras, bir televizyon programında, açıkça Direniş'e ve devrimci değerlere sövgünün bir parçası oldu. Majestelerinin "Komünist Parti"si olmaya soyunan SİP Genel Başkanı Aydemir Güler, görkemli bir direnişin ölümüne sürdüğü bir sırada tutup devrimcilerin ve devrimci siyasetin kanlı bir tasfiyesinden sözetti. Bu iki örnek, faşist katliam ve terörün reformist kafalı bu adamların iradesini ve ruhunu ezmekle kalmadığını, daha bir de onları bayağılaşmaya ve soysuzlaşmaya ittiğini gösterdi.

Bu örneklerden anlaşıldığı üzere, reformizm hücre karşıtı muhalefetin bütünlüğünü bilinçli ve hesaplı bir tutumla bozarak düşmana yaranma çizgisine kaymıştır. Gideceği yer de onunla birlikte tarihin çöplüğü olacaktır.

İzmir'de hücre ve katliam karşıtı eylem ve etkinlikler...

İHD Cezaevi Komisyonu'ndan mektup eylemi

İHD Cezaevi Komisyonu üyesi tutuklu yakınları, milletvekilleri ve bakanlara mektup göndererek, cezaevlerinde yaşanan gelişmelere ilişkin düşünce ve protestolarını iletiler. Saat 12:30'da Cumhuriyet Büyük Postanesi'nden gönderilen mektupların içeriği, 19 Aralık'ta cezaevlerinde yaşanan vahşet ve ardından F tipi cezaevlerine yapılan nakillere ilişkindi. Mektuplar postaya verilmeden önce, basına okunarak açıklama yapıldı.

Son 10 günde tutuklananların sayısı 20'ye çıktı

İzmir'de gözaltı ve tutuklama furçası artarak devam ediyor. Geçen hafta Menemen-Asarlık'ta yapılmak istenen eylemde büyük çoğunluğu üniversite öğrencisi 10 kişi tutuklanmıştı. Ardından Serkan Eroğlu'nun anmasında polis panzerlerini taşıdıkları iddiasıyla 8 öğrenci daha tutuklanarak Buca Cezaevi'ne konuldu. Bu hafta içerisinde 2 öğrenci de aynı gerekçeyle gözaltına alınarak tutuklandı. Böylece son 10 günde tutuklananların sayısı 20'ye çıkmış oldu.

Hücre karşıtı eylemlilikler:

13 Ocak Cumartesi:

Hücre Karşıtı Platform tarafından Konak Sümerbank önünde oturma eylemi yapıldı. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı eylem, HADEP'in benzer içerik ve Güney Operasyonu'na ilişkin yaptığı eylemden sonra başladı. HADEP'in 12:00'de başlayan eylemine 400 kişi katıldı.

14 Ocak Pazar:

Tayy-Der tarafından cezaevleri gündemli olarak MKM'de bir panel yapıldı.

16 Ocak Salı:

İHD İzmir Şubesi'nde ailelerin tanıklığında bir basın açıklaması yapıldı. Saat 12:30'da yapılan açıklamada tutsak ailelerinin tutsakları görmeye gittiklerinde edindikleri bilgilere dayanılarak hazırlanan bir dosya basın mensuplarına dağıtıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Diyarbakır'da 28 çocuk tutuklandı!..

Faşist devlet terörü sınır tanımıyor

Sermaye iktidarı 19 Aralık katliamı ile eşzamanlı bir operasyonu da Güney Kürdistan'daki PKK gerillalarına karşı başlattı. Bu eşzamanlı operasyon tabii ki düzenin çok yönlü tasfiye saldırısını açıkça göstermektedir. Türkiye'de ise bu saldırıya karşı yurtsever kitleler çeşitli şekillerde tepkilerini gösterdiler.

İşte bu eylemlerin birinde, Şanlıurfa'nın Viranşehir ilçesinde 9 Ocak akşamı gerçekleştirilen korsan eyleme polis panzerlerle saldırdı ve çevrede gördüğü 29 çocuğu gözaltına aldı. Gözaltının ardından mahkemeye sevk edilen çocuklardan 28'i "örgüt üyeliği" iddiasıyla tutuklandı. Yaşananların topluma yansımaları ve oluşan tepkiler sonucunda bu çocuklardan 22'si sonraki günlerde tahliye edilirken, 6 çocuk hala cezaevinde.

Çocuklardan biri 9 yaşında, yalnızca biri ise 18'in üstünde. Bu arada 6 yaşında çocukların da gözaltına alındığı ve yaşları uygun görülmediğinden olsa gerek serbest bırakıldığı da söylenenler arasında. Avukatlar ve çocukların aileleri çocuklarının gözaltında işkence gördüklerini ve bu nedenle ifadeleri imzaladıklarını söylüyorlar. Henüz oyun çağında olan 9 yaşındaki bir çocuğa işkence ederek ifade almaya çalışmak, ancak köklü bir katliam geleneği olan faşist devletin yapabileceği bir şeydir.

19 Aralık katliamının ardından gerçekleşen bu olayla bir kez daha devletin faşist yüzü sergilenmiş oldu. Evet, devlet 28 çocuğu tutuklayarak, "gücünü" ve "yenilmezliğini" bir kez daha gösterdi. Aslında gösterdiği, 19 Aralık'ta ve direnişin sürdüğü sonraki günlerde de fazlasıyla göstermiş olduğu; acizliği, korkaklığı, vahşiliği ve çaresizliydi.

Sermaye devleti bu pervasızlığı ve tahammülsüzlüğüyle, devrimci hareket nezdinde tüm toplumsal muhalefete karşı başlatmış olduğu azgınca saldırıya gösterilen direniş bastırabilmeyi amaçlamaktadır. Ancak ne zindanlarda hücre saldırısıyla, ne de dışarıda gözaltı, tutuklama ve işkence terörüyle amacına ulaşamayacak, kazanan direniş ve devrimci mücadele olacaktır.

"Ölüme methiye" ya da burjuva köşe yazarlarının ikiyüzlülüğü...**Katliama utangaç destek****K. Ferhat**

"Ölme ve öldürme fetişizmi", "ölümü değil yaşamı yüceltmemiz" (Z. Livaneli); "Ölüme methiye" (Enis Berberoğlu); "İnsan yaşamını hiçe sayan bir örgütün" (İlhan Selçuk); "Örgüt ... can aldı" (Ali Bayramoğlu)...

Bu örnekleri daha da çoğaltabiliriz. Bunlar, cezaevleri katliamının sonrasında medya kaleşörlerin yazılarından alınan nitelermeler.

Cezaevleri katliamı burjuva köşe yazarları tarafından devrimci harekete saldırının bir aracına dönüştürüldü. Bu saldırıya herkes kendi argümanlarıyla katıldı. Ortak argüman ise; devrimci hareketin ölümü yücelttiği ya da ölüme taptığı, dünyayı ölümlle değiştirmek gerektiğine inandığı, bunu bir saplantıya dönüştürdüğü vb. idi.

Saldırı öncesinde toplumda F tipine karşı duyarlılık en üst boyutlardayken, burjuva köşe yazarları daha çok "ölümler olmasın" çerçevesinde konuyu işliyorlardı. Bunların "sol" etiketli olanları ise, solcu geçinmenin şanından olarak, yanısıra F tiplerine karşı yükselen dalğanın üzerine binme sefil hesaplarıyla, bir parça daha da ileri gidiyorlar, F tiplerinin kapatılması gerektiğini söylüyorlardı.

Fakat ne olduysa cezaevlerine yapılan saldırı hazırlıkları ve fiili saldırıyla birlikte oldu. Hepsi yükselen duyarlılık karşısında kendince tutum almışken, devletin katliam saldırısıyla birlikte eski tutumlarını unuttular. Katliamla birlikte özel savaş merkezince egemen kılınan faşist terör, iftira ve karalama atmosferine uygun olarak, sürdürülen ideolojik ve psikolojik savaşa kendi cephelerinden katılarak, bu kez ölümlerden devrimci hareketi sorumlu tuttular, onu ölümü yüceltmekle suçladılar.

Tabii bu yapılırken herkes kendi üslubunca, kendi iddia ve konumunun gerektirdiği argümanlarla, buna uygun bir söylemle katıldı karalama kervanına. "Sol" tandanslılar, esasta devrimcileri hedefe koyarken, içlerinden bazıları devleti de "öldürme fetişizmi" ile suçlamayı ihmal etmediler.

Süreç, solcu geçinmeler de dahil, burjuva köşe yazarlarının aydın onuru, objektif özgün düşünce vs. gibi önemli niteliklerin yanından geçmek bir yana, "kendi kafalarından" bile düşünemediklerini de açık seçik ortaya koymuştur. Tamamıyla sürecin seyrine ve tabii ki devletin tutumuna göre durdukları yerlere "ayar vermeleri", bunların zaten en iyi bildikleri bir davranış türüdür. "Gençlerimiz ölmesin"den "ölüm fetişizmi"ne ya da "ölümü yüceltme"ye giden yol, gerçekte devletin izlediği yolla paralellik taşıyor. Devlette görüşmeler oyalamacası ve aldatmacası boyunca ölümler olmasın demiş, fakat bunu kanlı bir katliamla, toplu ölümleri gerçekleştirmekle noktalamıştı. Ötekilerin tutumu özünde bu seyirden pek farklı değil. Şu farkla ki devlet burada kaba bir riyakar ve aldatıcı, onlar ise buna kolayından aldanmış, aldanmış görünenler takımı. Gerçekte ise birçok şeyi pekala iyi biliyorlar!

Medya saldırısının psikolojik savaş boyutunu üstlendiği üzerine çok şey yazıldı, çizildi. Bu noktada köşe yazarlarına dair söylenebilecek bir şey elbette yoktur. Bu, köşe yazarlarının gazetelerin işleyişi içerisinde görece "bağımsız" tutumlarına rağmen böyledir. Ama bu bağımsız ve özgün olmak iddiasındaki şahıslar, nedense bir ordunun neferleri gibi (kuşkusuz üniforma renkleri farklı faklı olsa da) "kıt'a dur" komutunu duyduğunda, benzer şartlı refleksler gösterip bir şekilde sıraya dizilmekte kusur etmiyorlar.

"Çılgınlık trmanyıyor; tam bir ölme ve öldürme fetişizmine kayıyoruz". (05 Ocak 2001, *Sabah*) Bu sözler ise Zülfü Livaneli'ye ait. Yine arabuluculuk konumuna uygun olarak, iki tarafa da vuruyor güya. Devrimcilerin neden ölüm orucuna girdiklerini bizzat onlardan dinleyen ve onların hiç de "ölme hastası" olmadığını iyi bilen biri olarak yapıyor bunu. 60'lı günlerindeki ölüm orucuna rağmen bundan dolayı ölen kimse yokken, yapılan bir saldırının sonucunda 30'un üzerinde devrimcinin ölümü üzerinden bunu söylüyor. Devletin bu saldırısına tutum almak yerine, "ölme ve öldürme fetişizmi"nden, "ölme ve öldürme eylemini yücelten ortam"dan bahsediyor.

Livaneli tek değil bu konuda. "Bırakın gebersinler" diyen kafayla, 'Devrim şehidi' (aziz?) yaratmaya çalışan örgütlerin ulaştıkları ortak ve kestirme çözümün ölümüne methiye olması sadece rastlantı mı?" (Enis Berberoğlu, *Hürriyet*, 22 Aralık 2000). Bu da bir başka örnek. İşte katliama karşı çıkmamanın ya da çıkmamanın sıkıntısını devrimcilere saldırı ile dengelemeye kalkmanın dayanılmaz hafifliği. Hiçbir devrimcinin sırf "devrim şehidi" yaratmak için ölüme yattığını, bir parça dürüstçe düşünen vicdan sahibi kim söyleyebilir? Ölümü istememesine rağmen, bulunduğu koşullarda vücudundan bir başka silahı olmayan dört duvar arasındaki insanların ölüme yatmasını devrim şehidi yaratmaya çalışmak olarak ifade etmek hangi akla ve kime hizmettir? Elbetteki katliama utangaç destek olarak yazılan satırlardır bunlar. Devletin katliamına karşı çıkmak *Hürriyet* yazarının ne haddine.

Örnekleri uzatmanın anlamı yok. Sözü süreçte beyniyle düşünme yetisini kaybetmemiş bir yazarın, Oral Çalışlar'ın bir yazısından yapacağımız alıntıyla bağlamak istiyoruz:

"Operasyoncuların dediklerini kabul edip, F tipi cezaevlerinin bu halini görmezlikten gelecek değiliz. Orada baskı sürerken, insanlar yalnızlığa mahkûm edilirken elimizi kolumuzu bağlayıp, oturup sessizce beklemeyeceğiz. Haksızlığın olduğu her yerde haksızlığın karşısına dikilmeye devam edeceğiz.

'Bu ülkede çok acı çekiliyor. Acı, aynı zamanda insanlarda kanunsuzluğa, hukuksuzluğa karşı bir direnç de oluşturuyor. Bir grup öğretim üyesinin 'İnsan Hücreye Sığmaz' başlıklı açıklaması, insanların bu haksızlığı içlerine sindirmeyeceği gerçeğini gözler önüne seriyor. Aralarında çok değer verdiğim, dostlarım Prof. Yavuz Sabuncu, Prof. Cem Eroğulu, Prof. Tahsin Yeşildere, Prof. Oğuz Oyan, Prof. Ömür Sezgin, Prof. İzzettin Önder, Prof. Hacer Ansal, Prof. Aslan Sonat, Prof. Erdal Yavuz, Prof. Taner Timur, Prof. Nilgün Abisel, Doç. Hayri Kozanoğlu, Doç. Cem Somel'in bulunduğu yüzün üzerinde öğretim üyesi, yayımladıkları bildiride şunları söylüyorlar:

'Bilimin temel işlevlerinden birinin onurlu bir yaşamın savunulması olduğuna inanan biz öğretim elemanları, cezaevlerine yönelik 'operasyon'un 'hayata dönüş'ü gerçekleştirmediğini, tersine, onlarca insanın canına mal olduğunu dehşetle görüyoruz. Öğretim elemanları olarak, cezaevlerinde sürmekte olan insanlık dışı uygulamaları, demokratik kitle örgütlerine ve demokratik hakların kullanılmasına yönelik baskıları kınıyoruz.'

'İnsan hücreye sığmaz' diyorlar... (Oral Çalışlar, *Cumhuriyet*, 08 Ocak 2001)

Yürüyüş ve mitinge çağrı!

Faşist Türk devleti 19 Aralık'ta devrimci tutsakların bulunduğu 20 cezaevini, tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir barbarlıkla kana buladı. Cezaevlerine otomatik silahlarla, gaz, sinir ve ses bombalarıyla alev topları ve iş makinalarıyla saldırdı. Halkımızın en değerli evlatlarını, en korkunç vahşetle katliamdan geçirdi. Devrimci tutsakları taradı, bombaladı, yaktı, linç ve tecavüz etti. Onlarcasını katletti, yüzlercesini yaralayarak, binlercesini F tipi ölüm hücrelerine kapattı.

Ama teslim alamadı. Ne burjuva medyanın alçakça yalanları, ne de kan dökücülüğü resmi politika haline getiren faşist devletin demagogileri, bu görkemli direnişe gölge düşürmedi. Binlerce devrimci tutsak direniş bayrağını askeri birliklerine, jitemlerine, özel timlerine, çelik kafeslerine, katliam ve işkencelerine rağmen F tipi hücrelerde yenilmezlikle dalgalandırıyorlar.

Faşist devlet, F tipi cezaevleri saldırısı şahsında halka kaşı topyekûn bir saldırıya geçti. Sendikalar, sol partiler, kitle örgütleri, insan hakları dernekleri, onurlu aydınlar, üniversite öğrencileri, muhalif basın, duyarlı kesimler ve özgürlüğe aşık yurtsever Kürt halkı terör destekçisi ve vatan haini ilan edilerek, saldırının kapsamına alındı. Uzun süredir Güney'de bulunan gerilla birliklerini tasfiye etmek için, YNK araç edilerek başlatılacak olan operasyonla, "tehdit unsuru" olarak görülen gerilla güçleri tamamen tasfiye edilmek isteniyor.

F tipine kapatılan 2000 devrimci tutsak Nazi kamplarındaki kabus gibi vahşete, insanlık dışı uygulamalara, baskı ve zulme, işkence, katliam ve kıyıma karşı Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Oruçlarını sürdürüyorlar. DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP davasındaki devrimci tutsakların sürdürdükleri Ölüm Orucu Direnişi 90. günleri aşarken, 10 Aralık'tan beri devam eden açlık grevlerini TİKB, TKP/ML, ve TKP/Kıvılcım davasından tüm tutsaklar 5 Ocak'tan itibaren direnişlerini ölüm oruçlarına çevirdiler. Yine MLKP, TDP ve MLSPB dava tutsaklarının oluşturduğu ölüm oruçları ekibiyle ölüm orucuna katılan direnişçilerin sayısı yaklaşık 500'ü buldu.

Durumu ağırlaşan, bilinç yitimine uğrayan direnişçilere hastanelerde müdahaleler yapılıyor. Fakat, bilinci açılan direnişçiler tekrar serumlarını sökerek, tedaviyi reddederek ölüm oruçlarını sürdürüyorlar.

Devrimciler, demokratlar, yurtseverler !

Bu saldırı, ekmek ve özgürlük talebinedir. Bu saldırı, baskısız, sömürsüz insanca yaşama özlemindedir. Bu saldırı, bizleri öncüsüz ve örgütsüz bırakmaya yöneliktir. Bu çetin kavgada, hücum ruhunu kuşanarak, faşizmin topyekûn saldırılarına karşı topyekûn birleşik, militan kitle direnişleriyle karşı çıkmak için, düzenlediğimiz yürüyüş ve mitinge, tüm devrimci, demokrat, yurtseverleri; ilerici güçleri, kurum ve kuruluşları, duyarlı çevreleri katılmaya, seslerini sesimize, güçlerini güçlerimize katmaya, **süren direnişe aktif olarak destek sunmaya çağırıyoruz.**

Topyekûn saldırıya karşı topyekûn direniş !**F tipi'ne karşı yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz !****Türk ordusu Güney Kürdistan'dan defol !**

Tarih : 27 Ocak 2001 Cumartesi
Saat : 11.00
Başlama yeri : Ebertplatz / Köln
Miting yeri : Neumarkt

Program:

Açılış Konuşması, Grup Munzur, Grup Boran, Koma Berxvedan, Asuri Süryani Müzik Grubu, mesajlar

Düzenleyenler:

Devrimci Demokrasi, Özgür Gelecek, YDK, Alnterimiz, Kızıl Bayrak, Renyo Hiro, Sterka Rizgari, Kurtuluş, Mücadele Birliği, Direniş, Hedef, Atılım, Barikat.

Katliam ve

28 Şubat ve İmralı teslimiyeti sonrasında kazanılan özgüvenin depreştirdiği hevesler

Kürt hareketini teslimiyete sürüklemeyi başaran sermaye iktidarı, bunun da verdiği özgüvenle, bir süredir aynı sonucu Türkiye devrimci hareketi üzerinde deneme, bu alanda da sonuç alma hesabı içerisinde. Bu hesap temelsizdir ve tutması olanaksızdır. Sosyal çelişki ve çatışmaların ürünü olan, temel toplumsal sorunlara dayalı olarak şekillenen devrimci akımı ortadan kaldırmak, hele de Türkiye gibi bir ülkede, beyhude bir çabadır.

Devrimci hareketi bitirmek, şu veya bu devrimci akımı bitirmekten tümüyle farklıdır. Türkiye'nin son yirmi yılına bakıldığında, bir sol parti ve gruplar mezarlığı ile karşılaşılır. Devrimci olmak iddiası taşıyan çok sayıda parti ya da örgüt şu veya bu biçimde tasfiye olmuştur. Buna bugün ve yarın yenileri de eklenecektir. Sorun bu değildir. Bu, yapısal olarak zayıf, dayanaksız, tutarsız kimliğe sahip akımların kaçınılmaz akıbetidir. Bu, bir tür zayıf ya da gereksiz olanın elenmesi sürecidir.

Kaçınılmaz olan bu süreç aynı zamanda devrimci açıdan sağlıklı bir gelişmedir de. Günümüzün tüm zaafı, geleceği olan bir ideolojik ve toplumsal temele oturmayan ara akımlarının akıbeti de bu olacaktır, biraz erken ya da geç. Ama bu gerçeğin öteki yüzü, kendi konumunda az-çok sağlam ve tutarlı olan temel akımların güçlenip öne çıkmasıdır. Buradan bakıldığında, Türkiye'de komünist ve devrimci-demokrat akımları bitirmek olanaksızdır. Tüm saldırı ve darbelere rağmen bu temel akımlar varlıklarını ve mücadelelerini sürdürecektlerdir.

Burjuva iktidarının dışardan bakını deşete düşüren acımasızlığının, devrimcilerin dışardan bakanda hayret ve hayranlık yaratan direnişinin gerisinde, tam da bu ülkedeki sosyal çelişkilerin derinliği ve keskinleşmesi gerçeği yatıyor. Tekelci burjuvazi bu sorunu, "toplumsal sorun"u çözmeden, ne devrim sorununu, ne de onun bir parçası olarak "cezaevi sorunu"nu çözmeyi başarabilir, bunlar beyhude çabalarıdır. Sınıf çelişkileri ve çatışmalarında kendini gösteren temel toplumsal sorunları çözemediği sürece, ki böyle bir çözümü tarihsel olarak imkansızdır, bu toprak, bu çatışmanın düşünsel ve siyasal ifadesi olan devrimci akımları da döne döne üretip besler.

Devletin "Siyaset Belgesi" ve devrimci akımların ezilip ılımlaştırılması ihtiyacı

Türkiye'nin en örgütlü ve dahası işbirlikçi burjuvazi adına politika üreten tek gerçek partisi, MGK merkezli ordu partisidir. "Devletin çelik çekirdeği" olarak tanımlanan oluşumdur. Devlet ya da ordu partisinin, özellikle '90'lı yılların ikinci yarısından beri, devletin yeniden yapılandırılması diye tanımlanan, bizim devletin tahkimatı demeyi tercih ettiğimiz bir planı var, bunu uyguluyor.

40 yıldır devrime karşı dalga kıran olarak

kullandıkları islamcı hareket kontrolden çıkmaya başlayınca, ona yönelik bir terbiye ve yeniden kontrol edilebilir sınırlar içine çekme operasyonu gündeme getirdiler. 28 Şubat darbesi bunun ifadesi oldu ve bir hayli de başarı sağlandı, amaçlanan doğrultuda. Ardından Hizbullah operasyonu geldi. Bunun tam da İmralı teslimiyetinin sonrasına denk gelmesine dikkat ediniz. Zira bu kanlı çete bizzat devlet eli ve desteğiyle, özgürlük ve eşitlik isteyen Kürt halkına karşı örgütlenmişti. Bu amaç çerçevesinde Hizbullah çetesini önce kontra bir terör hareketi olarak en etkin şekilde kullandılar. Sonra, Kürt hareketi teslimiyet yolunu tutunca da, artık işinin bittiğine karar verdiler ve tasfiye ettiler. Kontrolden çıkmaya ve kendileri için de sorun olmaya başlaması bunu ayrıca gerektirdi.

Kürt hareketi cephesinde yaşananları ise biliyoruz. Kürt özgürlük mücadelesinin yarattığı büyük birikime rağmen, İmralı'da tam denetime alınan Abdullah Öcalan'ı kullanarak, PKK'yi teslimiyet çizgisine itmeyi başardılar.

Bütün bunlar sermaye düzenine ve devletine bir özgüven kazandırdı. Onu, aynı sonucun pekala devrimci hareket alanında da elde edilebileceği hevesine ve çabasına yöneltti. Uygulanacak acımasız bir bastırma ve ezme hareketinin devrimci hareketi örgütsel ve moral olarak çökerteceğini, onu adım adım teslimiyete, mücadeleden vazgeçmeye, aynı kapıya çıkan ve "Siyaset Belgesi"nde ılımlaşma olarak tanımlanan icazetçi çizgiye iteceğini düşündüler.

Devletin gizli anayasası olarak da tanımlanan ve '90'ların ortasında yenilenen "Siyaset Belgesi"nin sola ilişkin tespitlerini ve bundan çıkan hedefleri biliyoruz. Bu belgede, net bir biçimde, solun önemli bir kısmı ılımlı bir çizgiye çekilmiştir, ama hala bir kesimi radikal tutumunu sürdürmektedir, denilmektedir. ılımlaşmanı düzene entegre etme, radikalizmini sürdüreni ise ezme ve aynı "ılımlı" icazetçi çizgiye çekme hedefi vardır burada. "Siyaset Belgesi"nin sol harekete ilişkin tespitleri üzerinden ortaya konulan görevler bunlardı, yapılan durum tespitinden çıkan "vazife" buydu.

Bu, devletin yeniden yapılandırma planının en temel öğelerinden biridir ve günümüzün hücre saldırısı acımasızlığının gerisinde de bu vardır. Devrimci hareketi bitirmek, bitirdim diyebilmek, onu da günümüzün yasal sol akımları gibi icazet çizgisine çekmek vardır. Düzen ve devlet cephesi, Kürt hareketini ezdim ve teslim aldım diye övünüyor bugün, bunun verdiği bir güveni taşıyor. Hizbullah kendi öz çocuğu olduğu halde kendi dışındaymış gibi sunarak, onu da ezdiğini topluma propaganda ediyor. Şimdi sıra "sol terör örgütlerinde" diyor açık açık. Şimdi radikal devrimci akımları da ezeceğim ve kendi irademe tabi olacak bir siyasal yaşama razı olmak ya da yok olmak ikilemini dayatacağım onlara demek istiyor. Şimdiki hesabı ve yönelimi bu.

Gerçekte burjuva gericiliği için onyılların değişmez bir politika ve pratik yönelimdir bu. Yeni olan, şimdilerde Kürt hareketini teslimiyete çekmiş

ve dinsel gericiliği terbiye etmiş olmasının verdiği güvenle, bunu çok özel bir güncel hedef haline getirmiş olmasıdır. Emekçi kitle hareketinin henüz geri ve zayıf olduğu, devrimci akımların bu hareketle henüz birleşemediği bir sırada, 30 yıllık bu emeline ne edip edip ulaşmak istiyor.

Bu hesap tutmaz; bu topraklarda devrimci yürüyüş durdurulamaz

Ama bir kez daha yineliyorum, bu hesap tutmaz; bu topraklarda devrimci yürüyüş durdurulamaz. Burjuvazi, onun kanlı iktidarı Türkiye'de devrimci mücadeleyi ve onun taşıyıcısı olan hareketi bitiremez. Genel devrimci hareket şahsında karşı karşıya bulunduğu kuvvet, kökünü ve kaynağını özel, kısmi ya da geçici bir sorundan değil, fakat temel sınıfların eksen olduğu bir çatışmadan alıyor. Burjuvazi kendini ve kendi karşıtı olan sınıfı bitirmeden bu çatışmayı bitiremez, bu çatışmanın örgütlü devrimci kanadını yokedemez.

Bunun üstüne bir de bu ülkenin devrimci birikimini ve direniş geleneğini ekleyiniz; düzen cephesinin hesabının beyhudeliğini daha iyi göreceksiniz. '60'lı yılların emekçi hareketinden beslenen sol birikimden, '71 devrimcilerinin direniş geleneğinden, '70'lerin devrimci yükselişinin yarattığı birikimden, 12 Eylül'ün en ağır ve umutsuz koşullarında gösterilen dirençten sonra, 20 yıllık zindan geleneğinden ve 19 Aralık katliamına karşı gösterilen ölümüne yiğitlikten sonra, bunu artık asla başaramazlar. Bunca emeğin beslediği ve bunca kanın suladığı bir geleneği ezmeleri, son kırk yılın bu büyük birikiminden güç alan bir devrimci hareketi yoketmeleri mümkün değildir.

Bazı kesimleri ezerler, bu mümkün ve olağandır. Baskı ve saldırılara eşlik eden yılgınlık ve umutsuzluk ortamında tasfiyecilik her zaman çıkar, bu da anlaşılır bir durumdur. Ama bunlar sonucu değiştirmez. Dahası, yineliyorum, bu, mücadelenin ateşi içinde bir arınma, bir ayırışma ve saflaşmanın ifadesi olur yalnızca. Bu her zaman olur, her devrim mücadelesi ilerleme süreci içerisinde geriye hep posa bırakır. Bu devrimci siyasal mücadelenin en doğal sonuçlarından biridir. Cevher işleyen cüruf çıkarır, cüruf çıkarmadan ortaya cevher çıkarmak mümkün müdür?

Dolayısıyla ben, devrimci hareketin yapısal olarak en zayıf ve zaafı kesimleri, yılların zaten yıpratıldığı, adım adım yılgınlığa ve tasfiyeye sürüklediği bazı kesimler üzerinde sonuç alamazlar demiyorum. Ben farklı bir şey söylüyorum; bu ülkenin devrimci damarı, bu ülkede devrimci direniş çizgisi ezilemez diyorum. Ben cüruf çıkmaz demiyorum, cevher yokedilemez diyorum.

Çelişkileri ve dolayısıyla çatışmayı yumuşatma olanağından yoksunlar

Genel ve soyut planda alındığında, bu çatışmayı yumuşatma olanağı elbette reddedilemez; ama bugün

e direniş/3

H. Fırat

(25 Aralık '00 tarihinde verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır...)

somutta böyle bir olanağı da yok Türkiye burjuvazisinin. Bugün Alman burjuvazisi sosyal çatışmayı belli bir tarihi dönem için yumuşatmayı başarabilmiştir. Ama dönün Almanya'nın tarihine bakın; geride kalan yüzyılın ilk yarısına bu aynı ülke, iki emperyalist savaş ile faşizm belasını sığdırabilmiştir. Bunun karşısında, karşı kutbunda ise, güçlü bir işçi hareketi, birinci emperyalist savaş izleyen Alman devrimi, onu izleyen dönemde sayısız işçi başkaldırıları ve güçlü bir komünist partisi gerçeği, bunların oluşturduğu tarihsel zincir vardır. Batı burjuvazisinin bir parça soluklandığı dönem topu topu son birkaç onyıdır. Bu tarihsel ölçülerle hiçbir şeydir, bir insan ömrünün yarısıdır. Kaldı ki, son on yıldır kendi emekçilerine sundukları bir sürü sosyal kazanımı durmadan gaspediyorlar. Sürekli bir biçimde, yakın geleceğin sosyal çatışmalarına bir hazırlık olarak, polis rejimi kurum ve uygulamalarını geliştirip tahkim ediyorlar. Çünkü batı burjuvazisi, "sosyal barış"a dayalı bu dönemin de bir süresi, bir ömrü olduğunu iyi biliyor. Bir bakıma burjuvazinin bizden de güçlü bir tarihsel ve sınıfsal bilinci var, o geleceği en az bizim kadar iyi görüyor.

Türkiye burjuvazisinin böyle bir şansı da yok, onun soluklanabildiği bir zaman dilimi de yok, ya da bu ancak faşist askeri darbelerle bir ölçüde olabiliyor. Ama kendinden sonraki döneme yeni sorunlar ve güçlükler devretmek pahasına. Türkiye kapitalizminin çözümsüz sorunları diyoruz. İlk bakışta çok klişe bir ifade gibi görünüyor bu. Ama bizim sürekli tekrarladığımız bu temel gerçek, gündelik yaşam içerisinde tüm açıklığı ile izlenebiliyor. Son iki senedir yeni bir İMF programı uygulanıyor. İşçiler ve emekçiler buna karşı geniş tepkiler gösterdiler, ama hiçbir yerde de onu sınırlayamadılar. Özelleştirmeler uygulandı, düşük ücret politikaları dayatıldı, sosyal haklar gaspedildi, grevler yasaklandı, üretici köylülük perişan edildi, vb. Ama buna rağmen iki yılın ardından şu günlerde ekonomi bataktaki. Tekelci burjuvazinin temsilcileri uçurumun kenarındayız diye fevran ediyorlar. Öyle utanç verici bir noktaya geldiler ki, "güçlü" Türkiye devleti İMF başkanının borsa çöküntüsünün ardından gönderdiği bir mektuba, bu mektuptaki ağır dayatmalara, anında olduğu gibi tamam dedi. Ekonomiyi olduğu gibi İMF'ye teslim ettiler, bundan böyle işler her açıdan harfiyen İMF'nin direktifleri doğrultusunda, demek oluyor ki uluslararası finans çevrelerinin çıkar ve tercihlerine göre yürütülecek ve İMF'nin sıradan memurları bunu her ay yerinde bizzat denetleyecek.

Düyun-u Umumiye'ye dönüşten yakınlar devrimci kanı akıtılmasına alkış tutuyorlar

Katliam destekçisi kemalist yazarlar da şimdilerde fevran ediyorlar, durum Düyun-u Umumiye'den de kötü diyorlar. Evet, gerçekten de bugünkü durum giderek Düyun-u Umumiye dönemini andırıyor. Ama işte o tapındığımız devletinize bize yönelen vahşi şiddetinin gerisinde,

tam da Düyun-u Umumiye'ye ilerleyen bu durumun kendisi var. Bize yönelen acımasızlığın gerisinde tam da bu var ve bu solcu general yalakaları bir yandan bize yönelen bu acımasızlığa destek veriyorlar, öte yandan dönüp Düyun-u Umumiye diye fevran ediyorlar.

Hep söyleyegeldik; hücre saldırısı özünde toplumsal muhalefeti teslim alma projesidir. Hücre tipine karşı devrimcilerin gösterdiği direnç ve yürüttükleri mücadele, bunu toplumun hiç değilse ilerici katmanları nezdinde önemli ölçüde açık hale getirdi. Bugün katliama karşı bildiri yayınlayan kitle örgütleri, bir kısım sendikalar, Tabipler Birliği, mimar ve mühendis odaları, aydın ve sanatçılar, F tipi şiddetinin gerisinde tam da İMF var diyorlar. "Binlerce 'terörist'i olan bir ülke olabilir mi?" diye soruyor bazı yazarlar. Bunu gericilik cephesinden soranlar da var arada bir. Elbette ortada binlerce terörist değil, fakat devrim davasına bağlanmış binlerce devrimci militan var. Bu ülkenin binlerce teröristi değil, fakat binlerce devrimcisi var. Ama solcu geçinen general yalakası kemalist yazarlar, devletin devrimcilere yönelen kanlı faşist terörünü "devletin teröre karşı mücadelesi" adı altında tutup alkışlayabiliyorlar.

Emperyalist dünyadan katliama tam destek

Sorunu ülkedeki sosyal çatışmayla izah ediyorum, bu temele oturtuyorum, bu acımasızlığın gerisinde bir sınıfsal mantık var diyorum. Bunun bir doğrulanması da emperyalist dünyanın tutumudur. Dikkat edin, emperyalist dünya tüm olarak F tipinin arkasında. Emperyalist sözcüler devletin hücre saldırısı projesinin Avrupa standartlarına uygun olduğunu açıklıyorlar.

Katliam saldırısından çok kısa bir süre önce Avrupa Parlamentosu'nda bu mesele tartışıldı. Sosyal-demokratından liberaline ve hıristiyan demokratına kadar tüm emperyalist burjuva gruplar, F tipi Avrupa standartlarına uygundur dediler. Yeşilci Alman Dışişleri Bakanı Joschka Fischer, cezaevlerinizi denetim altına almadan Avrupa Birliği'ne giremezsiniz, diyor Türk devleti yetkililerine. Bu insanlık dışı hunhar katliam günlerce batı televizyonlarında gösterildi, resmi çevrelerin hiçbirinden günlerce doğru dürüst bir ses çıkmadı, hepsi sessiz onay verdiler. Günler sonra nihayet büyük bir ikiyüzlülükle üzüntülerini bildirenler oldu.

Gerçekte tümü de katliama tam destek veriyorlar. Neden? Çünkü Türkiye'deki devrimci akımların ezilmesi, toplumsal muhalefetin zararsız hale getirilmesi gerekiyor, bu onların da en büyük arzusu ve dahası beklentisi. Bünyesinde büyük sosyal patlama dinamikleri taşıyan ve bu sayede radikal devrimci akımlar üreten bir Türkiye, onların emperyalist çıkarlarına tümüyle aykırıdır. Kendilerine Ortadoğu'da koçbaşı olarak hizmet edecek bir ülkede devrimci akımların ezilmesi ve terbiye edilmesi onların tam çıkarıdır. Bunun için,

içlerinden bazılarının açıktan ettikleri ikiyüzlü sözlere rağmen, gerçekte baskı ve katliamlara tam destek veriyorlar.

ABD'nin zaten sözünü bile etmiyorum. Bütün bu katliamların, işkencenin, hunharlıkların, ezme ve teslim alma projelerinin gerisinde hep ve her zaman Amerikan emperyalizmi, onun özel savaş uzmanı kurumları olmuştur. Türkiye'deki işbirlikçi uşak takımı burada sadece uygulayıcı durumundadır.

Katliamlarla emperyalist merkezlere verilen "kararlılık" mesajları

Ecevit'in "tarihi gezi" için ABD'ye uçmaya hazırlandığı saatlerde Ulucanlar katliamı oluyor. Uçuşun Brüksel molasında basın açıklaması yapan Ecevit, "devlet kararlılığını göstermiştir" diye vurguluyor. Mesaj kime? Tabii ki huzurlarına gitmekte olduğu emperyalist ağababalarına. Bu "kararlılık" kime karşı? Bu kararlılık devrimci siyasal akımlara karşı, bu kararlılık devrimci siyasal akımlar şahsında Türkiye'deki toplumsal muhalefete karşı. O kararlılığı sergileyerek ABD'ye uçuyor. Bize güvenebilirsiniz, bize krediler verebilirsiniz, şu projelere destek verebilirsiniz; biz ülkedeki toplumsal muhalefeti ne pahasına olursa olsun ezeceğiz demek istiyor. ABD yolunda bunları söylüyor, bu mesajla uçuyor.

3 Eylül'de başlayan gerginliğe 15 ya da 23 Eylül'de değil, 26 Eylül'de müdahale ediliyor. Ecevit'in ABD gezisi ile aynı saatlere denk getiriliyor, dikkat edin buna. Mesela, Ecevit'in gezisi başlamadan ya da dönüşte bu işi bitirelim, bu geziyi gölgeleyebilir de diyebilirlerdi. Ama tam tersine, gezinin anlamlı bir mesajla birleşmesi gerekiyor ve bunun için katliam geziyle tamı tamına aynı saatlere denk getiriliyor. Ulucanlar'daki gerginliğe 23 gün dayananlar, 24. günde, tam da Ecevit'in Esenboğa'dan ABD'ye hareket ettiği bir sırada, bu vahşi katliam operasyonunu başlattılar. Zira Ecevit'in ABD'deki pazarlıklarda ya da dilenmelerde bir kozu da bu, devrimci kanı akıtmadaki kararlılık, buradan verilen mesaj. Eskiden bu tür mesajlar komünist tevfiikatlarıyla verilirdi, bu solun bir avuç aydın ve işçiden oluştuğu güçsüz bir dönemiydi. Bu Türkiye'de sınıf mücadelesinin cılız ve yumuşak dönemiydi. O dönem '60'lardan beri çok gerilerde kaldı, artık basit tutuklamalar yetmiyor. Daha derin, Türkiye'deki sınıf mücadelesinin sertliğine uygun düşen mesajlar gerekli. Bu tür mesajlar artık faşist terör ve katliamlarla veriliyor.

Son katliama bakıyoruz; borsa çöküntüsünün bir hafta, TÜSİAD'ın uçurumun kenarındayız ve İTO Başkanı'nın ara rejime geçilsin demesinin birkaç gün sonrasına, İMF'ye sunulan ek niyet mektubunun bir gün, İMF ve Dünya Bankası kredilerinin görüşüleceği toplantıların iki gün öncesine denk geliyor. Salı günü katliam oluyor, Perşembe günü İMF İcraat Kurulu toplantısında Türkiye'ye verilecek 10 milyar dolar kredi görüşülecek. Katliamdan iki gün sonra krediler onaylanıyor. Aynı

şeyi Dünya Bankası yapıyor ve dahası, dilimler halinde gelecek kredinin tavanını 5 milyar dolara çekiyor. Aynı dönemde, kredi notu veren uluslararası bir enstitü, normalde borsa çöküntüsü yaşamış bir ülkenin kredisini alabildiğine düşürmesi gerekirken, kredi notunu olumlu anlamda onaylıyor. Borsa 18 binden 7 bine inmiş, tüm çabalara rağmen 9 bine zor çıkmış; buna rağmen kredi notunu onaylıyor. Bu kadar gelişmenin on günlük bir zaman diliminde üstüste düşmesini rastlantı sayamayız, tersine, son derece anlamlı ve mantıksal bir bütünlük ve uyum var burada.

Katliamdan üç gün önce parlamentoda ve basında Ecevit'in sağlığı, akli melakilerinin yerinde olup olmadığı, tam bir acımasızlıkla tartışılıyordu. Dikkat edin, biz devrimcilerin kanına giren, Ulucanlar katliamını gerçekleştiren bu eli kanlı katil hakkında bugüne kadar bunak demedik, hastalığını, yaşlılığını konu etmedik. İnsanların yaşlılığı ile alay edilmez, ama düzenin kendi adamları acımasızca alay ediyorlardı Ecevit'le. Ama katliamdan hemen sonra iki gün önce bunaklığı tartışılan adam bir anda kahraman ilan edildi, aynı çevreler tarafından. "Bin operasyon"cu faşist katil Mehmet Açar, hepimiz Ecevit'in etrafında kenetlenmeliyiz, o zor kararların insanı bir devlet adamı olduğunu bir kez daha göstermiştir, zamanında Kıbrıs meselesini çözdüğü gibi şimdi de cezaevi meselesini çözüyor, dedi. Bütün bir sermaye medyası aynı şeyleri tekrarladı. Bunaklığını tartıştıkları adamı bir anda kahraman ilan ettiler.

Neden peki? Çünkü kararlarıyla ve uygulamalarıyla düzenin en yakıcı ihtiyaçlarına yanıt veriyor. Hiçbir sağ hükümetin Türkiye'de cesaret edemeyeceği şeyleri "sol" maske altında bu kanlı katil yapıyor. Biz azılı faşist katil Mehmet Açar'ı da gördük; devrimci direniş karşısında Adalet Bakanlığı görevinde üç ay bile kalamadı, işi Şevket Kazan'a devretmek zorunda kaldı. Bugünkü katliamı hiçbir sağcı hükümet göze alamazdı. Sol maske taşıyan bir başbakan, onun hükümeti döneminde yapıldı bu. Elbette katliamı kararlaştıran da, planlayıp yapan da gerçekte kontr-gerilla, Ecevit burada sadece bir örtü işlevi görüyor. Ama işte bu sol örtü, arkadaki kanlı ve karanlık odağı gizlemek için bulunmaz bir imkan oluyor kontr-gerilla için.

Ecevit de katliama örtü işlevi görek böylece egemen sınıfa ve tüm düzene yarandı. Ve bu sayede şu günlerin o cömert övgülerini alıyor. Üç gün önce bunaklığı tartışılırken, bir anda "cezaevi fatihi" ilan ediliyor

Çatışma emekçi sınıfların kaderiyle ilgilidir

Bütün bunlara daha yakından bakın, çatışan özünde sosyal sınıflardır, bunu göreceksiniz. Bugün görünürde devletle devrimciler arasında yaşanan çatışma, tümüyle emekçi sınıfların kaderiyle ilgilidir. Egemen sınıfın topluma hakim olma arzusunun yolaçtığı bir çatışmadır. F tipinde boğulmak istenen emekçi sınıfların geleceğidir, Türkiye'nin devrimci geleceğidir. F tipine karşı direnenek savunulan da Türkiye'nin devrimci geleceğidir, işçi sınıfının ve emekçilerinin geleceğidir. Bu artık toplumsal muhalefetin önemli bir kesimine mal olmuştur, bunu silemezler.

Devlet devrimci tutsaklarla uğraşırken kendi açısından son derece mantıklı hareket ediyor. Bu düzenin toplam açmazları, uyguladığı iktisadi, sosyal ve siyasal politikalarla sürekli mayaladığı toprak, devrimcilere karşı o acımasızlığı gerektiriyor. Bu olayın bir sınıf mantığı var. Medyanın kustuğu kinde

bir sınıfsal mantık var. Medya bu, sermaye medyası, tekellerin elinde, Aydın Doğan türünden holding patronlarının elinde. Tabii ki holding patronlarının yüksek maaşa bağladığı satılmış yazar çizer takımı devrimcilere kin kusacak. Kendi öz çıkarı için yapıyorlar bunu, cepleri bunun için dolduruyor, bunun için besleniyorlar bu satılık kalemler.

Katliam operasyonu "Kriz Yönetim Merkezi" tarafından yönetildi. Bu merkez biçimsel olarak Başbakanlık, gerçekte ise MGK bünyesinde. Bütün bir operasyon bu kontr-gerilla üssünden yönetildi. Bu, bu deneyimle çok net bir biçimde açığa çıktı, bu gibi operasyonlarda medya olduğu gibi bu merkezin yönetim ve denetimi altına almıyor. Onların verdiği bültenler, onların öne çıkardığı temalar, onların piyasaya sürdüğü yalanlar kullanılıyor, kitleleri sersemletmek için bir ağızdan bu aynı lağım akıntısı kusuluyor.

Bütün bunları yapmalarının bir mantığı var. Altını yeniden çizmiş oluyorum, bunun bir sınıfsal mantığı var.

Sertleşen çatışma ve yıkılan "barış süreci" hayalleri

Gündemdeki bir politik olay üzerine konuşuyorum, anlatımımı bunun sınırları içerisinde tutmaya çalışıyorum. Ama dikkat edin, güncel ayrıntılardan çok konunun tarihsel ve toplumsal arka planına dikkatleri çekiyorum. Türkiye'deki sosyal çelişkilerin ve sorunların şiddeti bu çatışmanın şiddetini üretiyor, devletin acımasızlığı ve devrimcilerin direnci anlamında bu çatışmanın şiddeti buradan geliyor diyorum, bunu anlatmaya çalışıyorum.

Bu olgu, önümüzdeki dönemde Türkiye'de çatışmanın seyrinin ne olacağı konusunda da bir fikir vermelidir. İşte Türkiye böylesine sert bir çatışmaya doğru gidiyor. Türkiye'de bir yumuşama, aldatıcı da olsa bir parça demokratikleşme süreci bekleyenler, ham hayaller içindedirler. Bu mümkün olsaydı, Türkiye'nin hapisaneleri bu denli bir gözü dönmüşlikle kana bulanmazdı. Zira bu katliam kolay unutulmaz, bu kanın yarattığı izler kolay silinmez, bu mümkün değildir, bunu katliamcılar da çok iyi biliyorlar. Bir parça yumuşamaya, aldatıcı da olsa da bir parça demokratikleşmeye niyeti olanlar bu katliamı bu kadar kolay yapmazlardı. Ama yaptılar. Bu, Türkiye'deki çatışmanın seyri konusunda düzen cephesinin gerçekçi olduğunu gösteriyor ve bu çatışmanın yönü, eğilimleri konusunda bir fikir veriyor.

Yaşananların Kürt yurtsever kitleleri üzerinde yarattığı sarsıntı da asıl anlamını burada buluyor. Bu devlet barıştan anlamıyor, bu devletin yumuşamaya niyeti yok; Kürt yurtsever kitlelerinin yaşananlardan aldığı dolaysız ve sade mesaj işte bu. Bu devlet hak kırıntıları bile verecek gibi görünmüyor, bu devletle uzlaşarak mesafe katetmek mümkün değildir mesajı, bu olaylardan Kürt yurtsever kitleleri ve giderek ilerici emekçi halk kitleleri için çıkan en dolaysız sonuçtur.

"Demokratik Cumhuriyet" süreci üzerine bir sürü laf edenler, boş hayaller yaymaya çalışanlar, dikkat edin, bu süreçte başka türlü davranıyorlar. Çünkü yaşananlar onlara da bir şey gösteriyor. Süreci iyi gidiyordu, Türkiye sol hareketi anlamsız bir biçimde çatışmayı tırmadı, "rantçılar"ın eline koz verdi diyemiyorlar, dikkat ederseniz. Geçmişte gına getirircesine yinededikleri bu söylemleri şu günlerde neden kullanamıyorlar? Çünkü katı, inkar edilemez olgular, bu demagojik söylemi temelden

yıktı attı.

Bu çatışmadan çok önce, Andıç olayının gerisinde Genelkurmay olduğu açığa çıktı. Genelkurmay Andıç olayının sorumluluğunu doğrudan üstlendi. Ve Genelkurmay bir süredir en kalın kafaların bile alabileceği bir açıklıkta ve katılıkta kendi tutumunu ortaya koyuyor. Her vesileyi kullanarak Kürt halkına kırıntılar bile verilmesine karşıyız diyor. Kürt yurtsever emekçileri bunu gördüler, görüyorlar. Bu meselenin öyle rant çevrelerinin, bazı yerel çıkar şebekelerinin meselesi olmadığını, Türk ordusunun, Türk generallerinin iradesi olduğunu gördüler. Ve ordunun iradesinin bu toplumda düzenin ve egemen sınıfın iradesi demek olduğunu çok iyi biliyorlar, bunların bize hiçbir şey vermeye niyetleri yok diye düşünüyorlar.

Dahası mesele bundan da ibaret kalmıyor. Devlet teslimiyet göstererek işini bu kadar kolaylaştıranlara hiçbir şey vermemekle kalmıyor, kökünü kazımak için Güney'deki işbirlikçi güçleri harekete geçiriyor ve Güney'e seferler düzenliyor, daha bir de kendilerini yok etmeye çalışıyor. Bunu algıladıkları içindir ki, Kürt hareketinin temsilcileri şimdilerde, Türkiye devrimci hareketi ile Kürt yurtsever hareketi arasında yeniden bir birlik çağırısı yapıyorlar. Mesele samimiyetleri değil, bu bir açmaz, bir kaçınılmazlık olarak kendini duyuruyor ve dayatıyor onlara.

Dönüp İmralı'daki utanç verici teslimiyetin ardından komünistler olarak yaptığımız değerlendirmelere bakın. Sorun çözülmeyeceği sürece çatışma dinamikleri de varlığını sürdürecektir deniliyor orada. Biz değerlendirmelerimizde, çatışma kendini yeniden üretecektir, düzen bu sorunu çözemeyecektir demiştik, doğrulandı mı? Dünya değişti artık, artık yeni bir dönem var, artık barışla, demokrasiyle, uzlaşmayla, uygar ilişkilerle sorunlar çözümleniyor demişlerdi. Filistin'den örnekler vermişler, nasıl ki Filistin'de çözüldü, Kürdistan'da da öyle çözümlenir diye iddia etmişlerdi. Bu söylem ve iddiaların bugün bir dayanağı kaldı mı?

Filistin'de teslimiyetçi sözde barış süreci çöktü. Filistin'in en tuzu kuru burjuva entelektüelleri bile, (ki birinin konuya ilişkin yazısına basınımızda yer verdik), dünyanın özel bir konjonktüründe Filistin halkına dayatılmış tek taraflı bir köleci barışı bu, çökmesi kaçınılmazdı ve çöktü, diye yazdılar. Bu köleci bir barışı, Filistin halkının bir yerde buna karşı patlaması kaçınılmazdı, patladı ve köleci barış süreci de böylece bitti diye değerlendiriyorlar olayı. Biz ne demiştik, aynı Filistin sorunu üzerinden? Bu sorun devrimci bir temelde kendi köklü çözümünü bulamadıkça, çatışma er-geç kaçınılmazdır, özgürlük istemi karşılanmamış bir halkı sürekli bir köleliğe razı etmek olanaksızdır, demiştik. Sonuçta olan bu oldu, doğrulanan bir kez daha biz olduk. Aynı durum Kürt sorunu için de geçerli. Kaldı ki Kürtlerle ilgili bir takım tavizler, giderek bir yumuşama da olmadı, oysa Filistin'de bunlar vardı.

Kürt basını bu ara katliam karşısında olumlu bir tavır alıyor, direnişe büyük bir saygı ifade ediyor, bu olumlu tavrı gölgelemek için söylemiyorum bunları. Ama alınan tavırların kalıcı olabilmesi için de, görülmesi zorunlu olan bir takım katı gerçeklerin altını çiziyorum. Dikkat edin; aslında süreç iyi gidiyordu, Türkiye sol hareketi kıskırtmalara geldi, süreci sakatladı diyemiyorlar. Ama altı ay öncesi, daha önce böyle lafları pek kolay edebiliyorlardı. Şimdi böyle demiyorlar, zira bunu diyebilmek için gerçeklerden kopmak lazım. Genelkurmay Kürt halkının diline bile tahammül edemiyor, bunu gördüler. Bu devlet bir şey vermediği gibi kendilerini

tümüyle ezip yoketmek istiyor, bunu gördüler. Kimse kendisinin yok edilmesi temeli üzerinden ilerleyen bir sürece elbette razı olamaz. Gerisinde bunca mücadele birikimi ve deneyimi olan Kürt hareketi buna hiç razı olmaz.

İmralı çizgisinin işi bundan sonra çok daha zor

Bu şunu gösteriyor: Türkiye'de sosyal, siyasal ve kültürel sorunlar organik bir bütün, bir yumak oluşturuyor. İçinden bir tanesini alıp ayırıp çözerek, ötekileri yalnızlaştırmayı bile başaramıyor düzen. Alevilere bir takım demokratik tavizler vereyim de bunları nötralize edeyim; Kürtlere bir takım ulusal hak kısıntıları vereyim de onları sosyal mücadelenin bir bileşeni olmaktan kurtarayım bile diyemiyor. Ne Alevilere verdiği bir kısıntı var orta yerde, ne Kürtlere tanıdığı herhangi bir hak kısıntısı. O zaman ne oluyor, bu sosyal ya da siyasal sorunlar gelip sınıf çatışması eksenine kaçınılmaz olarak gene bağlanıyor ve bağlanacaktır.

İmralı çizgisinin işi bundan sonra çok daha zor. Bu çizgi gerçekte içten içe çoktandır sorgulanıyor yurtsever kitle içinde. Bu kitle bir politik deneyime sahip; 15 yıllık mücadele gerçekten bir deneyim, bir parça düşünme gücü sağladı. Herşeye rağmen şimdi bu çizgi sorgulanıyor. Kürt yurtsever kitlesi aldatılarak bu çizgiye geçici olarak kazanıldı. Başkan pazarlığı yaptı, adımlar atılacak denildi, birbuçuk yıldır bununla aldatıldı. Bu birbuçuk yılın ardından ortada iğne ucu kadar bir ilerleme yok ve

dahası bundan sonra olacağına dair de en ufak bir belirti yok. Tersine, tüm göstergeler ve belirtiler ham hayaller içindekiler payına umut kırıcı.

Kürt emekçileri bir budalalar yığını değil, giderek bunun ne anlama geldiğini fark ediyorlar. Ve son gelişmeler karşısında gösterdikleri olumlu tavrın gerisinde de bu var. Kürt basını Kürt kitlelerini yönlendirmiyor. Tam tersine, tabandaki eğilimden kopmamak için Kürt kitlelerinin suyundan gidiyor, açmazları onu buna mecbur ediyor. Teslimiyetçi çizgiye ve bunda gösterdiği tüm çabalara rağmen hiçbir hak kısıntısı elde edemiyor. Bir şey elde edebilmek bir yana, devlet kendilerini yoketmek için tüm gücüyle yükleniyor. Güney'de ezilmeye çalışılıyor. Bu durumda dayanabilmek için mevcut gelişmeleri kendisi için bir imkan sayıyor. Artı, devrimci hareketin gösterdiği direncin olumlu etkileri var, yarattığı saygınlık, yarattığı umutlar var. Bu, bugün Kürt hareketinde olumlu tutum ve eğilimleri besliyor. Bu eğilimleri çelen, geriye çeviren başka gelişmeler olabilir yarın, bunları saklı tutuyorum. Bugün üzerinden bakıldığında, şu son gelişmeler Kürt hareketi üzerinde olumlu etkiler yaratıyor ve olumlu bir süreci mayalıyor.

Bunu bilmek ve farkında olmak gerekiyor. Bu değişimi basit bir manevra ya da samimiyetsizlik örneği olarak almak doğru değil. Önemli olan gerçeklerin katı etkisi altında ortaya çıkan olumlu değişimdir. Biz bu olumlu tutumu görmekten ve değerlendirmekten geri duramayız. Son gelişmelere ilişkin değerlendirmelerimizde zaten var bunlar.

Bu değişim elbette yurtsever Kürt kitlelerinin gösterdiği duyarlılık üzerine şekillendi, ama şekillenen bir şey var, bizim için önemli olan bu, onlar yeter ki bir adım atsınlar. Ortada teslimiyetçi bir strateji var, formüle edilmiş ve benimsenmiş. Bu sorgulanmadığı sürece biz Kürt hareketi ile ilgili herhangi bir hayale kapılmayız. Ama orta yerde kenetlenmiş bir gericilik cephesi, bunun yürütmekte olduğu büyük bir saldırı var. Böyle bir saldırı döneminde Kürt hareketiyle bir yaklaşma varsa, olumlu bir taktik tutum varsa, biz onu kendi sınırları içerisinde değerlendirmeye çalışırız.

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları katliama ilişkin olarak yayınladıkları bildiriye; bu katliamın sorumlularından biri de İmralı teslimiyetidir; İmralı teslimiyeti, onun devlet hakkında Kürt yurtsever kitlesinde yarattığı hayaller, teslimiyetin devlete kazandırdığı özgüven, bu katliamın bu kadar kolay gerçekleştirilmesinin etkenlerinden biridir, diyorlar. Kuşkusuz ki, bunda tümüyle haklıdır.

Katliam ve direniş konjonktüründe atılan adımların bir anlam taşıyabilmesi, bir kalıcılık inancı ve izlenimi yaratabilmesi için, İmralı teslimiyetinin açık bir tutumla sorgulanması lazım. İmralı teslimiyeti sorgulanmadığı sürece herşey geçicidir; bu özel evre geride kalır, gene eski söylemlere ve çizgiye dönülür. Böyle bir sorgulama derinde bir biçimde vardır, ama resmen de yapılmasıdır önemli olan. Kitlelere teslimiyet bilinci aşıktan verilmiştir, o bilincin aşıktan kırılması lazım.

Avrupa kamuoyunda ve basınında katliam ve devrimci direniş...

“Devrimin bekçileri!..”

“Devrimin bekçileri!..” Austurya’da yayınlanan haftalık bir dergi, Türkiye hapishanelerindeki katliama karşı sergilenen devrimci direnişin haberlerini sunarken, devrimci tutsakların konumunu ve misyonunu böyle tanımlıyor.

Alman basını direnişin ilk günlerinde belli aralıklarla ve kısaca, hapishanelerdeki duruma ve Türk burjuvazisinin baskıcı tutumuna yer verdi. Fakat devrimci tutsakların talepleri ve direniş nedenleri, bazı kısa yorumlar dışında pek yansıtılmadı. Ölüm Oruçlarının ikinci haftasından itibaren direniş ve Türkiye’deki gelişmelerle ilgili geniş haber ve yorum yazıları yer almaya başladı. Katliam ve devrimci tutsakların direnişi ise kelimenin tam anlamıyla gündemin birinci sırasına oturdu. Tabii ki bunda yurtdışında yürütülen faaliyetlerin de önemli bir payı var.

Sol ve liberal basında yeralan değerlendirmelerde genellikle Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya bir çelişkiler yumağı olarak tanımlanıp, Türkiye’nin hassas konumuna değinilmektedir.

Özellikle Alman sol basınında Türk burjuvazisinin ekonomi politliğini şiddet üzerine inşa ettiğine dikkat çekilerek, buna toplumsal muhalefeti bastırmak için belli aralıklarla yaşanan askeri darbeler örnek gösterilmektedir. Türkiye’nin bu konumuyla belli özgünlüklere sahip olduğu söylenmekte, modern bir proleter sınıfın varlığı ve bunun bölge açısından taşıdığı önem, sol hareketin radikal çıkışlarıyla ifade edilmektedir. Kürt emekçilerin isyanı ile zindan direnişinin boyutlarına işaret edilerek, Türkiye’de başka ülkelerle kıyaslanamayacak bir marksist çıkışın olduğu ve bunu herkesin hayranlıkla izlediği vurgulanmaktadır.

Almanya’da yayınlanan günlük sol gazete “Junge Welt” operasyonu manşetten verdi. Hayranlık uyandıran direniş öne çıkarılırken, Türk devletinin katliamcı geleneği tarihsel boyutlarıyla birlikte ele alındı.

Yüksek tirajlı liberal burjuva basın ise, olayı, Türk burjuvazinin baskı ve katliamlarla siyasi tutuklular üzerinde kurmaya çalıştığı denetim ve bunun teşhiriyle duyurdu. Türk burjuvazisinin katliamcı geleneğinin öne çıkarıldığı bu haber-yorumlarda, siyasi tutsakların direnişi mümkün olduğunca arka planda tutularak geçiştirilmeye çalışıldı. Olay sadece “insan hakları ihlali” çerçevesinde sunuldu.

Burjuva basında yeralan değerlendirmelerin en dikkate değer yanı ise, hapishanelerde devrimcilere uygulanan katliam politikasının Türkiye’nin bölgede üstlendiği kritik role bağlı biçimde yorumlanması.

Liberal Alman gazetesi “Süddeutsche Zeitung”, Dışişleri Bakanı Fischer ile Türkiye’nin önümüzdeki süreçteki yeri, rolü ve AB içindeki yankıları ile ilgili yaptığı mülakatın yer aldığı bir sayfada, NATO, Türkiye ve katliamla ilgili bir başka yorum yayınladı. Yazıda özetle şu noktalara dikkat çekiliyordu: Türkiye İsrail’in rolünü üstlenmeye hazırlanıyor. Türk burjuvazisi içteki muhalefeti gerektiğinde zora başvurarak denetleyebilecek “kudreti” gösterebileceğini müttefiklerine, daha doğrusu ABD’ye gösterircesine acımasız davranıyor. Bu katliam, iç istikrarı sağlama operasyonundan öte, Türkiye’nin yeni rolüyle anlam kazanıyor. Zira İsrail soğuk savaş sonrasında bölgedeki diğer ülkelerle ekonomik ve diplomatik ilişkileri geliştirmek şansını son olaylarla yitirmiş oluyor. İsrail’in bölgedeki ve genel dünya diplomasisi içinde izole bir konum kazanması, Türkiye’yi devreye sokuyor.

“Komün ruhunu Türkiyeli devrimciler üstlenmişler”

En önemlisi ise, direnişin dünya emekçi sınıfları ve devrimcileri üzerindeki etkisi. Dünya emekçileri ilk kez bu açıklıkla Türkiye devriminin diriliğini yaşadılar ve büyük bir sempatiyle izlediler.

Almanya’daki bir gösteri esnasında, televizyonlarda izledikleri direnişi kendi aralarında tartışan iki Alman genci, bu karşı koyuş ve kararlılığı “inanılmaz” olarak niteleyerek hayranlıklarını dile getiriyorlar. Gösterilere uzaktan bakanların dahi, direnişten sempatiyle söz ettiklerine ve Türk burjuvazisinin katliamlarını kınadıklarına sıkça tanık olunabiliyor.

Ölüm Orucu direnişiyle dayanışma gösterisine katılan yaşlı bir Alman devrimcisi; “*Bana öyle geliyor ki, Komün ruhunu Türkiyeli devrimciler üstlenmişler*” diyerek, hayranlığını dile getiriyor. Hiçbir kararsızlığa düşmeden, düşman güçlerinin her bakımdan üstünlüğüne aldırmandan gökyüzünü fethetmeye kalkışan Komünarları hatırlatıyor bu direniş ona...

Tamil gerillalarının temsilcileri, direnişin kendi ülkelerinde de büyük bir hayranlıkla izlendiğini ve konuyu haber yapacaklarını söylüyorlar.

Dünya emekçilerinin ve devrimcilerinin dikkati bir anda yeniden Türkiye’ye çevrilmiştir. Dün Kürt emekçilerinin direnişinin yarattığı etkinin ardından, bu kez devrimci tutsakların destansı direnişi, Türkiye’nin nasıl devrime gebe bir ülke olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Direniş özellikle sol çevrelerde büyük bir hayranlık uyandırmıştır. Daha önce Latin Amerika gerilla hareketlerine yüzünü dönen birçok kesim, bu direnişin etkisiyle bir bilinç sarsılması yaşamıştır. Türkiye devrimi artık farklı bir gözle değerlendirilmektedir. Ne sol liberaller, ne burjuva reform kuyrukçuları, ne emperyalist Avrupa hayranları, ne sivil toplum şarlatanları... Türkiye devrimini düzene cepheden göğüs geren devrimci direnişçiler temsil ediyorlar.

Direnişçilerin sergilediği resim, insanlık tarihinin, sınıf mücadelesi sürecinden süzülüp gelen insanlık onurunu koruma çabasıdır. İnsanlık onuru soyut etik bir değerden öte, bir avuç devrimcinin yumruklarında, ölüme yatırdıkları bedenlerinde, kadın direnişçilerin düşmana inat haykırdıkları zafer şiarlarında somutlaşmaktadır. Devrimci mücadele içinde korunmayan, yaratılmayan

hiçbir değer artık “insanlıkla” özdeşleştirilemez. Soyut, sınıf mücadelesinden, devrimci direnişten bağımsız hiçbir değer düşünülemez. Emperyalizm bunların toplam reddidir. İnsanlık onuru bu direnişin ta kendisidir.

Paris Komünarları, devrim bastırıldıktan sonra Enternasyonal Marşını söyleyerek kurşuna dizilen Macaristan devrim kahramanları, Hitler faşizmine karşı “Darağacından Notlar”ı yaşayanlar, bu geleneğin temsilcileridir.

Bu direniş devrim umutlarının yükselişinin sembolüdür. Dünya emekçileri ve devrimcileri nezdinde direnişin yarattığı büyük hayranlık, bu direnişin bu yüzyılın başındaki sınıf mücadeleleri tarihinde hak ettiği yeri şimdiden aldığı somut bir göstergesidir. Türkiye devrimi bu direnişin etkisiyle dünya emekçileri içinde büyük bir “tarafdar” kitlesi oluşturmuştur. Türkiyeli devrimcilerin önüne uluslararası düzeyde büyük imkanlar, etki alanları açılmıştır. Yeter ki direnişin ruhuna uygun bir tarzda bu değerlendirilebilsin...

A. Eren/Almanya

İsviçre’de Zindan Direnişi’yle dayanışma etkinlikleri

Cenevre’de oluşturduğumuz Tutsaklar ile Dayanışma Komitesi 4 Ocak’ta bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Basın toplantısına sendikacılar, Solidarite, Sosyalist Parti, çeşitli basın temsilcileri ve İşkenceyi Önleme Komitesi katıldılar. Toplantıda cezaevi katliamı ve yaşanan süreç detaylı bir şekilde anlatıldı. Ardından ne yapacağımız ve ne gibi faaliyetlerde bulunacağımız üzerinde tartışıldı.

Basın yayın kuruluşları bu basın toplantısına yer verdiler. Birçok gazetede haberler yapıldı ve yerel bir televizyon olan “Lman Bleu” televizyonu canlı yayında röportaj gerçekleştirildi. Bu röportaj üç gün dönüşümlü olarak haber saatlerinde gösterildi.

15 günlük stand açma kararı aldık. Bu stand İsviçreliler’in inisiyatifinde örgütlendi. Stand yeri şehir merkezinde bir kilisenin önü olarak belirlendi. Katliamı teşhir eden, “Türk devleti 32 tutsağı katletti, Katliam ve işkence halen devam ediyor” yazılı pankart açtı. Katledilen 32 devrimci tutsağı temsil eden 32 kırmızı mumu sembolik olarak her gün yakıyoruz. İsviçrelilerle birlikte hazırladığımız bildiriler birçok kurumun imzasını taşıyor ve geniş bir şekilde dağıtılıyor. Ayın 19’unda meşaleli bir yürüyüşle standımızı sonuçlandıracağız.

Ayrıca cezavleri sürecini anlatan Bir-Kar imzalı 38 sayfalık Fransızca bir broşür hazırlayarak bölgemizde 200 adet dağıttık. İsviçre’nin duyarlı kesimlerine seslenerek bilgilendirme çalışması yapıyoruz. Bu süreç bize materyallerin ne kadar yakıcı bir ihtiyaç olduğunu bir kez daha gösterdi. Broşürlerimizi en kısa süre içerisinde tüketeceğiz.

6 Ocak Basel yürüyüşü sırasında Almanca ve Türkçe bildiriler dağıtıldı. Coşkulu bir şekilde Türkçe ve Almanca sloganlar atıldı. “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” Yürüyüşümüzü meydana tamamladık ve katledilen tutsakları anmak için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk. Avrupa’da “bir haftalık burjuva basın almama” protestosu kampanya olarak başlatıldı ve devam ediyor.

13 Ocak’ta Lozan’da gerçekleştirilen yürüyüşe 400 kişi katıldı. DETUDAK tarafından düzenlenen yürüyüşte, Türkiye’deki devrimci tutsakların Ölüm Orucu Direnişi’ni aynı kararlılıkla sürdürdüğünü ve Türk devletinin cezaevlerindeki baskı, işkence ve katliama devam ettiğini vurguladık. İsviçreli emekçileri enternasyonal dayanışmaya çağırarak, DETUDAK imzalı Fransızca bildirileri yürüyüş sırasında dağıttık. Yürüyüş sonunda geldiğimiz meydana bildirimizi okuduktan sonra katledilen devrimci tutsaklar için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk. Cenevre’de 19 Ocak’ta yapılacak yürüyüş için çağrı yapıldıktan sonra miting sona erdi.

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

Cenevre’den Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği okurları

İsviçre polisi 00 ile dayanışma eylemlerini engellemeye çalışıyor

Ölüm Orucu Direnişi'nden bu yana İsviçre'nin değişik kentlerinde izinli-izinsiz bir dizi eylem gerçekleştirildi. Zürih'de yapılan yürüyüş sırasında Türk Konsoloslugu'na yürümek isteyen kitleye polis müdahale ederek bir göstericiyi gözünden yaraladı. Aynı akşam aynı kentte iki ayrı izinsiz yürüyüş gerçekleştirildi ve herhangi bir müdahaleyle karşılaşmadı. Daha önce benzer tarzda birçok kentte izinli-izinsiz gösteriler yapılmış, fakat önemli bir sorun yaşanmamıştı.

İsviçre'deki eylemliliklerde en gerici tutumu sergileyen Basel polisi oldu. Basel'de yürüyüş için birkaç defa başvuruda bulunulmuştu. Eyleme izin verilmediği gibi yürüyüşün yasaklandığı da bizzat polis tarafından medya aracılığıyla kamuoyuna Almanca ve Türkçe olarak duyurulmuş, buna rağmen yürüyüşe katılacaklar hakkında yasal işlem yapılacağı açıklanarak, katılım engellenmeye çalışılmıştı. Buna rağmen aynı gün Basel'de bir gösteri yapıldı. Her gösterici başına 5 polis düşecek şekilde bir yığınak yapılmıştı. DETUDAK'ın düzenlediği bu yürüyüşte komitenin polis provokasyonunu boşa çıkarması sayesinde çatışma yaşanması önledi.

Polisin yasaklama tutumuna sessiz kalmayarak tekrar yürüyüş için başvuruda bulunduk. Başvuru yapan arkadaş, adeta Türkiye'deki polis sorgusunu andıracak bir biçimde sorgulandıktan sonra açık bir biçimde tehdit edildi ve yürüyüş izni verilmedi. Biz işin peşini bırakmadık. Aynı gün bir başka arkadaş başvuru için gitti. Ona da, aynı biçimde sorgu ve tehditlerden sonra, izin vermeyeceklerini söylediler.

Bir taraftan bu gelişmeler yaşanırken, diğer taraftan yürüyüş hazırlıkları yapıyor ve polisin keyfi tutumuna karşı hukuksal girişimlerde bulunuyorduk. Nihayet yetkililer ertesi gün ikinci kez başvuran arkadaşla telefonla arayarak iznin verildiğini belirttiler. Cumartesi günü 800 civarında bir katılımı oldukça coşkulu bir gösteri gerçekleştirdik.

Bir-Kar/İsviçre

Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg için Berlin'de görkemli anma törenleri

Devrimin önderleri onbinlerce kişinin katılımıyla anıldı!

Sosyalizmin ve Alman proletaryasının iki başeğmez önderi Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg, katledilişlerinden 82 yıl sonra (15 Ocak 1919), 14 Ocak '01'de Berlin'de yapılan bir yürüyüş ve ardından gerçekleştirilen anıt mezar ziyaretiyle, bir kez daha anıldılar. Anıt mezardaki anmaya onbinler katıldı.

Her yıl geleneksel olarak yapılan yürüyüşe geçen sene Alman polisi tümüyle uydurma bir gerekçeyle izin vermemişti. Bu durum başta Alman sol çevreleri olmak üzere kamuoyunda yoğun ve yaygın tartışmalara yol açmıştı. Hem polisin bu keyfi tutumu, hem de onunla zımmi bir uzlaşma içersine girerek yürüyüşün yapılmamasına katkı sunan PDS (Demokratik Sosyalizm Partisi) sert biçimde eleştirilip teşhir edilmişti.

Bu yıl Karl ve Rosa yürüyüşüne geçen yıllara oranla daha büyük bir katılım sağlandı. Almanya'nın dört bir tarafından gelen katılımcıların sayısı 15 bin civarındaydı. Katılımcıların büyük bir bölümünü genç kuşağın oluşturduğu yürüyüşe coşku ve heyecan hakimdi. Sık sık kapitalizmi suçlayan öfkeli sloganlar atıldı, geleceğe dönük umutlar dile getirilip, bir kez daha sosyalizme duyulan özlem haykırıldı. Özellikle yaşlı kuşağın ortaya koyduğu tepkiler dikkate değerdi. Yaşlı kuşak hem yürüyüş esnasında ve hem de anıt mezarların bulunduğu alana girişte taşınan pankart ve posterlere büyük bir sempati ile bakıyor, atılan sloganlara yumrukları havada sıkı bir vaziyette eşlik ediyordu. Bu, sosyalizme dönük özlemin onlarda bir nostalji değil, yerleşik bir kültür olarak dışa vurumunun somut bir göstergesiydi. Yürüyüşün organizasyonunda ağırlıklı olarak PDS rol oynamasına rağmen, kendilerini her zaman olduğu gibi anıt mezar ziyaretiyle sınırladılar.

Yürüyüşe bu yıl Türkiyeli ve Kürdistanlı örgüt ve çevreler geçen yıllara oranla daha belirgin bir katılım sağladılar. Bunda 19 Aralık'ta hapishanelerde gerçekleştirilen katliamın büyük rolü oldu. Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (DETUDAK), hem bu tarihsel anlamı olan olayı anmak ve hem de pek çok bakımdan benzer yönleri olan Türkiye hapishanelerindeki katliamı ve devrimci tutsakların bu katliama karşı sürdürdükleri hayranlık verici direnişi Alman sol çevreleri ve kamuoyuna duyurmak için bu yürüyüşe katılmak kararı almıştı. Yeterli

düzeyde olmasa da bunun gereği yapıldı. Yürüyüş boyunca her iki olaya ilişkin pankart ve dövizler taşındılar, sloganlar atıldılar, bildiriler dağıtıldılar, hapishanelerdeki devrimci tutsaklarla dayanışmak amacıyla bağış topladılar.

Partimizin çağrısıyla, onun yurtdışı taraftarları olarak bu yıl Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg yürüyüş ve anmasına daha belirgin bir hazırlıkla katıldık. Katılım oranımız geçen yıllara oranla daha yüksekti. Yürüyüş öncesinde yürüyüşe çağrı metinleri çıkarıp dağıttık. Yürüyüş esnasında ve anıt mezar girişinde binlerce TKİP Yurtdışı Örgütü imzalı bildirinin yanısıra BİR-KAR'ın Türkiye hapishanelerindeki katliam ve direnişi anlatan bültenlerini dağıttık.

Özellikle yaşlı kuşağın bildiri ve bültenimize gösterdiği ilgi görülmeye değerdi. Anıt mezarda yaygın bir bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. Amacımız, partimiz için büyük anlama ve öneme sahip Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un anısına ve mirasına sahip çıkmak olduğu gibi, günümüzün Spartaküstleri olan devrimci tutsakların tarihsel önemdeki direnişini Alman ilerici ve devrimci çevrelerine duyurmak ve maletmekti.

Hazırladığımız materyalleri bir gün öncesinde de, hem Almanya'nın diğer kentlerinde, hem de Berlin'de Alman sol çevrelerinin düzenlediği etkinliklerde dağıtmaya başlamıştık. Yürüyüşte her iki olaya ilişkin pankartlar ve çok sayıda dövizler

taşıdık. Almanca ve Türkçe sloganlar haykırarak, devrimci tutsaklarla dayanışma amacıyla bağış topladık.

Yürüyüşümüzü toplu olarak gerçekleştirdiğimiz anıt mezar ziyaretiyle bitirdik. Partimiz adına anıt mezara bir çelenk koyduk. Anıt mezar çepeçevre komünizmi simgeleyen kırmızı karanfillerle süslenmişti. Rosa ve Karl Liebknecht yürüyüş ve anmasının tarihsel anlamı ve önemi yeterince açıktır.

Almanya'da her yıl gerçekleştirilen belki tek politik etkinlik olması bunun ifadesidir. Fakat bu olay aynı zamanda derin bir içeriğe sahiptir. Kapitalist-empyalist barbarlığa karşı ideolojik-politik ve moral bir devrimci duruşu ifade etmektedir. Partinin yurtdışındaki güçleri olarak olayın bu yönünü bilince çıkarmalı ve 150 yıllık komünist mirasın bir parçası olarak ona bu bilinçle sahip çıkmalı ve buna uygun bir duruş sergilemeliyiz.

TKİP Yurtdışı Örgütü

Yüzbinlerin arasında olmak...

Yıllardır Almanya'daydım. Böyle görkemli bir yürüyüşe ilk defa tanık oldum. Kızıl bayraklar, renk renk posterler, komünizmin davasını simgeleyen çeşitli dövizler ve sloganlar Berlin'in tarihi sokaklarını süsledi. Genç öğrenci ve genç işçilerin yürüyüşe katılımı bir hayli ağırlıktaydı. Biz yürüyüş alanına ilk gelenlerdik. Polis provokasyon yaratmaya çalışarak tek tek üst araması yapıyordu. Yürüyüş komitesinden bir arkadaşla yaklaşarak, "Bunlar neden bunu yapıyorlar, buna neden müsaade ediyorsunuz" dediğimde, o da dönüp bana "yüzbinler gelecek birazdan, sonra da biz onların üstlerini arayacağız" dedi. Yüzbinleri bekleyen bir insanın haklı gururunu taşıyor...

Nihayet her taraftan insanlar akmaya başlıyor. AKP, PDS, MLPD, İKP (İran Komünist Partisi) daha sayamayacağım parti ve gruplar...

Parti olarak biz de yavaş yavaş pankartlarımızın altında toplanmaya başlıyoruz. Cezaevleri vahşetini kınayan Almanca BİR-KAR bildirisi ile YDK'nın bildirisini hızla dağıtıyoruz. Görkemli bir direnişin sahibi olan Ölüm Orucu direnişçileri için bağış topluyoruz. Elimde bildiriler, tüm kitleye ulaşabilmek için en öne yürümeye çalışıyorum. Önüme arkamda duran herkese neden, niçin ve kime bağış topladığımı anlatmaya çalışıyorum. Konuştuğum hiç kimse beni geri çevirmiyor, tersine tutsakların hayranlık verici direnişini desteklediklerini, bize başarılar dilediklerini, bizimle birlikte olduklarını seslice

ifade ediyorlar. Yaşlı genç herkesle muhatap oluyorum.

Büyük bir davanın yürüyüşçüleri olduğumuzu, gittikçe büyüdüğümüzü, gelecekte hep büyüyeceğimizi iyice anlıyorum. Sağımda solumda kızıl bayraklar, dövizler, inançlı insanlar, inançlı komünistler... Yürürken insanların Karl ve Rosa'ya olan hayranlıklarını yüzlerinden okuyabiliyorum. Mezarlığın olduğu o görkemli alana yaklaştıkça, heyecanım artıyor... Nihayet mezarın başına yaklaşıyoruz. Onlarca komünist şehidin etrafını sardığı Karl ve Rosa'nın mezarı başına geliyoruz. 82 yıl önce sosyal demokrat hainler tarafından katledilen bu başeğmez iki komünistin mezarı binlerce gülle süslenmiş. Mezarlığın en dikkat çeken yerlerinden birinde Partimizin güllerle süslenmiş bir çelengini görüyorum. Heyecanım gittikçe artıyor. 82 yıl evvel onları, Rosa ve Karl'ı, şimdi ülkemizde de Habip ve Ümitleri, otuzun üzerindeki devrimciyi yine aynı hain sosyal demokratlar katlettiler.

Zulüm dünyanın dört bir yanında hüküm sürüyor. Ama mücadele de... Hem de hergün daha da büyüyerek...

Şimdi ülkedeyim. Heyecanımı Berlin'den Partimizin önderi Ümit yoldaşın mezarına taşıyacağım. Berlin'den aldığım güzelliği İstanbul'a, Ümit'in mezarına taşıyacağım.

Rosa ile Karl'ı mücadelelerimizde yaşatacağız.

Almanya'dan bir işçi

Faşist katliamı önceleyen süreç...

Tutsak temsilcileri ile heyetler arasında yapılan görüşmeler/3

(Aydınlar, Meclis İnsan Hakları Komisyonu, Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi, Meslek Örgütleri ile Tutuklu Temsilcileri arasında yapılan görüşmelerin tutanakları...)

Adalet Bakanlığı'nın yetkilendirdiği TTB ve M. Bekaroğlu ile yapılan görüşme

13 Aralık 2000 /Saat:16:00

(Ankara'da Kızılay'da tutuklu ailelerine saldırılması sonrasında yapılan görüşme.)

Mehmet Bekaroğlu: Bakanla görüştük, Ankara'da gözaltında olanlar hakim karşısına çıkarıldılar, 56 kişi hakim karşısına çıkarıldı, ama 7 kişi de Terörle Mücadele Şubesi'nde...

Tutuklu Temsilcisi: Bu bizim söylediklerimizle ilgili değil. Zaten normal bir prosedür işletiyorlar. Hakim karşısına çıkarmalarının bir özelliği yok, tabii çıkaracaklar zaten. Polisler için soruşturma açılmış olmasının da bizim talebimizle bir alakası yok; bizler için önemli olan, saldırılara son verilmesi, son verileceğinin açıklanması ve bu gösteri nedeniyle içeride tutulanların serbest bırakılmasının sağlanmasıdır.

Mehmet Bekaroğlu: Sayın Bakan "şundan dolayı açıklama yaptık diyemem" diyor, akşam zaten liderler zirvesinin yapılacağını, zirve sonrasında sağduyu çağrısı yapılabileceğini belirtti.

Tutuklu Temsilcisi: Burada sorunu çözmeye çalışıyoruz. Biz de çalışıyoruz deniliyor. Ama öte yandan normal, barışçı kitle gösterilerine vahşice saldırıyorlar. Çözümünden yana olan böyle mi yapar? Samimi değiller, adım atılmıyor. Tamamen yasadışı biçimde saldırıya maruz bırakılan ve keyfi gözaltına alınan aileler serbest bırakılmalı.

(Tutuklular, orada -Ankara Kızılay'da ve diğer yerlerde- saldırıya uğrayan insanların kendilerini desteklemek için bir şeyler yaptıklarını, onlara karşı kendilerinin sorumluluk duyduğunu, böyle saldırılar olurken, görüşmeleri sürdürmenin bir anlamı olmadığını... belirterek, kendi aralarında görüşmek üzere, içeriye geçtiler...)

Tutuklular değerlendirmelerini yapıp, döndükten sonra, heyetten, kamuoyuna, "Tutukluların şu an için talepleri var ve biz şu ana kadar bu nedenle herhangi bir görüşme yapmış değiliz. Gözaltılar bırakılınca kadar görüşmeleri sürdürmek istemiyorlar." şeklinde bir açıklama yapmalarını istediler.

Bunun üzerine, önce Mehmet Bekaroğlu, ardından da Metin Bakkalcı bakanla görüştüler. Saat 16:30'da bakanla görüşmeyi tamamlayıp döndüler. Bakanla görüşmeleri sonucu hakim'e gerek kalmadan gözaltındakilerin serbest bırakılacağını belirttiler... Yalnız Terörle Mücadele'ye götürülenlerden altısından üçünün aranır durumda olduklarını, yardım yataklık suçuyla gıyabileri olduğunu söylediler.

Tutuklular bunun üzerine, heyetten "Gözaltılar ve saldırılar nedeniyle biz içeriye girdikten sonra şöyle gelişmeler oldu" şeklinde bu gelişmeleri açıklamalarını, bu sağlandıktan sonra görüşmelerin süreceğini belirttiler.

Heyetin gözaltılarının bırakılmasının ardından yeniden gelip, görüşmelere devam edilmesi konuşularak, görüşme sona erdi.)

Bakanlık, GARANTÖR heyet olarak BAROLAR BİRLİĞİ, TMMOB, TTB ve FP'li Bekaroğlu'nu kabul

ederek, bu heyetin İTİRAZ ETTİĞİ hiçbir uygulamayı yaşama geçirmeyeceğini taahhüt etti.

Bu heyetin söylediklerini uygulama konusunda tam garanti vermiyor... Bu yan belirsiz bırakılıyor.

Tutukluların GARANTÖR HEYETİNDE olsun diye talep ettiği İstanbul Barosu (Yücel Sayman), TAYAD Temsilcisi, tutukluların avukatlarının temsilcisi, Aydın ve sanatçılardan bir temsilciyi, KABUL ETMİYOR.

İtiraz gerekçesi "biz bakanlık olarak bu heyete irademizi teslim edeceğiz, sizin önerdiğiniz kurumların ise tüzel kişilikleri yok" şeklinde oluyor.

(Yani sonuç olarak; Barolar Birliği tutuklular istemediği için bu heyetten çıkartılıyor, ama tutukluların istedikleri de alınmıyor.

Bunun yerine bakanlık TMMOB, TTB ve Bekaroğluna diyor ki, siz bizi bağlamayacak ama kendinizi bağlayacak kurumlarla birlikte tutuklularla görüşebilirsiniz, ama bizimle olan resmi görüşmelere sadece TMMOB, TTB ve Bekaroğlu gelir...

Yani kısaca; Bakanlığın önerisine göre TMMOB, TTB ve Bekaroğlu resmi garantör heyeti oluyor.)

Adalet Bakanlığı'nın yetkinlendirdiği TTB ve M. Bekaroğlu ile yapılan görüşme

13 Aralık 2000

Heyet ve Tutuklular görüşmelere devam ediyor:

Tutuklu Temsilcisi: Konuyu gözden geçirip bir karara vardık. Yargı-Sen olmayabilir, heyette yer alacak aile örgütlenmemiz de teke indirilebilir, ama, bakanın bağlayıcı olarak kabul ettiği üç kuruma ek olarak TAYAD'ın da bakanla yapılacak görüşmelerde yer almasını istiyoruz. Bakanın tüzel kişilik ve kendisini bağlama meselesine ilişkin söyleyeceğimiz şu; mesele, Bakan'ın kendini hangi kurumlara bağlayacağı meselesi değil, biz bakanla bizim adımıza yapılacak görüşmelerde özellikle TAYAD ve İstanbul Barosu'nun da olmasını istiyoruz. Mesele devletin TAYAD'a yönelik özel yaklaşımıdır, bizim ise bunu kabul etmemiz söz konusu değildir. Yasal bir kurum öneriyoruz nihayetinde. Hapishane konusunda tutuklu yakınlarından daha meşru ve doğal bir muhatap olabilir mi? Doğaldır ki, bizi en iyi ailelerimiz temsil edebilir...

(Sonuç olarak değişik formüller üzerinde tartışıldı.)

Bu biçim kabul edilirse, ortaya şöyle bir şey çıkacaktı: Bakanla yapılan görüşmeleri TMMOB, TTB, Mehmet Bekaroğlu, Yücel Sayman ve TAYAD yapacak. Bakanın kendisini "bu kurumların iradesi dışında bir şey yapmayacağım" diyerek bağlayacağı kurumlar TMMOB, TTB ve Mehmet Bekaroğlu olacak. Bu üçü ise kendi iradelerini ek olarak TAYAD, Yücel Sayman, aydın-sanatçılardan bir kişi, tutukluların Avukatlar temsilcisine bağlayacak. Yani üçü, bu kurumların ortak kararı dışında hareket etmeyecek.

Heyet, Bakanlıkla bu konuyu görüşmek üzere ayrıldı. Bekaroğlu, Bakanla bu konuyu görüşmenin sonuçlarını tutuklulara aktardı:

Buna göre: Bakanla görüşmeye Garantör heyet olarak TTB, TMMOB, BEKAROĞLU, TAYAD, YÜCEL SAYMAN katılacak. Ancak bakan iradesini bağlayıcı kurumlar olarak TTB, TMMOB, BEKAROĞLU'nu görecektir. "İradesini bağlama"nın özü ise şöyle: Bakanlık bu üç kurumun itiraz edeceği hiçbir

şeyi YAPMAYACAK. Bu heyet tutuklular ile görüşürken yanına tutukluların avukatını, aydın-sanatçılar adına bir kişiyi alacak. (Aydın sanatçılar adına daha sonra Oral Çalışlar ismi üzerinde hemfikir olundu.)

Mehmet Bekaroğlu, Yücel Sayman, Metin Bakkalcı, Oral Çalışlar, Kaya Güvenç, Naime Kara, Behiç Aşçı ile yapılan görüşme

14 Aralık 2000/00:50

Görüşmeye FP Milletvekili Mehmet Bekaroğlu, İstanbul Barosu Başkanı Yücel Sayman, Türk Tabipler Birliği'nden Metin Bakkalcı, Gazeteci Oral Çalışlar, TMMOB'dan Kaya Güvenç, TAYAD adına Naime Kara, tutuklu avukatlarından Behiç Aşçı ve tutuklu temsilcileri katıldılar.

(Tutuklular görüşmeye, komisyonun oluşturulma sürecini özetleyerek başladılar: Bu komisyonun tutukluların talebi üzerine oluşturulmuş ve tutukluların taleplerini tartışıp hemfikir olduktan sonra, bu talepleri bakanlıkla tutuklular adına görüşecek bir fonksiyonunun olacağı; bakanlık nezdinde Mehmet Bekaroğlu, TTB ve TMMOB temsilcilerinin resmi olarak bakanlığın "bunların görüşlerini aşmayacağı" kurumlar olacağı, bunun yanında bakanlıkla görüşmeleri tutuklular adına bu kurumların yanında TAYAD temsilcisi ve İstanbul Barosu'nun yürüteceği, Oral Çalışlar ve Behiç Aşçı'nın ise tutuklularla yapılan görüşmelerde bu kurumlarla birlikte bulunacağı...)

Bakanlığın kendi iradesini ilk üç kurumun onaylamadığı bir projeyi hayata geçirmeyeceğini söyleyerek bağladığını, bu üç kurumun ise iradesini burada bulunan tüm kurumlara ve tutuklulara bağlayarak, ortaklaşmayan konularda hiçbir kesimin kendi başına hareket etmeyeceği netleştirildi.)

Tutuklu Temsilcisi: Şu anda yapmamız gereken, talepler üzerinde gelinen noktayı değerlendirerek tek tek ele alıp detaylandırmak ve son biçimini vererek bakanlıkla görüşüp onaylatmaktır. Onaylandıktan sonra da direnişimiz bitirecektir.

Talepleri biliyorsunuz; ancak ben yine de tekrar sıralayım. (Talepler tek tek tekrar okundu. Ve taleplerin tartışılmasına geçildi.)

Birinci maddeye ilişkin, TMMOB'un F tipinin yapısını anlatması dinlendi.

Kaya Güvenç: Buranın yapısına göre hapishanenin en dış ve diğer blokların dışındaki kısmında 59 tane tek kişilik hücre bulunmaktadır. Bunun yanında 18 adet ünite vardır ve bu ünitelerin her biri, ara güvenlik koridorları ve duvarları ile birbirinden ayrılıyor, her bir ünite beşe on metre toplam elli metre karelik avlular bulunmaktadır. Beşe beşlik yirmibeş metre karelik yanyana iki tane üç kişilik hücre, iki tane beş metreye on metrelik ayrı avlulara çıkıyor. Bu tarz toplam üç kişilik altı tane hücre vardır ve bunlardan ikisi sırt sırtıdır, diğer sırt sırta olan ikişerli hücrelerle aralarında ikişer tane avlu vardır.

Bunların birleştirilmesinin en mümkün biçimi, ikişer tane üçer kişilik olanların üst katlarının ortasındaki duvarın kaldırılarak altı kişilik hale getirilebilir, alt katların birleştirilmesi gereksizdir, ama birleştirilsin diye

düşünülürse bir kapı açılarak birleştirilebilir ve diğer sırt sırta olan üçer kişiliklerin de bu şekilde yapılması ile her bir ünite de 18 kişilik mekanlar olur, bunların aralarındaki havalandırma duvarları yıkılarak tümü de birbirine bağlanabilir, bu hücrelere giren tüm kapılar iptal edilerek, 18 kişilik mekanın tek bir giriş kapısı olabilir. Ancak bakanlık bunu böyle açıklamayabilir. Bunun yerine tecriti, izolasyonu ortadan kaldıracak bir mimari düzenleme yapılmasını kabul ediyoruz diyebilir. Siz buna tamam deyin, bunun somutlanmasını ise bize bırakın, eğer bizim dediklerimizi yapmazlarsa onları biz kamuoyu önünde pişman ederiz.

Tutuklu Temsilcisi: Bunu şöyle tamamlayalım. Her ünitenin diğer ünite ile aralarındaki güvenlik duvarlarının kaldırılması gerekir.

Heyet üyeleri: Bunu gerekçelendirmek gerekir.

Tutuklu Temsilcisi: (Ümraniye katliamı örneğini anlatarak...) Bu uygulamadan ve örnekten anlaşılacağı gibi, duvarlar daha rahat katliam yapabilmek, operasyon çekebilmek içindir.

Heyet üyeleri: Tamam, bu da projede belirtilebilir.

Tutuklu Temsilcisi: Bunlar daha sonra yapılacak çalışmaya bırakılmamalı. Bakanlıkla yapılacak görüşmede, bunun da belirtilerek onaylatılması gerekir. Değilse bunlar hep belirsiz kalır, daha sonra gerçekleştirileceğinin de hiçbir güvencesi, garantisi olmaz.

Heyet üyeleri: Bu işin sorumluluğu bizde olacak. Bakanlıkla şu aşamada F tiplerinin tecrit, izolasyon kaldırılacak biçimde yeniden hukuki ve mimari olarak düzenleneceği ve bu kurumların iradesi dışında bir şey olmayacağını netleştirdikten sonra ayrıntıları biz zaman içinde halledebiliriz.

Tutuklu Temsilcisi: Biz de bu çerçeveden sözediyoruz; hücrelerin yıkılması ile yapılacak düzenleme ve koridorlardaki güvenlik duvarlarının kaldırılması Bakanlıkla bu nedenle görüşülmeli, bu biçimler netleştirildikten sonra, ayrıntılar sonraya bırakılabilir.

Daha sonra Üçlü Protokol konusu tartışıldı.

Heyet üyeleri; üçlü protokole ilişkin "SAVUNMA VE SAĞLIKLA İLGİLİ DÜZENLEMELER ULUSLARARASI STANDARTLARA UYGUN OLARAK DÜZENLENMESİ" şeklinde bir öneride bulundular.

Tutuklular, bunun yerine, "ÜÇLÜ PROTOKOL İPTAL EDİLEREK SAVUNMA VE SAĞLIKLA İLGİLİ DÜZENLEMELER ULUSLARARASI STANDARTLARA UYGUN OLARAK TUTUKLU VE HÜKÜMLÜLERİN TEDAVİ HAKLARINI GÜVENCE ALTINA ALACAK BİR DÜZENLEME YAPILACAKTIR" şeklinde yazılmasını istediler.

Bu noktada yine, heyetin işlevi üzerine bir tartışma yapıldı:

Heyet üyeleri: Kendilerinin bakanlık nezdinde bağlayıcılığının temel alınarak bir kısım talepleri genel ifadelerle bakanlığa kabul ettirdikten sonra, ayrıntılarını sonra bakanlığa kendileri netleştirerek kabul ettirebileceklerini belirttiler.

Tutuklu temsilcileri: Bakanlıkla, tutukluların taleplerinin somutluğu üzerinden bir anlaşma yapılması gerektiğini, bunun süreç içinde gerçekleşecek bölümleri için elbette heyetin tutukluların haklarına garantör olacağını, özellikle belli temel noktalar, direnişin içinde bakanlıkla tartışılıp netleşmelidir. Heyetin görüş ve önerilerini dikkate alıyoruz, ancak sonuç olarak, tutukluların uygun görmediği noktalarda, bunun Bakanlığa iletilip savunulması gerektiğini düşünüyoruz.

Bu görüşme, sabah saat 08.00'e kadar sürdü. Hem mevcut gelişmeleri değerlendirmek, hem de katılanların dinlenebilmesi için görüşmelere saat 15.00'e kadar ara verildi.

14 Aralık 2000/Saat 15:00

Heyet üyeleri: Bakana buradaki sonucu ilettik.

Bakan, 18 kişi gibi bir sayı ya da şu duvar yıkılır gibi şu anda söyleyecek bir şeyim yok, yarın bize sunulacak projede ortak mutabakat sağlanmadan adım

atmayacağımızı yeniden söylüyorum diyor. Ben verdiğim sözün arkasındayım, dünyaya da bunu ilan ettim dedi.

Sizlerin, izolasyon, güvenlik ve tecrit kaygılarımızın olduğunu bakana detaylı olarak ilettik, proje safhasında neler teklif edeceğimizi de söyledik.

Tutuklu Temsilcisi: Biz, netlik istiyoruz. Sözümün arkasındayım demek tek başına bir şey ifade etmez. Bakan değişirse, biz bir daha mı ölüm orucu yapacağız? Bakanın söylediği açık değil, hala belirsiz.

Bizim bu platforma güven duygumuzu yeniden ifade etmemize gerek yok, taleplerimizin hayatımızı ortaya koyduğumuz talepler olduğunu anlamak zorundasınız. Sizlerin de iradesine bağlıyoruz bunu. Geline aşamada bakanın taleplerimize net cevap vermesi bizim için şundan dolayı da önemli, biz burada sadece Ercan, Şadi ve Aydın olarak konuşmuyoruz. Binlerce insanın taleplerini konuşuyoruz, bu talepler için ölüme yatmış yüzlerce insan için konuşuyoruz. Bir şehit dahi vermeden direnişi bitirmemiz bizim için çok önemli. Şehitler pahasına ısrar ettiğimiz taleplerimizi anlamalıyız. Bakanın, "mimari düzenleme konusunda proje geldiğinde önüme, ya onaylayamayacağım bir şeyse bu hapisaneleri açmayacağız" dediğini, oysa diyelim bakan açmadı ve yarın hükümet değişti, bu durumda buraların açılmayacağını garantisiz olduğunu söyledik. "Açmayacağım" lafına gerek yok, bakan net olarak desin ki "TMMOB'nin tartışarak önüme koyduğu projenin gereklerini yerine getireceğim". Gerekirse açmayacağım diyen bakan, bunu bu açıklıkla neden söyleyemiyor? Söz vermelidir, bu kesindir. Söz verir de, bunu kamuoyuna böyle açıklar açıklamaz ama, biz direnişimizi sonuçlandırırken açık bir biçimde kamuoyuna bu durumu açıklarız, bunu kabul etmelidir. Bakanın çözüm niyeti varsa bunu yapar. Net mi? Mesele bu. "Mimarların yaptığı proje doğrultusunda düzenleme yapacağım" desin, bu kadar.

(Tutuklular ve heyet durumu değerlendirmek için görüşmelere bir süre ara verdiler.)

Saat 23.05'te yeniden heyetle tutuklu temsilcileri bir araya geldi.

Tutuklu Temsilcisi: Anladığımız kadarıyla, Bakanla telefonla yapılan konuşmalarda sayı ve proje gibi meseleler aşılanmadı, bu nedenle heyetin Ankara'ya giderek bakanla yüzyüze bir görüşme yapmasının daha yerinde olacağını düşünüyoruz. Projeyi bakanın önüne koyalım, temel noktalarını bakanla netleştirelim ve onaylansın, bunu açık ve net bir biçimde belirtsin. Biz de buna göre direnişi bitirelim ya da bitirmeyelim. Belirsizlik içeren hiçbir yaklaşımı kabul etmeyeceğimiz bilinmelidir.

Bir taraftan görüşmeler devam ediyor, diğer taraftan ise devletin saldırıları, tehditleri, sansür vb. de devam ettiriliyor. Tüm bunları yok sayamaz, görmezden gelemez. Direnişimiz yüzlerce insanın canını ortaya koyduğu bir direniştir, binlerce tutuklunun yarını buna bağlı. Böyle bir direnişin, belirsizlik ifade eden bir sonla bitirilmesinin sorumluluğunu kabul edemeyiz. Devletin, iktidardakilerin gerçek niyetleri neyse, ona uygun net bir yaklaşım içerisinde olsunlar. Güven veren bir yaklaşım içinde değillerdir. Devlet eğer kendini bir taahhüt altına sokmayı kabul ediyorsa o zaman somut-net cevap vermelidir. Proje bakanın önüne konulsun, evet ya da hayır desin, biz de ona göre tavrımızı belirleyelim.

Sizden istediğimiz; direnişi pazarlık noktasında tıkanan biz olmadığımızı anlamanız ve kamuoyuna anlatmanızdır; tüm kaygılarımızı talileştirerek hiçbir belirsizlik içermeyen bir sonuç elde etmek zorundayız. Bu noktada düşüncelerimizi ortaklaştıralım. Esas nokta bu olmalıdır ve bu, hemen yaşama geçirilebilir. Eğer bakanlık derse ki "şu anda projeler netleşmiş değildir, sonra bakıp yapacağız ya da yapmayacağız", o zaman bu, direnişin süreceği anlamına gelir. Somut cevap ortaya koyarsa direniş biter. Ya da devletin kafasında ne varsa onu yaşama geçirebilirler. Geline aşamada, yüz yüze bakanla görüşülür, bizlerin ortaklaştığı proje bakanın önüne konulur, cevap alınır ve yarın yeniden

biraraya geliriz ve sonuç neyse ona göre tavır alırız.

Mehmet Bekaroğlu: Ben telefonla önce bakana durumu anlatayım, "Gel görüşelim projeyi" derse gidelim ve netleştirelim. Ama "anlaşılmaz bir şey yok, benim için belirsizlik yok" derse çıkar bir açıklama yapar ve görüşmeyi bırakıyoruz, çekiliyoruz deriz.

Tutuklu Temsilcisi: Eğer devletin farklı bir hesabı yoksa gelin Ankara'ya görüşelim der.

Yücel Sayman: Sizin belirsizlik dediğiniz noktada benim için belirsizlik yok. Eğer bakanlık önüne şimdiden bir proje konulup onay alınacaksa, o zaman bizim mutabakatımızın-irademizin bir anlamı yok. Ben bunu kurumuma açıklayamam.

Tutuklu Temsilcisi: Eğer böyle düşünüyorsanız ve sizin için temel olan buysa, ne yapacağınıza kendiniz karar verebilirsiniz. Bizim için temel mesele, kimin iradesinin belirleyici olduğu meselesi değildir, temel olan, direnişin en iyi sonuç olarak bitirilmesi.

(Bu aşamada heyet üyeleri, tutukluların dışında kendi aralarında bir değerlendirme yaparak, bakanlığa sonucu iletip, projeyle bakanlığa gitmeyi önerme kararı alarak, Bakan kabul ederse, proje ile gidip görüşeceklerini, kabul etmezse çekileceklerini belirttiler...)

Sonuç olarak garantör heyetle görüşmeler, heyetin Bakanlığı arayıp görüşmeye gelmek istediklerini belirtmeleri için gece 24.00 sıralarında kesilmiş oldu.

Daha sonra bilindiği gibi, Adalet Bakanı, heyetin görüşme önerisini reddetti ve görüşme süreci Bakanlık tarafından bitirilmiş oldu.)

(Saat 00.30'da Mehmet Bekaroğlu ve Yücel Sayman yeniden geldi.)

Mehmet Bekaroğlu: Bakanla görüştük. Söylediklerinizi aktardık. Bakan "Ankara'ya getireceğiniz proje, demin telefonda konuştuğumuz ile aynı mı?" diye sordu. Aynı olduğunu öğrenince de, "Bu konuda yeni olarak söyleyeceğim bir şey yok" dedi. Ayrıca, "Dışarıda ambulansların beklediğini, tedavi olacak tutuklu varsa çıkabileceğini vs." söyledi.

Tutuklu Temsilcisi: Bakan ambulans, tedavi olacak tutuklu varsa... diyerek bize küfür mü ediyor, terbiyesizlik yapıyor. Biz söyleyeceğimizi söyledik, kuşularımız haklıymış... Şimdi sizin buradan çıkınca yapacağımız açıklama önemlidir. Yaşanan süreci bütün olarak biliyorsunuz, çözüm konusunda başından itibaren esnek bir tavır içerisinde olduğumuzu ve burada mutabakat sağladığımızı biliyorsunuz. Bu açıdan, kamuoyuna yapacağınız açıklamada söyleyecekleriniz önemli. İnkna olmayanın içerdekiler olmadığını kamuoyu anlamalı. Biz elbette açıklama yapacak, durumu açıklayacağız.

Avrupa İşkenceyi ve Kötü Muameleyi Önleme Komitesi ile yapılan 2. görüşme

15 Aralık 2000/Saat: 16:00

(Komite yeniden görüşmeye geldi. Tutuklulardan görüşmeye Ercan Kartal, Şadi Özbolat ve Aydın Hanbayat katıldı.)

Heyet: Neden geldik açıklamak isteriz. Öncelikle gazetelerde adımıza çıkan haberlerle ilgili söyleyeceklerimiz var. Pazartesi sizle görüştüğümüzden sonra Ankara'ya gittik ve Bekaroğlu ve daha sonra Adalet Bakanı ile görüştük. Adalet Bakanı'na yeni bir grup oluşsun ve müzakerelere katılın dedik. Nitekim bu heyet Çarşamba günü oluştu ve görüşmeler başladı. Biz bu noktadan sonra geri çekildik ki, kafa karıştırmayalım. Geçen akşam geç vakitlerde görüşmenin kesildiğini öğrendikten sonra yeniden gidelim diye düşündük.

Bu arada komitemizin '96 tarihli raporuna ilişkin gazetelerde çıkan haberler yanlış, yönlendirme içeriyor. Rapordan özel olarak seçilmiş pasajlar kullanılmış. Bundan rahatsız olduk. Normalde bu tür raporlar gizli olur. Sadece komitede ve ilgili hükümette bulunur. Bu raporu biz vermedik. Dolayısıyla hükümetten sızmış. Üstelik gazeteler bunu tam da burada müzakereler devam ettiği günlerde yaptılar. '96 raporunda "tek kişilik hücre iyidir" diye kesinlikle demedik. '96 tarihli bu rapor zamanında F tipi diye bir şey de zaten ortada

yoktu. O zaman Eskişehir Cezaevi'ni ziyaret ederek bu raporu hazırladık. Raporu sadece, "hiçbir zaman 60-70 kişi bir arada olmamalıdır" tarzında bir ifademiz vardı. İdeal sayı diye bir şey de belirtmemiştik. Ayrıca bu bize de düşmez.

Bütün bunları sizde yanlış bir intiba varsa düzelsin diye anlatıyoruz. Son bir haftadır birçok tarafla görüştük, son bir-iki günde ise Ankara'dan çıkmadık. En son gelişme nedeniyle geldik. Sizce müzakerelerde ilerleme kaydedilememesinin nedenlerini anlatırsanız seviniriz.

Tutuklu Temsilcisi: (Komisyonun nasıl oluştuğundan başlanarak, önce tutukluların iradesi dışında bu heyette kimler vardı, nelere neden itiraz ettiler, TBB'nin durumu ve benzeri anlatıldı.) Bakanın dediği "toplumsal mutabakat" bakanlığın iradesiyle belirlenmiş kurumlarla sağlanamaz. "Mutabakat"tan ziyade görüşmelere katılmakla sınırlı avukat, aileler, Oral Çalışlar, Yücel Sayman eklendi. Öncelikle F tipini tartıştık. Mimari açıdan nasıl düzenleneceğine ilişkin görüş oluşturuldu. Somut olarak TMMOB'nin projesi üzerinden 18'lik üniteler ön görüldü. Ve biz bu projeyi kabul ettiğimizi söyledik. Bunun yanında koşullararası sosyal-kültürel-sportif ilişkiler ve diğer taleplerimiz konusunda da ortaklaşma oluşmuştu. Bütün bu gelişmeler telefonla bakana iletiliyordu. Son noktada yüz yüze görüşülerek bakanın ortaklaştığımız düşünceleri onaylamasını istedik. Bakan, "hayır da evet de demiyorum, direniş sonrası değerlendiririz" anlamına gelecek şeyler söyledi.

Bu bir aldatmacadır. Somut bir proje var ortada. Ayrıntıları elbette sonra da netleşebilir. Güvenlik duvarı kaldırılmalıdır, çünkü bu cangüvenliğimiz ile ilgili bir sorundur.

(Tutuklular orada hazır bulunan TMMOB tarafından çizilen projeyi göstererek, proje üzerinden açıkladılar)

(Traver isimli komite üyesi üç kişilik hücreleri anlamaya çalıştı. Güvenlik duvarı anlatılarak her bir ünitenin nasıl ayrı ayrı hapisanelere dönüştürüldüğü ve devletin amacının rahat operasyon yapabildiğini sağlamada olduğu anlatıldı.)

Tutuklu Temsilcisi: İdare denetiminden çıkarılıp, ortak mekana götürülmedikçe bir araya gelip sosyal-kültürel ilişkiler sağlanamıyor bu durumda. Sözü edilen iş yurtlarının da hangi amaçla kullanılacağı belli değil. Bütün bu anlattığımız konularda mimarlar, Tabipler Birliği bilimsel verilerden hareketle ortaklaştılar. Ayrıca minimum sayı olarak da zaten 15 telifüz edildi. Tüm bunlarda ortaklaşıldı. Ama bakan buna "hayır" dedi. Bakanlığın aldatmaca ve oyalamaları bugün saat 15.15'te yaptığı açıklamada da net olarak ifade edildi; bakan 18 kişinin koşu anlamına geleceğini ve kabul etmeyeceğini söyledi. Yani bakan açıkça toplumsal mutabakatı hiçe saydığını ilan etti. Görüşmeler yürüttüğümüz heyet ortaklaşılma görüşleri bakanlığın hiçe sayamayacağını düşünüyor. Ama son durum bir kez daha bakanın sözlerinin güvenilmez olduğunu ortaya çıkardı.

(Bu arada Hollanda'da Açlık Grevi'nde olan CAFER DERELİ'nin bıçaklanarak MHP'liler tarafından öldürüldüğü, aynı günlerde TSİP, ÖDP gibi yasal parti binalarında Açlık Grevi yapan ailelere saldırıldığı, binaların talan edildiği, 66 insanın gözaltına alındığı, hatta linç girişiminde bulunduğu anlatıldı.)

Bunların tamamı MGK'da karar altına alındı ve organize edildi. Saldırıları üzerine de görüşmeleri kestik. Ailelerimizin serbest bırakılmasını istedik. Bakanlığın dava açılmayacak demesine rağmen gözaltına alınanlara iki ay sonra dava açılacağı söylendi.

Heyetten Silvia Scala: Hala gözaltındalar mı?

Tutuklu Temsilcisi: Hayır. Bugün de Boğaziçi'nde saat 12.00'de oturma eylemi yapan ailelerimiz gözaltına alındı.

Heyetten Traver: Mimarlar size düşündükleri, planladıkları öneriyi sundular değil mi?

(Tutuklular ellerindeki TMMOB'un projesinin örneğini heyete verdiler)

Heyetten Traver: Bir an düşünelim. Üst kat duvarı

kaldırıldı, bunun anlamı koridora açılan kapılar gündüz kapanıyor, ama 18 kişi gün içinde bir araya gelip görüşebiliyorlar öyle mi?

Tutuklu Temsilcisi: Evet.

Heyetten Traver: Yani 6 artı 6 artı 6 toplam 18 kişi uyuyacaklar. Gece de aynı sistem mi olacak? Bunları kafamdakileri netleştirmek için soruyorum. Gündüz 18 kişi için dolaşım olacak ama gece daha ufak üniteler mi olacak?

(Yanlış anladığı söylenip bu konu bir kez daha anlatıldı. Bu kez anladı.)

Tutuklu Temsilcisi: Önünüzdeki proje mevcut durumdan hareketle üzerinde uzlaşılma projesidir. Bunun üzerinden tartışıldı. Ayrıca yeni yapılanların da durdurulması gerekir, mimarların projesi zaten var. İsteklerimiz dikkate alındı, ortaklaşıldı sonuç da aldık. Ama Bakan reddetti. Bunlar ayrı odalar olsun da kapılar açık dursun gibi önerileri kabul etmemiz düşünülemez. Ama mevcut yapı 18 kişiliğe dönüştürülebilir diye ekledik. Bakan bizimle görüşen heyetle yüz yüze görüşmeyi reddetti. Buradaki amacı; görüşmelerin bizlerin olduğu mekanda bitmiş olduğunun, tıkandığının havasını yaratmak amacıyla yaptı. Bekaroglu'ndan açıklama yapmasını da istedik. Gelişmeleri kamuoyuna açıklayın dedik. Ama herhalde çekindiler, yapmadılar.

Sonuç olarak hükümetin anlayışı ortaya çıkmıştır. Ortak tartışmanın da ortak karar alınmasının da bir anlamının olmadığı hükümet nezdinde bir anlamı olmadığı ortaya çıkmıştır.

Heyet: Bize verdiğiniz kroki bakanın elinde var mı? Ya da isterse kolaylıkla elde edebilir değil mi? Müzakereyi yürüten grubun elinde de bu proje var yani değil mi?

(Şu andaki durum tekrar özetlendi.)

Tutuklu Temsilcisi: Görüşmeleri tıkadılar, TV ve basından aleyhimize propaganda yapıyorlar. Bizlerin sorunu çözmek istemediğimiz propagandasını yapıyorlar, sansür kararları alıyorlar, basını, televizyonu ölüm orucu konusunda susturmaya çalışıyorlar. Ayrıca bir taraftan da operasyon tehditleri yapıyorlar. Operasyonun anlamının katliam demek olduğu ortadadır. Bir kez daha can güvenliği sorunu acil bir sorun durumuna gelmiştir.

Heyet: Peki bu müzakere grubu sizi tatmin etti mi? Yani şu anda da bu heyete güveniniz devam ediyor mu?

Tutuklu Temsilcisi: Farkındalar ya da değil ama heyetin devletin yönlendirmelerinin etkisinde kaldığını düşünüyoruz. Ama yine de onlar durumlarını değerlendireceklerdir, özellikle bakanın bugünkü açıklamalarını dikkate alarak herhalde konularını sorgulayacaklardır.

Heyet: Verdiğiniz bilgiler net açık bilgiler. Görüşlerinizi anladık. Planı verdiğiniz için de teşekkür ederiz. Peki şimdi sizce bundan sonra Bakan'ın durumu değişebilir mi, hala heyet devreye girebilir mi?

Tutuklu Temsilcisi: Bakan'ın ne düşüneceğini bilemeyiz ama direniş öncesi bakan F tipini tartışmayı bile düşünmüyordu. Eğer çözüm isteniyorsa taleplerimiz kabul edilmelidir. Bakanlığın kafasında ne varsa onu yaşama geçirebilir. Son gelişme üzerinde de 100'e yakın arkadaşımız daha ölüm orucuna başladı.

Heyet: Önemli olan bu noktadan nereye gideceğiniz. İnancımızı saygıyla karşılaşıyoruz, tarafsız, objektif bakmaya çalışıyoruz, bu direnişin nedenlerini de anlıyoruz. Ayrıca bugün itibarıyla direnişiniz hepsini olmasa da bir şeyler elde etti.

Tutuklu Temsilcisi: Avrupa işkenceyi önleme komitesini Bakanlığın kendisi çağırdı. Buradaki amaç; "Bakın Avrupa'da bu projenin arkasındadır" tablosunu yaratmaktır. Esas olarak bu direnişin sonuçlanması bizim kendi irademizle olacak. Sizinle görüşmelerimizden anladığımız, F tipinin anlamını önemini ve bir politika olarak neden uygulanmak istendiğini... Anlatmak istediğimiz de, -Bakanlığın çağırma amacını düşünerek- delegasyon bu oyunun bir parçası olmasın, onaylayanı olmasındır. Bugüne kadar Türkiye'de uygulanan işkence; baskı ve benzerine karşı

Avrupa'nın çıkışı hep biçimsel olmuştur. Nitekim '96'da yazdığımız rapor da şimdi öyle kullanılıyor. Siz ne dersiniz deyin sonuç olarak raporunuz "Avrupa koşu sistemine karşıdır" ya da tersinden "Avrupa hücre sistemini savunuyor" diye kullanılıyor. Ayrıca hücreler Avrupa'da da var.

Sonuç olarak bilinçli ya da bilinçsiz Türkiye'deki baskıların parçası olmayın. "Eyleminiz amacına ulaştı" sözlerinden üstü örtülü "bitirmeniz gerekmez mi" diye sorduğunuzu anladık. Somut bir sonuç ortada yok. Ne kadar ölü çıkacağı bize bağlı değil, bunu anlamalıyız.

Heyetten Silvia Scala: Anladık. Türkiye hükümeti bizi davet etti. Bu doğru. Daveti kabul ettik geldik. Ama hükümetin kafasındaki niyeti kabul etmedik. Uluslararası bir kuruluşuz. 41 ülkenin imzaladığı sözleşme bizi bağlar. Raporlarımız basında kullanıldı. Ama şu ana kadar yapmadığımız bir şeyi yapacağız; raporun tamamını gazetelerde yayınlatacağız.

Tutuklu Temsilcisi: Seçme pasajlar olsa da sizin için "koşu sistemini reddediyorlar" deniyor. Dolayısıyla açıklarsanız ancak yönlendirmelerin önüne geçebilirsiniz. Bunu net olarak kamuoyuna açıklamanız gerekir. Yayınlatsanız da sınırlı sayıda insan okuyacaktır. Ama bir açıklamayla tekzip ederseniz, kendi adınıza yansıtılan görüşlerin doğru olmadığını belirtirseniz çok daha yerinde olacaktır.

Heyet: Pazartesi geldiğimizde neden koşu sisteminin devamını istiyoruz diye anlatırken iki şey söylemiştiniz. Bir; düşüncelerimizin devamını ve benzeri. İki; can güvenliği idi. Varsayalım ki, gündüz bölümler arası akışkanlıklar, birlikte yaşama endişesi ortadan kalkıyor. Ama akşam altıya kişi yatınca can güvenliği endişesi ortadan kalkmıyor. Sizce bunu ortadan kaldıracak bir garanti var mı?

Tutuklu Temsilcisi: Önerimizde 18 kişilik üniteye bir kapı var. Sadece gündüz değil gece de akışkanlık olacak. Sonuç olarak 18 kişide de can güvenliği garantisizdir. Sorun mevcut devlet sistemi ve onun hapisaneler politikasıdır. Ulucanlar'da 70 kişi bir aradaydı ama katliam yaşandı. Asıl anlamamız gereken; devlet neden hücre sistemi istiyor. Kağıt üzerinde anlaşmalar yapılabilir ama bunların hiçbir anlamı yok. Yapılanların yasal dayanağı olmayacaktır. Örneğin Türkiye işkencelere karşı sözleşmelere imza attı, ama yıllardır da işkence Türkiye'de devam ediyor. Elbette daha güzel de projeler çizebiliriz, ama mevcut sistemi nasıl en uygun hale getiririz buna bakalım.

Heyetten Traver: Son iki gündür cezaevi izleme komitesi kurulması hiç tartışıldı mı?

Tutuklu Temsilcisi: İlettik ama somut cevap verilmedi.

Heyetten Traver: Doktorlar muayeneye devam ediyor mu?

Tutuklu Temsilcisi: Bu konu ölüm orucundaki insanların iradesine bağlı. İsterlerse muayeneyi devam ettirirler ya da kesebilirler. Örneğin bugün geldiler, arkadaşlar son gelişmelerden dolayı muayeneyi reddettiklerini söylediler.

Heyetten Traver: Muayene istense de istenmese de yine de her gün gelebilirler mi? Böyle mi anlaşılmalı?

Tutuklu Temsilcisi: Elbette ama Savcılık izin verirse içeri girebilirler. Şimdi bu sizinle ikinci görüşmemiz, sorularımıza cevap verdik, bu görüşmeleri sürdürmek açısından bir hukukunuz olmalıdır. Yani karşılıklı sorumluluğun ve güvenin olması gerekir. Mevcut tabloda bu güven zedelendi. Yeni bir görüşme öncesi bu tablonun değişmesi gerekir, yoksa görüşmeye devam etmenin bir anlamı olmaz.

Heyet: Net olarak mesajımızı aldık. Güven zedelenmesini düzeltmenin yollarını arayacağız. Önerilerinizi aldık ama bugün içinde bulunduğumuz durumdan en az sizin kadar hayal kırıklığına uğradık. Konuşma şansı bulduğumuz için teşekkür ederiz.

(Avrupa işkenceyi önleme komitesi ile görüşme bu şekilde noktalandı.)

(Devam edecek...)

Ölüm Orucu direnişçisi Atılcan Saday'ın anlatımı...

Nazi vahşetinin Ceyhan cephesi

“Daha sonraki bir saldırıda da, adı Sabri Ertek olan bir teğmenle, adı Hüsamettin Bayın olan bir uzman çavuş koğuşta bizim aramızda kaldı. Bu ikisi ilk önce çok korkup bizi öldürmeyin diye yalvarmaya başladılar. Biz onların yaralarını, sıyrıklarını pansuman edip, sigara verdik. Sonradan sakinleştiler. Operasyon sonuna kadar aşağı yukarı 5 saat yanımızda kaldılar...”

Ceyhan Cezaevi'ne saldırı 19 Aralık Salı sabahı saat 04:45'de, haber verilmeden aniden başladı. Ölüm Orucu direnişçilerinin bulunduğu C-4 koğuşunda toplanan 60 kadar tutuklu burada saldırıya direndi.

9 saat süren bu direniş süresince 20 kişilik bu koğuşa, tavandan açılan delikten 150 kadar bomba atıldı. Bu bombaların bir kısmı ses bombası, bir kısmı gaz bombası, bir kısmı da yangın bombası idi. Ses bombası sadece patlama sesiyle işlevini yerine getiriyor, gaz bombaları patladıktan sonra işlevini tam olarak tesbit edemediğimiz, ciğerleri zehirleyen, göz yaşartıp nefes almamızı güçleştiren çeşitli gazları yayıyordu. Üçüncü tür bomba ise önce patlıyor, sonra yanmaya başlayıp, bir süre yanarak bulunduğu yerde yangın çıkarıyor, bu yanmanın sonunda da zehirli bir gaz yayıyordu.

İlk on-onbeş bombayı patlamadan geri dışarıya attık. Bunların bazıları çok sıcaktı ve peşpeşe atıldığından bir süre sonra takatimiz kesildi. Diğerlerini dışarı atmaya başaramadık. Uzun süre ilkel yöntemlerle gazdan korunmaya çalışarak, bombaların sebep olduğu yangınları söndürmeye çalıştık. Yatak, battaniye gibi birçok eşya bu arada yandı. Bir kısmımızın üzerindeki giysiler de tutuştu.

Koğuşun önündeki koridorun duvarı dışarıdan

inşaat makinalarıyla yıkılmıştı. Operasyon güçleri, zaman zaman koğuşa girmeye teşebbüs edip saldırıyorlardı. Bu arbedelerin birinde, Oktay ve Şevki adlı iki arkadaşımızı çekip aldılar. Daha sonraki bir saldırıda da, adı Sabri Ertek olan bir teğmenle, adı Hüsamettin Bayın olan bir uzman çavuş koğuşta bizim aramızda kaldı. Bu ikisi ilk önce çok korkup bizi öldürmeyin diye yalvarmaya başladılar. Biz onların yaralarını, sıyrıklarını pansuman edip, sigara verdik. Sonradan sakinleştiler. Operasyon sonuna kadar aşağı yukarı 5 saat yanımızda kaldılar.

Operasyon sonunda, saat 14.00 civarında, bizim tamamen gücümüz kesildi. Koğuşa girip bizi ele geçirdiler. Aramızda olan uzman çavuştan haberleri yokmuş ki onu da tutuklu sanıp saldırarak bizimle birlikte dövdüler. “Ben komutanım, ben komutanım” diye bağırarak ellerinden kurtuldu. Hepimizin ellerini arkadan kelepçelerek yere yatırdılar. Bu sırada içi demir çubuklu coplarla vurmaya devam ediyorlardı. Yarı baygın tutukluları arkadan kelepçeli kollarından havaya kaldırıp hem copla kıyasıya vuruyorlar, sonra yere çarpıyorlardı.

Bu sırada benim sağ kolum iki yerinden kırıldı. Bazı askerlerin ellerinde taşlar vardı, bu taşlarla başımıza ve yüzümüze vuruyorlardı. Benim sol şakağım ve sağ alt çeneme bu taşlarla vurdular. Tutukluların en ağır kırık ve yaraları bu kelepçeli halimizle dövrerlerken meydana geldi. Sonra sanırım birçoğumuzun öldüğünü sanarak bizleri ikinci kattan üst üste aşağıya atarak indirdiler. Ben bu zamana kadar bilincimi kaybetmemiştim. Bazı kişiler ceplerimizi karıştırıp paraları aldılar.

Operasyonu yöneten, sanırım albay rütbeli kişinin vali ile telefon konuşmasını yarı baygın dinledim. İçimizden altı kişinin ölmüş olabileceğini söylüyordu. Daha sonra bilincimi kaybettim. Ayıldığımda hastanede bir hemşire üzerimdeki çamur, kurum ve kana bulanmış giysilerimi çıkarıyordu. Çorabımın içinden çıkan 30 milyon lirayı, adının baş harfinin C. olduğunu hatırladığım fakat adını tam olarak hatırlayamadığım asker aldı. Cezaevinden çıkarılırken ve hastanede yalnız benden 80 milyon lira para alındı.

Hastane personeli hemşire ve doktorlar bize tıbben yapılabilecek müdahaleleri yaptılar.

Gözlerimizi temizleyip açık yaralarımızı pansuman ettiler. Başımdaki, yüzümdeki darp izleri ve şişlikler tehlikeli bir görünümde olduğundan tomografim ve kolumun kırıklarının röntgeni çekildi, kolumu alçıya aldılar. Gözlerim tamamen şişmiş ve aşırı derecede kanlanmıştı. Daha sonra bir gözüm biraz açıldı ve az da olsa görmeye başladım.

Doktorların benim kolumun ameliyat edilmesine karar vermeleri üzerine, o zamana kadar Numune Hastanesi'nde kalan diğer dört arkadaşım taburcu edilip sevk edildiler. Ben hastanede koğuşta yalnız kaldım. Daha sonra ortopedist doktor kan seviyemin düşük olduğunu, bu ameliyatın yapılabilmesi için üç litre süt içmem gerektiğini söyledi. Ben ölüm orucunda olduğumdan bunu reddettim. Ameliyat olmayı da reddettim.

Bu sırada Kürkçüler Cezaevi jandarma bölüğünden olduklarını öğrendiğim bir astsubay ve bir uzman çavuş yanlarında birkaç askerle koğuşa geldi. Askerleri kapıya nöbetçi dikip içeriye girdiler. Bana küfretmeye başladılar. Onlara “niye küfrediyorsunuz, ben

Mektup

- Atılcan Saday'a -

Günlerdir arıyorum
bağrımdaki çığlığı duyuracak sözcüğü
ve yazamıyorum size.
Çünkü yazsam
bir yerden fısıldayacak o ünlü dize:
“Düşmana inat bir gün fazla yaşamak!”
Biliyorsunuz ezbere.

Göğsümde büyüyen uğultu yıllarla oluştu
bekleyişlerle yanı başında
hastane yataklarının
demir tellerin
ve aramasından hediye paketlerini nöbetçilerin
küçük çocukların babalarına dokunamadığı
annelerin kime kızdıkları belirgin
ziyaret yerleriyle pekişti.
Şimdi
“dağ ardında olsun da” çığlığıyla
“ölmek yeğdir onursuz yaşamaktan” boğaz
boğaza...
Yazamıyorum sana
mektubunda söz ettiğinden beri
ölüm orucundan

Yazsam
Yaşlı ve yorgun bir kadın göreceksin,
oğlunun silahına savaş ortasında sarılan
o gülünç ve acıklı kadını.
Bir kız verdim o savaşta ben
ipek gibiydi,
ince ve dayanıklı.
Sesi şimdi her gece sesimi besleyen
bir ince kız.
“Hangisi daha önemli?” sorusunu bölen bir çığlık.

Ve doğurmadığım çocukların
durup ranzalarının başında ateşlerine bakamazken
yüreklarının sesini dinlerken ışıklar söndüğünde
fısıldıyorum yine:
Dayan!
İhtiyacımız var sesine.

Sennur Sezer

(Evrensel Kültür dergisinin Ocak 2001, 109. sayısından alınmıştır..)

size küfrediyor muyum” deyince, onlar ısrarla,
“hadi bize küfret, sen de bize küfret” diyorlardı.
“Ben küfür etmem” demem üzerine, “niye küfür
etmiyorsun” diye sordular. Ben de “ben
devrimciyim, küfür etmem” dedim. Bunun üzerine
ikisi birden üzerime çullanıp vurmaya başladılar.
Yarı açılan gözüm vurulan yumruklarla yeniden
kapandı, dudağım patladı. Bir süre dövdükten sonra
çekip gittiler.

Daha sonra beni Ceyhan Cezaevi'ne getirdiler.
Burada beş kişi bir hücrede kalıyoruz. İdareden
Sincan F tipi Cezaevi'ne sevkli olduğum söyleniyor.
Resmi tatil bitince götürüleceğim söylendi.

Burada idare ve personelden özel bir baskı ve
işkence görmedim. Halen ölüm orucuna su, tuz ve
şeker alarak devam ediyorum. Ceyhan Cezaevi'ne
yapılan operasyonun tamamı jandarma kameraları
ile kayda alındı.

30 Aralık 2000
Atılcan SADAY
TKİP davası tutuklusu

Sincan hücrelerindeki Ölüm Orucu direnişçisi Resul Ayaz'ın ilk mektubu...

“Zulme duyduğumuz öfke var içimizde, inanç var, kararlılık var...”

Merhaba S...,

Dün senden ve başka yerlerden mektup aldım (Servet, Bekir, yurtdışı). Ne kadar sevindim bilemezsin. Bu koşullarda ne kadar sevinilebilirse artık!

Sağlık durumumuzu merak ediyorsun. Son birkaç gündür tuz ve şekerli su almaya başlayınca epey toparlandık. Yaralarımız kabuk bağladı. Ufak tefek arazlar kaldı tabii. Zamanla onları da atlatacağız. Önemli olan moral. Bizde de ziyadesiyle var.

Bugün bizim 80., Genel Direniş'in 83. günü. Yeni yıla, yeni bir yüzyıla, yeni bir bin yıla bu moralle giriyor olmak, sonucu ne olursa olsun, bizim için tarifsiz bir duygu. Sana daha önce söylediğimi sanıyorum; hep 2000'de ne olur, nerede olurum diye düşünürdüm. Asla 2001'i hayal edemezdim. Şimdi o günleri de gördük.

80 koca gün süren ve daha da sürecek olan bu maraton, şimdiden kazanılmıştır bence. Ağır bedeller ödemediğimiz bir süreçten geçiyoruz. Acıların geçidi bu. Fedakarlığın, inancın, kararlılığın, o güneşli yarınları duyulan özlemin sinandığı bu tarihsel evrede başı dik, alni açık, yıldızlara bakarak ilerlemeyi, bu duyguyu nasıl anlatsam sana? 32 insan, 32 can parçası, 32 parça yıldız gökyüzünde. Ve daha niceleri yutkunarak göğe bakıyordur, eminim yutkunarak. “Yakında, çok yakında yanınıza geliyorum” diye geçiriyordur içinden.

Yatağım tam pencerenin yanı. Göğe bakarak uyuyorum. Gerçi birkaç gün kapalı geçti hava. Ama ne zaman uyusam onları görüyorum. Karanlığı aydınlatarak yanıyorlar durmadan. Milyarlarca, milyonlarca ışık yılı daha aydınlatmaya devam edecekler. Bizden geriye ışık tozu, ışık demetleri ve kalplere dolan sıcaklık kalacaksa eğer, bunca acının ne önemi var.

İşte böyle S..., günü güne, bu acıyı tuza, umudu şekerle katarak adeta akıyoruz artık. Paramparça eriyen bedenlerimizin bir ırmaktaymışcasına bu akışından yarın büyük çağlayanlar doğacak. Bunu biliyor, buna inanıyoruz. Ve her çağlayanın bitimsiz bir şarkı yükselecek. Kim bu akışa dur diyebilir? Hangi güç bunu durdurabilir?

Bugün hücrelere kapatıldık, evet. Ama ruhumuzu, inançlarımızı ve kavgamızı bitirebilirler mi, bizi teslim alabilirler mi?

Göreceksin, inanılmaz bir şeyi başaracağız.

100'lü günleri de görececek kimilerimiz. Tarihe bir de buradan yanıt vereceğiz. İnsanın ve inancın tükenmezliğini bir de buradan kanıtlayacağız. Daha başlarken, içimde çok uzun bir koşuya çıkıyoruz duygusu vardı. Şimdi artık bu da gerçekleşiyor. Bir parça tuz ve şekerle kazanılacak zaferimiz eminim tarihteki benzersiz yerini alacaktır.

Arada bir durup dinleniyorum. Düşünüyorum daha doğrusu. Aklımdan geçen şeylere dizgin vuramıyorum. Bazen mektuba yazdıklarımı unutup, yalnızca düşünce serüvenimin peşine takılıyorum. Sonra yeniden düşünüyorum. Günlük yaşarken de böyle. O kadar kopuyorum ki, şimdi keşke tüm bunları kağıda döken bir araç yapılmış olsa diyorum. Böylece iki ayrı iş bir tek biçimde halledilmiş olurdu. Ama tabii bu koşullarda bu da yeterli değil. Zira, Bartın'da yazılan herşey kayboldu. Günlükler, mektuplar, şiirler vb. Bu gerçekten acı duyduğum bir şey. Kötü tarafı, bir daha aynı şeyleri yazma cesareti bulamıyorsun. Ulucanlar, sonra Bartın ve şimdi burası... Yine de günlük tutuyorum. Yazmak beni daha güçlü kılıyor. Daha güçlü bağlanıyorum hayata.

Buradan bahsedeyim. 3 kişilik hücrede kalıyorum. Geçen hafta Haydar Baran'ı da benim yanıma verdiler. Durumumuz gayet iyi. 11 gündür gazete alıyoruz. (*Cumhuriyet* ve *Radikal*). Verilen kitap eklerini ve gazeteyi okumak günümüzün önemli bir faaliyeti. Bunun dışında çoğunlukla yataktayız. Kantin alışverişi ile diğer ihtiyaçlarımızı karşılıyoruz. Kaldığımız yer iki katlı bir oda. Altta duş-tuvalet ve mutfakımsı bir yer. Üstte üç yataklı geniş pencereci bir oda-hücre. Havalandırmamız dar. Günde 15-20 dakika ancak çıkıyoruz havalandırmaya. Tam bir kuyu gibi. Yalnızca kapladığı yer kadar (6x14 adım) gökyüzü görüyor. Güneş 2-3 saat ziyaret ediyor odamızı. Bir de geçip giden bulutlar komşumuz olur. Arada bir (haftada 1 saat) görüş ve avukat görüşü. Hepsisi bu. Daha önceki ekilde akşamları şarkı-türkü söylüyorduk. Şimdi hem ekip iyi değil, hem sesimiz kötüleştiği için nadiren fasıl yapılabiliyoruz.

Bunun dışında, buradaki diğer arkadaşların durumunu öğrenmeye çaişiyoruz. Atılcan'ın kolu kırık (alçıda), Muharrem'i hastanede Haydar görmüş, durumları iyi. Atlen ve Levent'ten görüşmeler aracılığı ile iyi haberler aldık. Toplam olarak bunlarla geçiyor günümüz. Tabii bir de olağan işler, sayım, kapışmalar vs.

Sana çok dağınık bir mektup yazmış oldum. Yeniden yaz(a)mayabilirim. Artık herşey Ölüm Orucu Direnişimizin sonucuna bağlı. O zaman kaldığımız yerden devam edebiliriz. O zamana kadar ayakta kalmaya çalışacağım. Asla elveda demedim kimseye, demeyeceğim. İnatsa inat!.. Biliyorum, aksi durumda bile aslında yeni bir buluşma olacak. Yani böyle bir süreçte bizler hep sizlerin gözlerinizin içindeki ışıkta parlayacağız, sevginizi paylaşacağız. Sokakta olacağız adımlarınızı paylaşacağız. Kederlerinize ortak olacak, çabanıza omuz olacağız. Asla bilinen tarzda bir ayrılık olmayacak sonuçta.

Şu an başka söyleyecek bir şey bulamıyorum. Kaybettiğimiz insanların acısını taşıyoruz içimizde. Zulme duyduğumuz öfke var içimizde, inanç var, kararlılık var. Görelim ya da görmeyelim, taleplerimiz için sürdürdüğümüz direnişimizin kazanımla sonuçlanacağına inanıyorum.

Seni bu duygularla kucaklıyor, tüm dostları selamlıyorum. Haydar aynı duygularla hepimizi kucaklıyor.

Gönderdiğin kart ve mektup için teşekkür ediyorum. Görüşmek üzere hoşçakal...

Ölüm Orucu direnişçisi Servet

Paksoy'un 25 Aralık tarihli

mektubundan Ümraniye Direnişi...

“İşte biz kazandık ve yine kazanacağız!..”

Sevgili B...,

Birkaç gün önce bugün sana mektup yazabileceğim aklımdan ucundan bile geçmezdi/geçmiyordu. Hepimiz öylesine öleceğimize kilitlenmiştik ve insanların ölümü karşısında günlük yaşama dair ve yarına ilişkin bir şey düşünmek mümkün değildi.

İlk sabah, saldırı başladığında, aklıma gelen Ulucanlar oldu. Ama Ulucanlar gibi çabuk giremediler. İlk saldırıyı hemen engelledik. Sonra haberleri izledik. Korkunç bir anti-propaganda, yalanlar, sözde aydınların inanılmaz aşağılık yaklaşımları... Bu korkunçluğun yanında durumun Ulucanlar'dan farkı, kendimizin bu kavganın bizzat içinde olmanın rahatlığı...

Ya kazanacağız, ya kazanacağız!..

Ölüm, maltada her gün karşılaştığım yoldaşım kadar yakın, olağan ve o kadar gülümseyerek karşılanan... Arkadaşlarının, yoldaşlarının düşmesini de biraz zor da olsa kabullenmişsin. En rahatsız edici durumlardan biri, bu direnişte bizi ekip olarak sıcak çatışma ortamlarının uzağında, her türlü tehlikeden uzak tutmaya çalışmaları. Tabii ben bunu her zamanki gibi fırsatını buldukça bozdum, dayanamıyordum belli bir yerde sabit kalmaya.

Ayhan yaralandıktan sonra çoğunlukla yaralıların yanındaydım, beni zorla almadıkları sürece. İnsanlar bir bir getiriliyor, hemen hepsi kurşun yarası almış. Ve ben onları öylesine sakin karşılıyorum ki, bu tamamen yaşadığımız ortamın yarattığı bir sakinlik. Korku ve telaş yok. Ayhan'a bir şey olacak diye bir an telaşlandım gibi. Telaştan çok ona karşı özen olarak yansıdı aslında. Ercan yanımda öldü, gözleri hafif aralıktı, gittim kapattım. Sonra onu alından öptüm. İçim kupkuruydu. Sanki hiçbir şey hissetmiyorum. Sonra yaralılar gözüme hasta gibi göründü, bir ara bu beni rahatsız etti, zihnimde yok etmek istedim bu görüntüyü. Sıkıldı içim. Ama özenli davranmamak mümkün değil...

Bize Ölüm Orucu savaşçısı olduğumuz için sanırım, çok saldırmadılar çıkışta.

Ama içerde öylesine yoğun bir gaz bombardımanı, kurşun yağmuru vardı ki, bunlar devam ederken artık sohbet edip gülebiliyorduk. Bazı arkadaşların gaz yoğunluğundan bilinçleri kayboldu.

Hele son saldırıdan önceki gece, kitlenin yarısını küçük bir koğuşa sıkıştırmaları... Akşamın erken saatlerinden gecenin sonuna kadar, bir yandan gaz, bir yandan yangın ve duvarlar arasına sıkışmışlık... Bir yandan, alttan ve yandan iş makineleriyle duvarları yıkıyorlar ki, tüm blok sarsılıyor, tam bir cehennem havası yaratmış bu...

Ama en gencinden sıradan sempaticanına kadar artık öldük diye düşünüp, kalbinin ve beyninin durmasını beklemiş, askere “hadi tarayın!” diye cama çıkmış, ama direnmiş insanlar düşün. İşte budur bizim zaferimiz, onlarınsa çoktan tükenmiş olduğunun kanıtı!.. Kimseyi alamadılar Ümraniye'de. Sanırım bir kişi çıkmış o gece, onun dışında hiç kimse yenilmedi.(...)

Bu beş günde insanları herşeye rağmen, her şeye rağmen (herkes için geçerli değil) öyle çok sevdiğimi gördüm ki, insanlara adeta bakmaya kıyamıyorum.

Sizlerse hep her an aklımdaydınız. Ahmet İbili'nin, Ercan'ın, Bayrampaşa'dakilerin yakınları ve diğerlerinin yakınları, onlar bizim çoğumuzun en yakınlarıydı. Ama gerçekleri kabullenerek yaşamak ve istediğimiz gibi yaşamasını bilmek zorundayız.

Belki de şunu kabullenmeliyiz; bu görmek istemediğimiz acılı gerçeklik bizim yaşamımızın “olağan” parçası ve buna göre karşılanmanın kaçınılmazlığını bilmeliyiz.

Son süratle şunu düşündüm. Ölsem de gam yemem. Bunca insanlarımızın özverisi, güzelliği karşısında ölümün ne anlamı olabilir ki!.. İnsanlar devletin gerçek yüzünü tam çıplaklığı ile bir kez daha gördüler. Ve bizi de gördüler. Onlar söyledi, zindanların ölümüne direndiğini, biz değil. İşte biz kazandık ve yine kazanacağız!..

Saldırıdan bir gün önce gönderdiğin fotoğrafları aldım... Herşey gibi onlar da yandı, yok oldu.

Servet Paksoy

25 Aralık 2000/Kartal

Resul

10 Ocak 2001

Katliam operasyonu sırasında Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde bulunan Selin Kurşun'un anlatımı...

Faşizmin “şefkat” operasyonunun Ulucanlar cephesi

18 Aralık akşamı 23:00 nöbetini alırken, nöbetçi arkadaş, dışarıda ambulans sesleri duyduğunu ve yan tarafımızdaki adli bayanlar koğuşunda kalan bayan gardiyanları çıkardıklarını söylemişti. Bunun üzerine nöbet boyunca kapıdan dışarıyı dinledim. Fakat normalin dışında hissedilir bir şey yoktu. Gece beş nöbetine kaldırıldığında da henüz bir şey yoktu. Tam üzerimi giyinirken Sevinç'in, “Arama yaptırıyoruz! Arkadaşlar arama geldi, kalkın!” sesi geldi. Aceleyle bir yandan üzerimi giyinirken, “arkadaşlar saldırı var, kalkın!” diye bağıryorduk. Hızla giyindim ve dış kapıya doğru yöneldim. Dışarıya baktığımda havalandırmada robocopların yığılı olduğunu gördüm. Sevinç ve Aynur kapının mazgalından tutmuş, kapıyı açtırmamak için çekiyorlardı. Ben de mazgaldan tutarak çekmeye başladım. Bölük komutanı üstteğmen Ercüment Oran mazgaldan eğilerek konuşmaya çalışıyordu. Bir süre kapıda tartışma yaşandı, bu saatte müdahale için geldikleri açıktı.

Bu arada arkadaşlar da kapının önüne gelmişlerdi. Biz kapıyı tutarken, bölük komutanı elindeki biber gazını mazgaldan gözümü sıktı. Müthiş bir yanma hissettim ve refleks olarak ellerimi gözümü götürdüm. Bu sırada robocop sürüsü kapıyı açarak içeriye daldı. Çevreme bakmaya çalışıyor, fakat gözlerimi açamıyordum. Hafifçe açtığımda, çok bulanık görebiliyordum. Koğuşun içi asker dolmuştu, postal ve tekme sesleri geliyordu. Hep birlikte “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganını haykırıyorduk. Başımıza birkaç asker gelerek tekmelemeye başladılar. Onlara sloganla ve tekmeyle karşılık vermeye çalışıyordum. Bunun dışında yapabileceğimiz fazla birşey yoktu. Bir avuç kadın tutsaktık, 10 kişiydik, içeriye girmekte fazla zorlanmamışlardı. Bir nevi “gafil” avlanmıştık. Bu saatten sonra onların işlerini zorlaştırmaktan, barikatlı olmasa da böyle bir direniş sergilemekten başka seçeneğimiz kalmamıştı. Askerler bir yandan yere yatırıp tekmelerken, bir yandan da “şefkat operasyonu”na uygun sahte bir ses geliyordu; “vurmayın, vurmayın!” diye... Yere yatırırken, bir yandan da ellerimi kelepçelemeye çalışıyorlardı.

Sloganlarımız devam ediyordu. Sonra sürükleyerek kapıdan çıkardılar. Ulucanlar katliamı sonrasında olduğu gibi hücrelere götürüleceğimizi sanırken ringe bindirdiler. Kapılardan çıkartırken, “şefkat” gösterisine uygun olarak duvarlara vura vura götürdüler. Ringte, beş kişiyi ayrı, üç kişiyi ayrı, Ölüm Orucu direnişçisi Hatice ve Hülya'yı da ayrı bölmelere koydular. 10-15 dakika kadar ringde beklettiler bizi. Bu süre boyunca ve hastaneye varana kadar kapıları dövdük, camları açarak slogan attık. Dışarıda bekleyen askerler aşağılık bir biçimde gülüyorlardı. Öbür taraftaki arkadaşlara seslenerek durumlarını öğrenmeye çalışıyorduk. Sevinç'in kan kustuğunu söylediler. Hepimizi derin bir öfke sarmıştı. Sloganlarımız susmadan devam ediyordu; “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!” Cezaevinden hastaneye kadar caddeleri, sokakları inlettik. Dışarıda tek tek insanlar vardı ve şaşkınlıkla bize bakıyorlardı.

Cezaevinin çevresi ablukaya alınmıştı. Ana yola kadar kolluk güçlerini yığın devlet gerçekte tam bir acz görünümü sergiliyordu.

Ve hastane...

Hastaneye gelindiğinde, ilk önce Hülya ve Hatice'yi aldılar. Sonra da diğer taraftaki üç arkadaşı. Ama kimseyi öyle kolayından götürüyorlardı. Herkesi zorla ve sloganlar eşliğinde... Bizim bulunduğumuz bölüme geldiklerinde, ellerimiz arkadan kelepçeli olmasına rağmen (kelepçeler bileklerimize oturmuş ve ellerimiz şişmişti) birbirimize kenetlendik. “Kendiniz geliyor musunuz, yoksa zorla mı götürülmü?” dediklerinde yanıtımız

nett; “Biz buraya kendi isteğimizle gelmedik, o zaman gelip zorla götürün!” Tekrar bir arbeye yaşandı.

Bizi birbirimizden zorla koparıp hastanedeki mahkum koğuşuna götürdüler. Yatağa gererek kollarımızı ve ayaklarımızdan kelepçelediler. Alçaklıklarını bir kez daha göstererek, bu haldeyken arama yaptılar. Zaman ilerledikçe kollarda müthiş bir ağrı hissetmeye başladık. Bir süre sonra omuzlardan sırt bölgesine yayılan ağrı iyice şiddetlendi.

Sesimizin iyice kısıldığı için ve belki de günlerce sesimizi iyi kullanmamız gerektiğini düşünerek sloganlarımızı azaltmıştık, ama hala devam ediyorduk. Marşlarımız ve sloganlarımızla hastaneye inletiyorduk. Katil sürüsü ise öfkesinden kuduruyordu. 4 saat boyunca bizi bu şekilde yatağa bağlı tuttular.

Yakınlardan televizyonun sesi geliyor; Ümraniye ve Bayrampaşa'da direnişin hala sürdüğünü söylüyordu. O zaman saldırının çok geniş kapsamlı olduğunu anladık ve merak içerisinde beklemeye başladık. Diğer cezaevlerinde durum neydi? Şehitlerimiz var mıydı? Bu sorular kafamızı sürekli meşgul ediyordu. Kanlı iktidarın kendine yaraşır bir katliam daha gerçekleştirdiğinden emindik artık. Ama bu kapsamda bir katliamı yine de düşünmüyorduk. Ertesi günkü gazetelerden Bayrampaşa, Ümraniye, Çanakkale'nin hala direndiğini öğrendik. Bu apayrı bir moral ve coşku yüklüyordu insana. Devlet acz içindeydi, kendi ininde yeniliyordu bir kez daha...

Hastanede kaldığımız bir hafta boyunca yıpratmaya dönük işkence devam etti. Ayaklarımız yatağa kelepçeli olarak beş gün tutulduk. Hiçbir

hareket alanımız yoktu. Yalnızca uzun tartışmalar sonucu tuvalete çıkabildiğimizde yürüme imkanımız vardı. O da ancak 20-30 adım ediyordu. Onun dışında yatağa bağlı olarak ne kadar hareket edebiliyorsak...

Hastaneye geldiğimiz andan itibaren hep birlikte Ölüm Orucu'na başladık; su, tuz ve şeker alımını kestik. Hergün sabah ve akşam doktorların oluşturduğu heyet bizi tedavi için “ikna etmeye” çalışıyordu. Hepimiz tutumu netti, tedavi kesin bir dille reddediliyordu. Bu düzene atılan bir tokat olmuştu. Bizi iki koğuşa ayırarak beşer kişi olarak yerleştirdiler. Bizim koğuşta (gerçekte tam bir tecrit odası) en büyüğümüz 22-23 yaşındaydı. Ve devletin acz içinde uydurduğu bir yalan olan “gençler örgüt baskısıyla Ölüm Orucu'na giriyorlar” sözlerine bir yanıtı verdiğimiz. Hepimiz gençtik ve hiç tereddütsüz Ölüm Orucu'na başlama tavrı koymuştuk. Herkeste büyük bir coşku hakimdi. Marşlarımız ve sloganlarımız sürekli yükseliyordu...

Kontrole gelen doktorlara ayaklarımızdaki kelepçelerin açılmasını istiyoruz dediğimizde; “muayene olmuyorsunuz, onun için yapacağımız bir şey yok, muayeneyi kabul edin, biz de kelepçelerinizi açtıralım” diyebilecek kadar insanlıktan çıkmışlardı.

En doğal tuvalet ihtiyacımız bile işkenceye çevriliyordu. Marş söyleyip, slogan attığımız zaman rütbeliler tarafından tehdit ediliyorduk. Ulucanlar katliamını yaşayan arkadaşlardan öğrendiğime göre, bunlar katliamda yer almışlardı. Ama biz tehditleri boşa çıkarıyor, marş söylemeye devam ediyorduk. Ardından iki saat olarak koydukları, ona bile tartışmalar sonucu çıktığımız tuvalet ihtiyacımız ceza olarak dört saate çıkıyordu.

Dışarıyla bağlantımız tümüyle kesikti. Ancak 4-5 gün sonra avukat ve aile görüşü yapabildik. Bazen değişik cezaevlerinden erkek arkadaşlar getiriliyor, ama konuşmamıza izin verilmiyordu. Hastaneye getirildikten iki gün sonra Ulucanlar Cezaevi'ne götürüleceğimiz söylendi. Ancak bunun bir oyun olduğu ortaya çıktı. Bizi ring aracına bindirdiler. Araç çok havasızdı. Ölüm Orucu direnişçisi Hatice Yürekli ve Hülya Tungan kötü etkileniyorlardı, buna rağmen kapıları açmadılar. Ring aracı cezaevine gidiyormuş gibi hareket etti, ama hastane etrafında bir tur atarak tekrar kaldığımız tecrit odasına geri getirildik.

Hastanede geçen her gün, her saat bir işkenceye dönüştürüldü. Görünürde hastanedeydik, ama devlet hücre politikasına uygun olarak burayı da hücreye dönüştürmüştü. Koğuşa dönmek istediğimizi söylediğimizde, “Ölüm Orucu'nu bırakın, koğuşa götürülmü” diyorlardı. Bizim açımızdan ise bunun tartışılacak hiçbir tarafı yoktu. Bizler kanlı operasyon öncesi ortaya koyduğumuz aynı taleplerle, hala aynı kararlılıkla, ancak daha da artan bir öfke ve kinle direnişimize devam ediyorduk ve edecektik...

Ve direniş şu anda tüm F tipi tabutluklarda, hastanelerde dalga dalga devam ediyor ve edecek! Ta ki zaferi kazanana dek!..

**Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!
Devrim şehitleri ölümsüzdür!**

Selin Kurşun
12 Ocak '01

Uşak Cezaevi'nden Gülcan Öztürk'ün katliam operasyonuna ve sonrasına ilişkin anlatımı...

“Devrimci kimliğimizi ve onurumuzu hücrelere sığdıramayacaklar!...”

Bizler, F tiplerine ve cezavinin hücrelerine işkenceyle, vahşetle, katledilerek götürülebiliriz. Ama bizler bunu kabullenmeyeceğiz, bu manevi ve fiziki ölüm mekanlarında kalmayacağız. Gerekirse hepimiz öleceğiz, 30'umuzun olduğu gibi, ama oralarda yaşamayacağız. Bu tabutluklardan ancak cesetlerimiz çıkacak. Ve yine çıkışsızlıklarıyla, acizlikleriyle başbaşa kalacaklar, zira buralar bomboş kalacak. 90 arkadaşımız Ölüm Orucu'nun 76. gününde ve ölümün eşiğindedir, biliyoruz ki “200'ünü gözden çıkarmış”lar ve daha da listeye ekleneceklerin dışında. Bizler diyoruz ki, bir kez daha bizler kazanacağız ve bu tabutlukları yıkacağız!

19 Aralık 2000'de tüm cezaevlerine düzenlenen, robocoplar, özel tim ve sivil polislerin de katıldığı operasyon, eş zamanlı olarak uygulandı ve aynı saatlerde Uşak'da da gerçekleştirildi.

Sabah 05: 00 sıralarında, arkadaşların, “tüplerin kapatıldığı, gardiyanların çekildiği” açıklamasıyla uyandım ve giyindim, idareyle bizi ayıran kapıya indim. Birkaç arkadaşla birlikte açıklama yapması için müdürü beklemeye başladık. Ama biliyorduk ki, bunlar bir operasyon işaretiydi ve biz de olası bir operasyonun gerçekleşebileceğini, birkaç gün öncesinden düşünüyorduk. Zira çevik polisin yürütülmesi, açlık grevi yapan ailelerin kaldığı yerlerin basılması, basın-yayına yönelik sansür, belirli cezaevlerinin abluka altına alınmasıyla başlayan devrimci tutuklulara yönelik gözdağı ve tüm bunlarla örtüşen, devletin adalet bakanının “F tiplerini erteliyoruz, belirli düzenlemeler yapacağız” açıklamalarıyla görüşmeleri zamana yayma yoluyla oyalama, direnişi yalan ve demagojilerle boğma manevralarına girişilmesi, bizde bu düşünceyi oluşturmuştu. Bu nedenle, yıllardır, gerçekleştirilecek bir operasyonun beklentisi içinde olmakla birlikte, daha güncel olarak, birkaç günlük sürece yayılabilecek bir operasyonun gerçekleşebileceğini bekliyorduk.

Kapıda bekleyiş sürerken, tüplerin açıldığı haberi geldi. Bu, bizim operasyonun farkına varmamız üzerine yapılmıştı.

Bekleyişimiz sürerken (10 dakika kadar bir bekleyiş), kapının açılmasıyla, yüzlerce asker, robocop, uzun namlulu silahlarla, cop, kalas ve

kalkanlarıyla içeriye doluşup saldırmaya başladılar. Kapının önünde bulunan (benim de içinde bulunduğum) birkaç kişiye saldırıp (her bir kişiye onlarca robocop düşecek şekilde) kelepçelediler, coplarla vurarak, duvarlara çarparak, sürükleyerek havalandırmaya attılar. (Bir ara şaşırıp bizi koridora çıkardılar, hücrelere götürmek için. Daha sonra şaşkınlıklarını atıp, döverek kelepçeleyip havalandırmaya attılar.) Döverek götürürlerken, saldırının içinde kadın polislerin coplarıyla saldırıya katıldıklarını gördüm. Çatılarda silahlanmış bombalı timlerin çepeçevre mevzilendiğini gördüm. Havalandırmaya atılmış vaziyette iken, robocop ve askerlerin üst kattaki koşullara çıktıklarını, uykuda olan arkadaşlara saldırdıklarını anladık. Saldırdıkları her bir arkadaşı, kanlar içinde tek tek havalandırmaya attılar. Her birimiz kelepçeli, kanlar içinde, saldırıyı protesto edip sloganlarımızı haykırmaya başlamıştık. Bunu saldırının başladığı ilk andan itibaren yapmaktaydık.

Üst kattaki koşullardan birine saldırmaya başladıkları andan itibaren, yangın çıktığını ve alevlerin pencere dışına kadar uzandığını gördük. Ölüm Orucu ekibinde olan arkadaşlara da aynı şekilde saldırıp, yangının ortaya yaydığı duman içinde bıraktılar. Daha sonra dövülerek, merdivenlerden sürüklenerek hastaneye zorla götürüldüklerini gördük. Bu arada koşuştaki kalan arkadaşlardan bazılarının yangının çıkardığı dumandan etkilenerek komaya girdiklerini operasyon esnasında öğrendik. Askerler, iki arkadaşımızı ranzaya birbirlerine kelepçelemişler, onlar da oradan çıkamadıkları için göz gözü görmeyen dumanlı havayı teneffüs etmişler. Bu arkadaşlarımız hastaneye kaldırıldıklarında ve yatırıldıklarında, uzunca bir süre komada kaldılar. Bir tanesi daha önce tüberküloza yakalanmıştı ve durumları oldukça ağırdı.

Hepimizin saldırıya uğrayarak havalandırmaya atılmasından ve itfaiye hortumuyla koşunun tazyikli suya tutulmasından sonra, bu kez de havalandırmayı tazyikli suya tutmaya başladılar. Hepimiz sağanak halinde akıtılan suyun altında bir süre tutulduk.

Yüzlerce robocop ve askerin (ve daha onlarca sivil ve resmi kadın polisin) havalandırmaya doluşarak saldırıya devam etmesi ve bizim yaralı, kelepçeli halde, ayaklarımız ve üstümüz başımız sular içerisinde, soğuk havada bekletilmemiz, 5 saat kadar sürdü. Ölüm Orucu ekibinde olan arkadaşlarla diğer arkadaşlar arasında fark gözetmeksizin saldırıların gerçekleştirilmesi üzerine, onları arkamıza koyarak, önlerine siper olarak korumaya çalıştık. Ne var ki, askerler, komutanlarının eşliğinde, ellerinde liste liste dolaşarak tanımaya çalışıp (bayan gardiyanlar eşliğinde her birinin ismini tespit etmeye çalışarak) tek tek sökerek, döverek ve sürükleyerek, gardiyan odasına götürmeye başladılar.

Götürülür götürülmez kadın gardiyan ve polisler beni yere yatırıp her biri vücudumun bir bölgesine kah bastırarak, kah üstüne çıkıp oturarak ahlaksız, onur kırıcı arama yapmaya başladılar. Benim, onların yüzlerini görmemi engelleyecek şekilde hareket ediyorlar, boğazımı sıkıyorlar, ağzımı kapıyorlar, akla gelmeyecek işkence yöntemlerini

uyguluyorlardı. Pantolonumu ve iç pantolonumu indirmeye kalkıştılar. Direnmem üzerine baş edemediler, bu esnada kelepçem çözüldü, kelepçenin çözülmesi üzerine küfretmeye devam ederek, “alın bunu askerler arasın” diyerek askerlere verdiler. (Diğer arkadaşlara da yapılan bu onur kırıcı ahlaksız arama esnasında tüm çamaşırlar, iç çamaşırlarına varıncaya kadar çıkartılmış ve aranmıştır.)

Askerler döverek, yerlerde sürükleyerek, beni 14 kişilik hücrelerin olduğu bölüme götürüp bir hücreye attılar. Burası, yani hücrelerin bulunduğu bölüm, yanyana, her biri yine 14 kişilik hücrelerden oluşan bir bölüm oluyor. Benden önce atılmış olan diğer arkadaşların yanına atıldım. Yüzümüz gözümüz kan içinde, ellerimiz, bileklerimiz, kelepçeden dolayı yara bere içindeydi. Diğer arkadaşlar da aynı şekilde, aynı saldırı ve muamelenin ardından bu hücrelere getirilip atıldılar.

Daha sonra, askerler hücreye gelip, Ölüm Orucu'nda olan arkadaşlarımızı alarak, müdahale etmek istediler. Saldırının başladığını görünce, korunmak ve arkadaşlarımızı korumak için kapının önüne dolapları çektik. Cop ve kalkanlı, kasklı robocoplar yine vahşice saldırdılar, Ölüm Orucu 1. ekibinde olan arkadaşlarımızı döverek, sürükleyerek hücreden alıp götürdüler. Fakat arkadaşlarımız tedaviyi kabul etmeyip hücrelere gerisin geri getirildiler.

Hücrede kalışımızın ertesi günü sabah saatlerinde, alay komutanı robocopları toplayıp diğer hücreye geldi. “Ben askerim, kapıyı açın, benim emrimi dinleyeceksiniz, burada savcı da müdür de benim” diyerek bağırma başladı. DHKP-C'li arkadaşlardan bir kısmının kaldığı bu hücrede arkadaşlar, bu şekilde gelinebileceğini, savcının buraya gelmesini, onunla konuşacaklarını söylediler. Buna rağmen komutan söylediklerini yinedi. Bu, açıkça, ikinci operasyonda ve ilk operasyondan hız alınamamaya, ikincisi tekrarlanmaya başlanmıştı.

Bunun üzerine tüm hücrelerde barikatlar kurduk, zira kana doymamışlığın ikinci örneği, Uşak Cezaevi'nde bir kez daha sergilenecekti. Kapı zorlanmaya ve teslim olunmaya çağrıldı. Arkadaşlarımız Yasemin Canlı ve Berrin Bıçkılar, bu operasyon karşısında kendilerini tutuşturdular. Getirilen itfaiye de bu arada hazır bekletiliyordu.

Kapı açılmayınca, balyozla yan duvar kırıldı. Oradan itfaiye hortumu ile tazyikli su sıkıldı, her taraf sular içinde kalmıştı. Açılan yerden ve barikatın kaldırılmasıyla onlarca robocop ve asker arkadaşlarımıza Ölüm Orucu'nda demeden saldırdı, itfaiye hortumunun başındaki demir çubukla öldüresiye dövüldü arkadaşlarımız. Coplarla saldırıldı, yerlerde sürüklendiler, hücreyi tam bir savaş alanına çevirdi kan emiciler.

Diğer hücreye de aynı şekilde duvar kırılarak ve insanlara tazyikli su sıkılarak, coplarla saldırarak girildi, dövülerek çıkartıldılar.

Bizim hücrede daha önceki saldırıda (dolayısıyla bizim bölüme üçüncü kez saldırılmış oldu) kullandığımız dolapları da çekip aldıklarından, barikat kuracağımız sadece yataklar vardı. Onları kapının ardına dizdik. Mazgali patlatarak itfaiye hortumuyla tazyikli su sıkılmaya başladılar üstümüze. Nefes alamaz hale geldik. Daha sonra barikatı

zorlayıp açarak robocoplar üzerimize cop ve kalkanlarıyla saldırdılar. Tazyikli su yine sıkılmaya başladı. Her taraf, her yerimiz su içinde kalınca tekrar saldırdılar. İnsanlar yaralar içinde iken yine döverek, tekmeleyerek, sürükleyerek her birimizi üçüncü kattaki tek kişilik hücrelere attılar. (Bu bölüm birbirinden katlarla ayrılan tek kişilik hücrelerden oluşuyor.) Bazılarımız iki kişi birden tek kişilik hücrelere atıldık, çoğumuz tek olarak atıldık.

Üstümüz başımız sırlıklam bir halde, kanlar içinde soğuk havada saatlerce beton üstünde çıplak ayakla bekledik. Üstümüzdekiler neredeyse kurumaya başlamıştı ki, kuru giysi ve battaniye getirildi. Yeterli olmadı battaniyeler, zira hücreler oldukça soğuktu ve 1-2 tane battaniye, ısınma problemini gidermeye yetmedi.

Burada 4 gün kaldık. Daha önce, 14 kişilik hücrelerde kaldığımız anda, su ve şeker alımını kesmiştik. Burada, su, tuz ve şeker alma kararı aldık ve istediklerimizi çeşitli pürüzlere rağmen aldık. Bu süre zarfında doktor muayenesi istemedik, zira Tabipler Birliği'nden gelebilecek bir doktora muayene olmak istedik. Tabii Ölüm Orucu'nda olduğumuz için tedaviyi kabul etmiyoruz, ama bunun dışında, darbelerden kaynaklanan yaralarımızın tedavi ve muayenesi için (ağızdan alınabilecek ilaçlar dışında) olumlu baktık. Birçok arkadaşımızın (hepimizde darptan kaynaklı sorunlar vardı) kafasında yarık, her birimizde morluklar, yine bazı arkadaşlarımızda kırıklar, burun çatlağı vardı.

Daha sonra, 4 günlük sürenin sonunda, tek kişilik hücrelerde kalmanın önüne geçmek için, arkadaşlarımızla mümkün mertebe birarada olabilmek amacıyla, altı kişilik hücrelerin olduğu bölüme geçtik. Elbette bu geçiş, altı kişilik hücreleri kabul ettiğimiz anlamına gelmiyor. Ne var ki olabildiğince biraraya gelmeye özen gösterdik ve haliyle geçeceğimiz yerlerde, cezaevi işleyişini kabul etmeyerek, yaşama geçirilmesinin önüne geçerek kalacaktık. Nitekim burada yaklaşık 10 gündür kalıyoruz, sayım vermiyoruz, (zorla alıyorlar, gardiyanlar aracılığıyla) dolayısıyla cezaevinde mevcut işleyişin burada uygulanmasını istemiyoruz. Ta ki F tipleri kapatılıp diğer taleplerimiz gerçekleşene kadar.

10 gün süresince, 6 kişi, (diğer hücrelerdeki arkadaşlarımız da aynı şekilde olmak üzere) tam bir tabutluk olan bu hücrelerde kalıyoruz. İki katlı kuyu şeklinde, ufacık bir havalandırması bulunan, tuvalet gibi en temel ihtiyaçların dahi hazırlanırken "hücre" olduğunun düşünülerek hazırlanması vb. ile, tam bir tabutluğa gömülmüş durumdayız. Bu süre zarfında havalandırma da açılmadı, gün ışığı görmedik, gerçi açıldığı durumda dahi, gün ışığının buralara girme koşulu yok. Kendimizi diri diri beton mezarlara girmiş gibi hissediyoruz.

Şurası aşık ki, bizler tek kişi dahi kalsak, bu hücrelerde yıllarca da kalsak, bizim devrimci kimliğimiz ve onurumuz bu hücreye sığdıramıyacıkları için, yüreğimiz ve bilincimiz karşısında beton tabutluklar erimeye mahkumdur. Bu gerçek, bizim için su gibi duru, berraktır. Ne var ki, bu tabutluklar, insanca yaşanabilecek koşulların zerresini dahi barındırmıyor ve en kısa zamanda yıkılmaları gerekiyor.

Buralar oldukça küflü ve havasız. Isıtma sistemi oldukça yetersiz. Yukarıda da değindiğim gibi, tüm ihtiyaçlar, en temel ihtiyaçlar başta olmak üzere, öyle bir hazırlanmış ki, her bir santimi insana "sen bir hücredesin" gerçeğini hatırlatmak üzere yapılmış.

İki katlı hücre, demir kapıyla dışarıdaki koridordan, yani cezaevinden ayrılıyor. İhtiyaçlarımız oldukça zor karşılanıyor, zira sürekli olarak, yüksek sesle, gürültü çıkararak kapıyı dövmemiz ve gardiyan çağırmanız gerekli.

Diğer arkadaşlarımız da, 6'şar kişi olarak yan tarafımızda yer alan hücrelerde kalıyorlar. (İki

hücrede 8 kişi kalıyorlar, varolan ranzaların yanına bir ranza daha eklenmesiyle, her iki hücrede 8 kişi kalmaya başladılar.) Dolayısıyla aynı sorunları onlar da yaşıyorlar.

Ölüm Orucu eylemimiz tüm coşkusuyla devam ediyor. Başta F tipi cezaevlerinin kapatılması olmak üzere, diğer tüm taleplerimiz kabul edilene kadar, Ölüm Orucu eylemimiz devam edecek.

Cezaevi doktorları her gün rutin olarak geliyorlar, 'sağlık durumlarımızı' soruyorlar. Onlara, olası bir komplikasyonda, yani Ölüm Orucu'nun ileriki safhalarında (ki bu ileri aşamaya zaten gelmiş bulunuyoruz, bugün burada Ölüm Orucu eyleminin ilk ekibinde bulunan arkadaşlarımızın 70. günü) müdahale gibi bir şeyi düşünmemelerini, bu konuda TTB'nin görüşünün belirleyici olduğunu, tıp etiğine göre hareket etmelerinin zorunluluğunu, hekim ve hasta ilişkisinin Malta Bildirgesi'nde de yer alan hususlar üzerinden sürdürülmesi gerektiğini anlatıyoruz. Yine de niyetlerinden emin değiliz; zira ziyaretleri rutin sağlık kontrolleri olarak görünse de, asıl olarak, düzenli biçimde Ölüm Orucuları'nı izleyerek, ortaya çıkabilecek değişiklikleri gözlemleyerek, Ölüm Orucu'nun olası bir komplikasyonuna müdahale amacını da taşıyor, daha çok böyle bir amaçla kontrole geliyorlar. Ve yine buna bağlı olarak, başka bir operasyon beklentimiz de var. Keza Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü olan zat, "Cezaevlerinde Ölüm Orucuları'na yönelik operasyon gerçekleştireceğiz" açıklamasını yapmıştı operasyonu izleyen günlerde. Dolayısıyla bu durum olasılık olarak gündemimizde yerini koruyor.

Bugün sınırlı bazı ihtiyaçlarımızı vermeye başladılar. Çakmak, sigara, sıcak su, vs. Havalandırma açıldı, böylelikle hem işleyişe geçmek, hem de cezaevlerine yönelik heyetlerin düzenleyeceği ziyaretlere hazırlıklı olmak istiyorlar. Yani hiçbir şey olmamış gibi duruma perde çekilmek isteniyor. Bunlar, bir göz boyamadan başka birşey değil. İhtiyaçlarımızın çoğu henüz karşılanmıyor, bunları defalarca yinelememize karşın.

Ailelerimize, soyadlarının tutmaması üzerinden sorunlar çıkartılmaya devam ediliyor. Gelen eşyaların alınmasında yine zorluklar var. Onlara, eylemi bırakmamız yönlü baskı ve şantaj yapılıyor. "Eylemi bırakmalarını söylersen, seni çocuğunla götürürüz" şeklinde, her bir aileye baskı yapılıyor. Aileler bizimle görüşmelerinde, idarenin bu tutumunu aktarıyorlar. Kabin kapıları açık bırakılıyor, bazen gardiyan (erkek gardiyan) gözlemleyip gidiyor. Kontrole geldiğinde karşı çıkmamız üzerine gidiyorlar, ne var ki kapıların kapalı tutulmasına karşı çıkıyorlar.

Koşu da kalan eşyalarımız bizlere verilmiyor. Başta kitaplarımız olmak üzere, hiçbirşeyimiz verilmiyor. Diğer ihtiyaçlarımız, buralardan alacaklarımızla karşılanabilecek. Televizyon ve radyo gibi bir takım şeyleri vereceklerini söylemişlerdi bugün.

Bizler, F tiplerine ve cezavinin hücrelerine işkenceyle, vahşetle, katledilerek götürülebiliriz. Ama bizler bunu kabullenmeyeceğiz, bu manevi ve fiziki ölüm mekanlarında kalmayacağız. Gerekirse hepimiz öleceğiz, 30'umuzun olduğu gibi, ama oralarda yaşamayacağız. Bu tabutluklardan ancak cesetlerimiz çıkacak. Ve yine çıkışsızlıklarıyla, acizlikleriyle başbaşa kalacaklar, zira buralar bomboş kalacak. 90 arkadaşımız Ölüm Orucu'nun 76. gününde ve ölümün eşliğinde, biliyoruz ki "200'ünü gözden çıkarmış"lar ve daha da listeye ekleneceklerin dışında.

Bizler diyoruz ki, bir kez daha bizler kazanacağız ve bu tabutlukları yıkacağız!

4 Ocak 2001
Gülcan Öztürk
TKİP dava tutsağı

Gebze Cezaevi Ölüm Orucu 1. Ekip Direnişçisi Şaduman Mutlu'dan mektup...

“Kazanan biz olacağız!..”

Merhaba,

Sizlere fazla uzun yazamayacağım. 80. günde yazıyorum. Olayların gelişiminden bahsetmeyeceğim. Çünkü anlatıldı ve biliniyor. Katliamın boyutunu dünya öğrendi ve öğrenmeye devam edecek. Ama şimdi ve bundan sonra, yaratılan görkemli direnişimiz konuşulacak. Bugünden tarihteki yerini aldığını biliyoruz.

Biz direnişimize başlarken bedel ödemekten korkmadığımızı söylemiştik. Çünkü bu devleti çok iyi tanıyoruz, bu sınıfı çok iyi tanıyoruz. Dolayısıyla yaptığı ve yapacağı hiçbir katliam bizi şaşırtamaz. Bu devletin tarihinde ak sayfası yoktur ki... Tarihi, katliamlar ve çarpıtmalar tarihidir.

Fakat onlar bir şeyi hesap etmiyorlar. Bizdeki iradeyi, davaya bağlılığı ve kimliğimize olan güveni... Biz bunlar için her zaman ölebiliriz. Ölmeye istekli olduğumuz için değil, hayır, ama ezilen ve sömürülen milyonların umudunu karartmamak için. Ve insanlığı bu büyük beladan, kapitalizmden kurtarmak için canımızı feda ederiz.

Soruyorum, o vatan-millet sözünü ağızından düşürmeyenler, kaç tanesi onlar için gönüllü ölümü göze alabilirler? Kaç tanesi idealleri için bunu başarabilir? Onların paradan başka inandıkları hiçbir değer yoktur. Kara para için ya kiralık katil olurlar, ya da onları kullananlar... Onların gerçek güvenleri topların, tüfeklerin, basının, yargının vb., vb'nin yanısıra kitleleri susturabileceklerine olan inançtır. En çok da o sessizliğe ittiklerinden korkuyorlar. Onun içindir bunca terör, bunca şiddet. Onun içindir ki, onların en ileri temsilcilerini teslim almak, inançlarından vazgeçmelerini sağlamak için en vahşi katliamları tezgahlarlar.

Fakat olmadı, istedikleri gerçekleşmedi. Direnişimiz çok daha büyük kararlılıkla sürüyor. Hücrelerin duvarları slogan sesleriyle inliyor. Direnişimiz bütün görkemiyle sürüyor. Biz zaferi politik ve moral olarak kazanmış bulunuyoruz. Fiili olarak kazanmak için daha çok bedel ödeyebiliriz. Ama kazanan biz olacağız!..

Kitleler, hergün yalan söyleyenler yanında, sözlerini tutmak için ölebilen devrimcileri tanıdılar. Ve asıl güvenmeleri gerekenleri anladılar. Bu kuşkusuz hemen gerçekleşmeyecektir. Fakat hayranlık sınırlarını aşacak bir güven yaratacağı muhakkaktır. Yalnızca Türkiye için değil. Bu direnişi izleyen, bilen herkes, milliyeti ne olursa olsun, sosyalizme, onun geleceğine bir kez daha inanmakta tereddüt etmeyecektir. Ve devrime olan inanç yaygınlaşacaktır.

Cezaevi sorununu çözdük, kurtulduk diyen korkak sefiller işte o zaman düşünsünler bedel nasıl ödenir!.. Bizim ölümlerimizin altında ezilirken düşünsünler, böylesine çelikten irade karşısında ne yapabileceklerini. Ve bizden bir kez daha korksunlar...

Şunu da bilsinler ki, bu güven ve kararlılık boşuna değildir. Hücreleri yıkacağımız gibi, çürümüş ve kokuşmuş zulüm düzenlerini de başlarına yıkacağız!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz !
Yaşasın devrim ve sosyalizm !

Şaduman Mutlu
11 Ocak '01

Katliam borazanı medya konusunda bir haber...

Muhabirler cezaevleri katliamını anlattı

Cezaevlerinde devletin yaptığı katliamı izleyen muhabirler günah çıkardı

Cezaevlerinde süren ölüm oruçlarına ve açlık grevlerine karşı devletin "Hayata Dönüş" adı altında 19 Aralık gecesi 20 cezaevinde yaptığı katliam boyunca izledikleri yayın politikasını masaya yatıran muhabirler, editörler ve kameramanlar, yayın politikalarının çok "vahşi", "kirli" ve "tarafli" olduğunu söylediler.

Gazeteciler Meclisi Girişimi'nin önceki akşam Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde düzenlemeyi düşündüğü medya mensuplarının cezaevi olayları sırasında durdukları yeri sorgulayan toplantısı polis tarafından engellendi. Bunun üzerine toplantı İstanbul Barosu Staj Eğitim Merkezi'nde düzenlendi. Toplantıya yoğun bir ilgi gösteren muhabirler, editörler ve kameramanlar, "satır aralarına sıkışan" cezaevi olayları sırasında izledikleri yayın politikasının yanlışlığından, tarafılığından yakındılar.

Bilgi kaynağında sansür

Ahmet Şık (Radikal)

"Cezaevi önünde haber alabileceğimiz kaynaklar yoktu. Kaynağın belirsiz olduğu kulaktan dolma bir sürü bilgi dolaştı etrafta. Ve bana göre televizyonların özelleştirmesi gibi bir durum ortaya çıktı. Çünkü televizyon muhabirleri kaynağı belli olmayan bu söylentileri yayınladı. Şimdi bir çok kişi cezaevindeki insanların kendilerini yaktığını düşünüyor."

Vakkas Aksu (CNN Türk)

"...ben habere çıkarken bana 'Bayrampaşa çok önemli bir nokta, dikkatli ol' dediler. Herkesin kendi içinde bir otokontrolü bulunuyor. İster istemez bunun etrafında hareket ediyorsun."

İbrahim Güneş (TV 8)

"Öncelikle bilgi kaynaklarımızda sansür olduğunu söylemek istiyorum. Zaten kendi içimizde de bir sansür bulunuyor. Kendilerini yakmalarını emreden telefon bandından söz etmek istiyorum. Bir kere bu görüntülerin çok manipüle görüntüler olduğu belliydi."

Baris Yarkadas (Netbul)

"Sorulması gereken şu: Biz gazeteciler, muhabirler olarak neden bu haberleri vermedik, veremedik? Bayrampaşa Cezaevi'nde herşey yanmıştı, demirler erimişti. Gösterilen silahlar neden yanmadı diye niye sormadık? Gösterilen posterler yanmaz maddeden mi yapılmıştı? Neden bunun yanmadığı sorulmadı. Soru sormayı unuttuk."

İrfan Bozan (CNN Türk)

"Bize bilgi gelmedi. Gelen bilgileri de ne biz artırdık ne de küçülttük. Haberleri yuvarlayarak verdik... Cezaevlerindeki devlet düşmanı, polis katili, PKK'li olarak adlandırılmışlardı. Bunun çevresinde bir yayın yaptık."

Mete Çubukçu (atv)

"Ben sınırimi biliyorum. Pek çok insan da bu sınırı biliyor. Böyle bir durum var. Şimdi başımdan geçen bir olayı anlatmak istiyorum. Görüşmeler sırasındaydı. Merkez beni aradı ve "Sana görüşmeleri hangi mahkûmlar yürütüyor?" diye soracagız" dediler. Ben buradan, görüşmeleri ölüm orucunda olmayan tutuklu ve hükümlülerin sürdürdüğünü söylemem gerektiğini anladım."

(Özgür Politika, 13 Ocak '01)

Herşeye rağmen direniş!

Faşist sermaye devleti dışarıda yapamadığını zindanlarda yapmaya çalıştı. Devrimci tutsaklara yönelik "terör örgütleri içeriden yönetiliyor" söylemleriyle saldırısını, katliamını ve işkencelerini gerçekleştirdi. Devrimci iradenin, zindanlarda diz çöktürdüğü devlet; operasyonlarla gizlemeye çalıştığı gerçekleri artık gizleyemiyor. Şimdi ise "terör örgütleri cezaevlerinden değil, Avrupa'dan yönetilmekte" diyor, kan gölüne batmış Sami Türk.

Ellerindeki devrimci kaniyle iyice teşhir olan katliamcı sermaye devleti; F tipi işkencehanelerde işkencelerine ve katliamlarına devam ediyor. Devlet katliamı işçi ve emekçilerden saklamak (mümkün olmasa da!), bilinçleri bulandırmak, kendini aklamak için satılmış medyayı da çok iyi kullanmaktadır.

Ulucanlar, Burdur ve en son Ölüm Orucu Direnişi'ndeki katliamlar gösteriyor ki, devlet, devrimcilere karşı başlattığı her saldırıda iradenin, bilincin, siper yoldaşlığının, azmin duvarına çarpıyor. Özel seçilmiş ve kalıcı bir devlet kurumu haline getirilmiş birliklerle bu katliamların yapılması, devletin nasıl bir yapılanma ve kurumsallaşma içerisinde olduğunu gösteriyor.

İnsan Hakları İzleme Komitesi'nin bile Türkiye'yi cezaevleri operasyonlarında işkence ve katliamlardan suçlu bulması yetmiyor. Kendi milletvekilinin arabuluculuk görüşmelerinden sonra Ölüm Orucu eylemindeki gerçekleri anlatması, katliam sonrasındaki devrimci tutsakların durumları hakkındaki açıklamaları, Adalet Bakanı'nın cezaevi görüşmelerini dahi engellemesi, devlet cephesinden katliamın üstünü örtme çabalarını örnekliyor.

Faşist devlet, medyanın da tam desteğiyle, hücrelere atılmış Ölüm Orucu Direnişi'ndeki tutsakların haklı demokratik taleplerine olduğu gibi demokratik özgürlükleri savunan İHD, TTB, ÇHD, Yargı-Sen, TAYAD vb. demokratik kitle örgütlerini suçlayarak saldırısını onlara da yöneltiyor.

Katliamcı devlet bu kitle örgütlerini de hedef tahtasına oturtmaya çalışıyor. Şu anda ölüm sınırına gelmiş olan Ölüm Orucu Direnişi'nde hekimlere tıp

etiği ve hasta-hekim ilişkisi üzerine kurulu gerçeklikler zorla çiğnetilmeye çalışılıyor. Katliamdan yaralı çıkan, ölüm orucu eylemini sürdüren devrimci tutsaklar bilinçlerini kaybettiklerinde zorla verilen serumlar ve elleri ayakları bağlanarak yapılan müdahaleye karşı bilinçleri yerine geldiğinde serumları söküp atarak, tıbbi müdahaleyi kabul etmeyerek karşılık veriyorlar.

F tipi cezaevlerinde yapılan katliamı gizlemeye çalıştıkları yetmiyormuş gibi görüşlerde ailelere onursuz aramalar dayatılıyor. Devrimci tutsakları yalıtıktıkları gibi görüşe gelen ailelerin de birbiriyle görüşmeleri engelleniyor. İnfaz koruma memurları olmayan özel görevlilerce kontrol altında tutulan devrimci tutsaklar sürekli işkence görüyor. Bu sınırsız ve sonsuz saldırılara karşı cezaevi çalışanları cephesinden cevap veren sendikacı Ali Yazıcı'nın görevden alınması ise devletin katliamcı yüzünü bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Yurt içi ve yurt dışında devrimci tutsaklarla dayanışma komitelerinin katliama karşı protesto eylemleri de bütün engellemelere karşın sürüyor. Protesto eylemleri üzerinden evler basılıyor, Kızılay'ın merkezinde saldırılar gerçekleştiriliyor. İşkenceler, gözaltılar ve tutuklamalar oluyor. Dışarıda işçi ve emekçilerin, özellikle de gençlik güçlerinin eylemleri, içeride ise devrimci tutsakların baş eğmez ölümüne direnişleri; hücre tipi cezaevleri saldırısını, katliam ve sonrası saldırıları boşa çıkaracaktır.

Faşist devletin katliam gerçekleştirmekle başarıya ulaşması mümkün değildir. Devrimci tutsakların bu hunharca katliamlara, işkencelere, bomba ve silahlara karşı sergiledikleri ölümüne direnişin kararlılığını tüm dünya gördü. Bu aşamadan sonra da devrimci tutsaklar kararlılıklarından, tek tek hücrelerde yokedilecek olsalar da, vazgeçmeyecekler. Bunun üzerinden dışarıda olan saldırı, gözaltı, işkence ve tutuklamalar da bizleri yıldıramaz. Her yeri mücadele alanına çevirdiğimiz gibi, devrimci tutsakların cenaze törenlerini de onlara yaraşır bir şekilde yapacağız.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

T. Engin/Kırşehir

Kızıl Bayrak SUS-TU-RU-LA-MAZI!..

Devlet, zindanlarda katliamlarını sürdürürken, dışarıda da pervasız bir terör dalgası estirmektedir. Ancak her faşist saldırı devrimci bir direnişle yanıtlanmıştır/yanıtlanacaktır. 9 Ocak 2001 tarihinde, okurumuz Gökhan İsmailoğulları, ders çıkışı Kurtuluş Lisesi önünden sivil polisler tarafından gözaltına alınmış, hemen sonra tutuklanarak Hatay E Tipi Kapalı Cezaevi'ne gönderilmiştir.

Paralı eğitime hayır diyen, eğitimde fırsat eşitliği istiyoruz diyen, zindanlardaki katliamların durdurulmasını isteyen, her toplumsal kesim aynı pervasız şiddete maruz bırakılmaktadır. Ancak bu yıldırma girişimi her defasında boşa çıkarılmış, devrimci faaliyet engellenememiştir. Devrimci basın çalışan ve okurlarına dönük tahammülsüz ve saldırgan tutuma karşı yanıtımız mücadele olacaktır.

**Kızıl Bayrak dalgalanacak!
Sosyalizm kazanacak!**

***Kızıl Bayrak Antakya Temsilciliği adına
Zeynel Nihadioğlu***

Nazım Hikmet'i ehlileştirme girişimlerinin yeni halkası!..

16 Ocak tarihli Sabah'tan bir haber...

100. yıldönümünde vatandaşlık umudu

2002 Nazım Hikmet'in 100'üncü doğum yıldönümü. Ünlü şairin Türk vatandaşlığına kabulü için çalışmalar başladı. İlk adım Kültür Bakanı İstemihan Talay'dan geldi: "Büyük istek var, Tantan'la görüştüm."

Nazım Hikmet Kültür ve Sanat Vakfı, 2002 yılının "Uluslararası Nazım Hikmet Yılı" olarak kutlanması için çalışmalarına başladı. Geçtiğimiz günlerde 99'uncu doğum yıldönümünde anılan ünlü şairin, 100'üncü yıldönümü daha görkemli etkinliklere sahne olacak. Hazırlıklar bir yıl

öncesinden başladı bile. İlk önemli adım Kültür Bakanı İstemihan Talay tarafından atıldı. Bakan, vakfın anma projesinin tanıtım toplantısına katılarak, Hikmet'in Türk vatandaşlığına kabul edilmesi konusunda İçişleri Bakanı Saadettin Tantan'la görüştüğünü açıkladı.

Karar Eylül'de

Dün yapılan toplantıya Talay'ın yanı sıra gazeteci-yazar Zülfü Livaneli, Refik Erduran ve Zeynep Oral ile Tarık Akan ve Bülent Tanla katıldı.

Talay, toplantıya katılmadan önce Hikmet'in vatandaşlık hakkının İçişleri Bakanlığı yetkisinde olması nedeniyle Tantan'la görüştüğünü söyledi. Talay, "Vatandaşlık konusunda büyük bir istek var. Azerbaycan gezimin dönüşünde Tantan'a bu öneriyi yazılı bir şekilde

ileteceğim" dedi. Talay, geçen yıl UNESCO Genel Sekreterliği'ne 2002 yılının Nazım Hikmet Yılı olması konusunda başvurduklarını da belirtti: "Bakanlığımız kendi bünyesinde bir komite oluşturdu. Evrensel boyutlarda düşünülmüş, evrensel değerlerde sevilmiş büyük ozanı, Türk halkı olarak biz de bu doğrultuda anarsak kültür birikimimizi yeniden yaratmış olacağız."

Video CD'si çıktı

Talay, UNESCO'nun bu isteği değerlendirdiğini ve kararını Eylül ayında vereceğini de belirterek, Nazım Hikmet'in mezarının kendi görüşüne göre evrensel değerlerde düşünen Hikmet'in, evrensel kimliği nedeniyle Moskova'da kalmasından yana olduğunu da belirtti.

Bu arada vakıf, "Nazım Hikmet Şarkıları" adlı bir video CD ve kitap satışına sundu. Kitapta yer alan şarkılardan bazıları şunlar: Kadınlarımız, Japon Balıkçısı, Karlı Kayın Ormanında, Mavi Liman. (Sabah/16 Ocak '01)

Mücadele Postası... Mücadele Postası... Mücadele Postası...

Korkunuz zafere olan inancımızı pekiştiriyor

Devrimci tutsaklara yönelik kanlı cezaevi operasyonlarında onlarca devrimci şehit düşerken yüzlerce ağır yaralandı. Devrimcilerin katledilmesini şanlı bir “zafer” olarak değerlendiren Ecevit ve Türk, titrek konuşmalarla ve kayan gözlerle gerçek durumlarını ortaya koydular. Ölümüne direnenlerin, otomatik silahlar altında halaya duranların yiğitliği, direnişin zindan duvarlarını delerek alanlara sıçraması, eli kanlı katillere korkulu kabuslar yaşattı. Ecevit “umarım taşkınlık büyümmez” derken sesinin titrekliliği ve kısıklığı, devrimci irade karşısındaki çaresizliğindedir.

Demirel otuz yıldır üzüntüyle yaşıyor. Denizlerin ölüm fermanını imzalayan bu eli kanlı katil, ölüm oruçlarından çok etkilendiğini söylüyor ve ölümlerin olmaması dileğinde bulunup “otuz yıldır” Deniz Gezmiş olayını unutamadığını söylüyor. Bu kanlı katil bilmelidir ki, özgürlüğü için ölümü göze alan bu yiğit insanlar boşuna ölmediler. Onlar “Biz şerefimizle bir kere ölürüz, ama siz bizi asanlar şerefsizliğinizle her gün öleceksiniz” dediler idam sehpalarında. Seni otuz yıldır etkisi altında bırakan, suratında bir kırbaç gibi şaklayan işte tam da bu sözlendir, burada dile gelen inanç, irade ve kararlılıktır. Ve şunu çok iyi bilin ki; bu katliamı da ömrünüz boyunca unutamayacaksınız. Ölüm Orucu Direnişi ölümlerle sonuçlanmaya başladığında, ne kendi insanınıza ne dünyaya bunu anlatamayacaksınız...

Korkularını dile getirenler arasında katliamın önemli destekçileri, burjuva medya ve onun kalemşörleri de var.

Bunlar gerçekleri çarpıtarak kanlı katliamı alkışlıyorlar. Başbakan Ecevit operasyonun başarılı olduğunu söylerken, bir de “hayırlı olsun” dileğinde bulunuyordu. Burjuva basında ise zafer çılgınlıkları atılıyordu. Halkın çocuklarını öldürerek halkına “hayırlı olsun” dileklerinde bulunan bir başbakan ancak eli kanlı bir katil olabilir. Kirli savaş medyası ise malum. Ölüm orucunun sahte olduğunu, cezaevlerinde otomatik silahlar bulunduğunu söyleyenler, hiçbir kanıta dayanmadan bunları manşet yapabildiler. Bayan tutsağın “Bizi diri diri yaktılar” sözü, “Örgüt liderleri diri diri yaktı” sözleriyle çarpıtılarak manşet yapıldı. Bu arada büyük direnişin duvarları delip sokaklara taşmasına, cezaevlerinin gösterilen direniş karşısında savaş alanlarına dönmesine, hele hele komünizmin bir sembolü olan orak çekiç amblemine olan sadakata bakıp kahroluyorlar. Katliamın hemen ardından köşe yazılarında dile getirilenler bunun kanıtıdır. (...)

Kokuşmuş düzen çeteleşmiş devlet katliamcı yüzünü bir kez daha devrimci tutsaklar üzerinde göstermiştir. Yalan dolanlarla yaptıkları bu kanlı katliamda, devrimci irade karşısında yalanları bir bir ortaya çıkmaya başladı. Zafer çılgınlıkları atanlar bununla aynı anda direnişin gücü ve kararlılığı karşısında çaresizliklerini gizleyemiyorlar.

Bu da bizim zafere olan inancımızı pekiştiriyor.
Ölümü yenenleri kimse yenemez!

K. Zafer

Zindan katliamı ve “demokratik cumhuriyet”...

19 Aralık katliamı herkesin gözleri önünde yapıldı. Bu saldırı ve katliamın planları aylar öncesinden yapılmıştı. Türk devleti vahşi katliamını örtbas etmek için dışardaki muhalif kesimlere, devrimci basına, kurum ve derneklere saldırmakla yetinmiyor. Güney Kürdistan’a da askeri birliklerini yığmaya başladı. Zaten TC’nin tarihi kanla yazılmıştır. Cezaevlerinde yaşanan bu katliam ne ilktir, ne de son olacaktır.

Ne yazık ki, bu katliamda da PKK’li tutsaklar, “barış” adına, “demokratik cumhuriyet” adına sessiz kalmayı tercih ettiler. “Demokratik cumhuriyetçiler” sözde barış çizgisinde ısrar ettikçe batağa saplandıklarının farkında değiller mi? “Barış” dedikçe, kendilerine yönelen namluların farkında değiller mi? Eğer Türk devleti cezaevlerinde PKK’li tutsaklara saldırmıyorsa, onlardan çekindiği için değil, tam teslimiyeti dayatmak istediği içindir. Şimdi dışarda Güney Kürdistan’a askeri yığınak yaparak, vahşi saldırıların en katmerlisini planlayarak, PKK’nin üstüne yürüyor.

Kürt halkının en demokratik istemlerini dahi kanla bastıran bir devlet barıştan, demokrasiden ne anlar? Tutsak insanlara dünyada eşine rastlanmayan bir vahşilikle saldıranlardan “barış” ve “demokratik cumhuriyet” adına beklentiye girmenin ne anlama geldiği üzerine iyice düşünülmelidir. Bu sorunların hepsi “önderlik” sorunuyla içiçedir. “Önderlik” barıştan, demokratik cumhuriyetten bahsederken, dışarda ve içerde Türk ve Kürt halkına yönelik azgınca saldırılar yürütülmektedir. Bu yaklaşımın peşinden gitmenin sonu ise hüsrandır.

Hücre saldırısıyla, devrimci tutsaklar şahsında toplumun direnme ruhu, mücadele etme isteği teslim alınmak istenmektedir. Bu saldırı topyekündür. Mücadelemiz de topyekün olmalıdır.

Yaşasın zindan direnişimiz!

Bir Kızıl Bayrak okuru/İzmir

Bizi özgürlüğe götürecektir mücadelede atılalım!

Şu günlerde yaşadığımız olaylar hep kendi bilinçsizliğimizdendir. Bizlere seçimlerden önce bol bol vaatte bulunan politikacılar, işbaşına geldiklerinde bunun zerresini uygulamıyorlar. Biz onuru ve namusu olmayan bu şerefsizlere umut bağlıyoruz. Her geçen gün soframızdan, benliğimizden ve zaten kırıntıdan ibaret özgürlüğümüzden çalıyorlar.

Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu’nda olan yoldaşlarımız ve dostlarımız dört duvar arasında, baskıya, zulme ve her türlü işkenceye rağmen direniyorlar. Ama bizler ne yazık ki mücadelemizde çok yavaş ve ağır davranıyoruz. Bu ne zamana kadar böyle sürecek? Nereye kadar böyle devam edecek?

Almadıkları bir canımız vardı, onu da yavaş yavaş alıyorlar. Fakat unutuyorlar ki, “bizler toprakta karınca, suda balık ve havada kuş kadar” çoğunluktaız. Bir can gider yerine bin can gelir, ama mücadelemizden vazgeçmeyiz. Sermaye sınıfı ve onun devleti bizden kopardıkları insanlarımızı şimdi de tecrit hücrelerine koymaya çalışıyor. Amaç devrimci tutsaklar şahsında emeği, emekçilerin yaşamını hücrelere tıkmaktır! İnsanları bir araya getirmemektir!

Yarattığımız bütün değerleri soyan ve sömüren asalaklar, işkenceci katil sürüleri ellerini kollarını sallayarak geziyorlar. Devletin en tepesindekiler tarafından şerefli ve kahraman ilan ediliyorlar. Fakat bizim insanlarımızı sırf emekçilerin davasını savundukları için onlarca yıl cezalara çarptırılıyor ve hücrelere atılıyorlar.

Bizler bu dünyaya Amerikan uşağı olmaya gelmedik. Cottarelli gibi şerefsizlerin sözü topraklarımızda geçmemeli. Geçecek diyenleri de onların yanına kovalım! Bizler sokaklara, alanlara çıkarak hakkımızı arıyoruz. Ama şimdiye kadar yaptığımız tek şey bu. Ben bunu yeterli görmüyorum. Bütün bu sorunların kaynağı sistemin kendisidir. Bu rejimi değiştirmek için daha da ileri gitmeliyiz. Her gün sorunlardan yakınmaktan ve yavaş yavaş erimekten vazgeçip, bizi özgürlüğe götürecektir mücadelede atılmalıyız. Bu bizim tarihsel görevimizdir.

Çiğli Organize’den bir işçi

Hain her yerde haindir

Kanlı iktidar, başta devrimci tutsakları hedef alarak inşa ettiği F tipi cezaevleriyle yavaş yavaş yaşamı hücreleştirmeyi amaçlamaktadır. Bu uygulamaya baştan beri “sessiz ölüm” denildi. Bu faşist uygulamaya karşı kendine insanım diyen herkes kendi çapında tepki koydu. Bunların arasında SAG’ın başlamasıyla beraber bildiri çıkaran Emek Platformu bileşenleri de var. Hatta SAG başlamadan önce bazı sendikalar F tipi cezaevleriyle ilgili olarak bildiriler çıkarmış, bunun üzerine işçi düşmanı Yaşar Okuyan, “F tipi cezaevleriyle ilgili bildiri çıkaracağımıza işçilerinizin sorunlarıyla ilgilenin” şeklinde tepki göstermişti.

Bu tepki karşılığını hain sendika bürokrasisinde bulmakta gecikmedi. Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk F tipi cezaevleri konusunda sendika konfederasyonları başkanlarını rahatlıkla “ıkna etti”. Türk’le görüşmeye Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral, KESK Genel Başkanı Siyami Erdem ve DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi gitmişti. Görüşmeden sonra basına yapılan ortak konuşmada sözlenen Bayram Meral, Adalet Bakanı Türk’ün “Toplumsal barış sağlanıncaya kadar F tipi cezaevlerinin açılışı ertelenmiştir” açıklamasının mantıklı olduğunu belirtmiş, SAG ve ÖO Direnişi’nin bitirilmesi gerektiğini söylemişti.

Bu hainler, işçi sınıfının yükselen mücadelesi önünde barikat kurmaları yetmiyormuş gibi, emekçi mücadelesinin öncü kadroları olan devrimci tutsakların direnişini de kırmaya çalıştılar. Sermaye iktidarının yıllardır işçi sınıfını ve emekçileri enflasyon düşecek, ücretler iyileştirilecek türünden sayısız vaatlerini yerine getirmediğini bilmiyor mu bu başkanlar? Nasıl olur da Adalet Bakanı’nin temelsiz, bulanık konuşması sözde sorunun çözülmesine yönelik bir açıklama olarak nitelenir? Zaman, o açıklamanın yalnızca kamuoyunu kandırmak için yapıldığını cezaevlerindeki kanlı vahşetin ardından F tiplerinin açılmasıyla gösterdi. Sadece sizin buna kanmış görünmemiz bir kez daha ihanet içinde olduğunuzu tescil etti.

Türk-İş’in devletle, TÜSİAD’la sarmaş dolaş çalıştığını dost düşman herkes biliyor. Hatta bir işadamı tarafından övülüp göklere çıkarılan B. Meral, işçi aidatıyla geçinen patron adamı olarak tanımlanmıştı. Ama “Bayram istifa!”, “Suskun Türk-İş istemiyoruz!” gibi sloganlar gür çıkmaya başladığında, Ankara Kızılay meydanında olduğu gibi polis barikatlarına bile yüklenebiliyor.

KESK başkanı Erdem, KESK’in üye sayısının çok üzerinde emekçiye alanlara taşıdığı 1 Aralık eylemindeki konuşmasında, F tipi cezaevlerinin karşısında olduğunu söylemesi kuşkusuz olumlu ve önemliydi. Fakat bu konuşmanın taban basıncının ürünü olduğu, devletin her yıl emekçilere verdiği boş vaatlere rağmen Adalet Bakanı’nin sözlerine bel bağlamasıyla görülmüştür.

Bir de TİS süreçlerinde ihanet sözleşmelerine imza atan, ardından da sorumluluktan kurtulmak için Türk-Metal’i suçlayan kurnaz DİSK var. Bu hainlerin de sözde ne söylerlerse söylesinler, işin özünde Türk-İş’ten farklı bir konumda olmadığını söylemekle yetinelim.

Devrimci tutsakların talepleri işçi sınıfı ve emekçilerin talepleridir. Bunları görmezden gelip, kulak tıkayanlar gerçekte işçi sınıfının taleplerine kulak tıkayanlardır.

İstanbul’dan bir emekçi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/**ANKARA**
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 3
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **5 000 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **10 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. **0093240-0**
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. **1002 30100 1051039**

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Zafere dair

*Korkunç ellerinle bastırıp yararı
dudaklarını kanatarak
dayanılmakta ağrıya.*

*Şimdi çıplak ve merhametsiz
bir çiglık oldu ümid...*

*Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökölüp koparılacaktır...*

*Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
Düşman haşin
zalim
ve kurnaz.*

*Ölüyor çarpışarak insanlarımız
-halbuki nasıl hakketmişlerdi yaşamayı-
ölüyor insanlarımız
-ne kadar çok-*

*sanki şarkılar ve bayraklarla
bir bayram günü nümayişe çıktılar
öyle genç
ve fütursuz...*

*Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
En güzel dünyaları
yaktık ellerimizle*

*ve gözümüzde kaybettik ağlamayı:
bizi bir parça hazin ve dindik bırakıp
gözyaşlarımız gittiler*

*ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...*

*Varılacak yere
kan içinde varılacaktır.*

*Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökölüp koparılacaktır.*

Nazım Hikmet